

Margaret Weis _ Tracy Hickman _ Ölüm Kapısı Cilt5 Kao Tüneli

DÖRT ALEMİN TANITIMI

Bana Haplo derler

Adım tek, yalnız anlamına gelir Bu isim bana ebeveynle-nm tarafından, bir tur kehanet gibi verilmişti, çünkü halkımın, Patrynlerin atıldığı bu zindanda -Labirent olarak bilinen, karanlık ve korkunç büyülerle dolu bu zindanda hayatta kalamayacaklarını biliyorlardı

Bir Kaçak oldum -Labirent ile savaşıyan bin Ben şanslıların arasındaydım Mücadele esnasında neredeyse yok olsam da Son Kapı'ya ulaştım Şu yanımda oturan sosis hırsızı köpek olmasaydı, burada, bu anlatıyı kaleme alıyordum olmayacaktım Ben pes etmek ve ölmek üzereyken köpek bana yaşama isteği verdi Hayatımı kurtardı

Bana yaşama isteğini köpek verdi, ama bana yaşamam için bir sebep, bir amaç veren, lordum Xar oldu

Xar Labirent'ten kaçan ilk Patryn idi O yaşlı ve güçlüdür, hem Patrynlere, hem de düşmanımız Sananlara gücünü veren run büyüsü konusunda son derece ustadır Xar Labirent ten kaçtı sonra hemen gen dondu Başka hiç kimse bunu yapacak cesareti göstermemiştir Ve hâlâ bizi kurtarmak için her gün hayatını tehlikeye atıyor

Margaret Weis S Tracy Hickman

Çoğumuz Labirent ten çıktık Güzel bir şehir haline getirdiğimiz Nexus'ta yaşıyoruz Ama bizi yakalayanların kastettiği gibi, ıslah olduk mu'

Sabırsız bir halktık, o zorlu okulda sabrı öğrendik Bencil bir halktık, fedakârlığı, sadakati öğrendik Her şeyden öte, nefreti öğrendik

Bizden koparılan dünyayı gen almak, olması gerektiği gibi ona hükmetmek ve düşmanlarımızı sertçe cezalandırmak Lord Xar'ın hedefi -hepimizin hedefi

Âlemler eskiden tek bir dünya idi, tek bir güzel, yeşil-ma-vı dünya Bize ve Sartanlara aitti, çünkü run büyümüz bizi güçlü kılıyordu Mensch adını verdiğimiz diğer, düşük ırklar -insanlar, elfler, cüceler- bizi tanrı olarak görüp tapınırlardı

Ama Sartanlar biz Patrynlerin çok fazla kontrol elde ettiğimizi düşündüler Güç dengesi bizim lehimize değişmeye başlamıştı Öfkelenen Sartanlar bizi durdurmak için yapabilecekleri tek şeyi yaptılar Run büyüsü kullanarak -olasılıklara dayanan bir buyudur bu- dünyayı kopardılar ve bizi zindana attılar

Her birinde eski dünyanın unsurlarından birini -hava, ateş, taş, su- kullanarak, eski dünyanın yıkıntılarında dört yeni dünya yaptılar Bunlar birbirlerine büyülü Olum Kapısı -run büyüsüne sahip olanların güven içinde yolculuk edebileceği kanallar- ile bağlı Dört dünya bu birine destek olmak üzere birlikte çalışıyor olmalıydı Pryan, yanı ateş dünyası, Abar-rach a taş dünyasına enerji sağlayacaktı Abarrach Chelest-ra ya, su dünyasına cevherler ve mineraller sağlayacaktı Her bin arıka bir makine olan, Sartanların Arianus ta yaptıkları Yık-sı-Dıksı tarafından koordine ediliyor ve çalıştırılıyor olacaktı

Ama Sartanların planları ters gitti Dünyaların her birindeki

KAOSUH ELI

nüfusları azalmaya, yok olmaya başladı Her dünyadaki Sar-tanlar diğerlerine yardım çağrılarını yolladı, ama yakarılırları yanıtız kaldı Her dünyanın kendi sorunları vardı

Bunları keşfettim, çünkü her bir dünyaya yolculuk etmek benim görevimdi -Kar vermişti bu görev bana Dünyalarda casusluk yapacak, eski düşmanımıza ne olduğunu keşfedecektim Ve böylece her âlemi ziyaret ettim Maceralarımın tam kaydı, Olum Kapısı Sensı olarak bilinen günlüklerimde bulunabilir

Öğrendiklerim karşısında hayretler içinde kaldım Keşiflerim yaşamımı değiştirdi -daha iyi yönde değil Yola çıktığım zaman, tüm yanıtları biliyordum Şimdi yalnızca soaılar var kafamda Lordum kafamın karışıklığının suçunu yolculuklarım esnasında tanıştığım bir Sartana yüklüyor Kendine bir mensch ismi vermiş bir Sartana -Alfred Montbank'e Ve başta ben de lordumla hemfikirdim Alfred'i suçluyordum, beni aldattığından emindim

Ama artık o kadar da emin değilim Her şeyden kuşkuluyorum -kendimden lordumdan

Bana ne olduğunu size -kısaca- açıklamaya çalışayım

ARIANUS

Ziyaret ettiğim ilk dünya gök dünyası Arianus ıdı Bu dünya uç seviyede süzülen kıtalardan oluşur Aşağı Âlem cücelerin evidir ve Sartanlar büyük ve harika makineyi, Yıksı-Dıksı yi burada Drevlin de yapmışlar Ama Sartanlar makineyi çalıştırmadan ölmeye başlamışlar Paniğe kapılarak gençlerini bir eylemsizlik durumuna sokmuşlar L yandıkları zaman duru-

Margaret Weis & Tracy Hickmnn

mim düzelmiş olacağını umuyorlarmış.

Ama yalnızca tek bir Sartan hayatta kalmış -Alfred. Uyandığında, dostları ve ailesi arasında hayatta kalan tek kişi olduğunu anlamış. Bu bilgi onu şaşkına çevirmiş, korkutmuş. Dünyasının içine düştüğü kaostan kendisini sorumlu hissetmiş -çünkü menşeliler, elbette, dünya savaşının eşiğindedir. Ama Alfred kendisi hakkındaki bilgiyi açıklamaktan korkmuş. Rün büyüü ona menşeliler üzerinde bir yarı tanrı statüsü verecekti. Menşelilerin onu, büyüünü onların kendi yıkıcı amaçları için kullanmaya zorlamasından korkmuş. Ve böylece Alfred gücünü saklamış, kendini kurtarmak için bile kullanmayı reddetmiş. Bugün, ne zaman kendisini tehdit altında hissetse, güçlü büyüünü kullanarak mücadele etmek yerine bayılıyor.

Köpek ve ben Arianus'a düştük ve neredeyse ölüyorduk. Limbeck isimli bir cüce tarafından kurtarıldık. Arianus'taki cüceler Yıksı-Dıksi'nin köleleri, makine düşüncesizce, amaçsızca çalışırken, ona düşüncesizce hizmet ediyor. Ama Limbeck bir devrimci, özgür düşünen biri. O zamanlar cüceler, Arianus'un Orta Alem'inde bir diktatörlük kurmuş olan güçlü bir elf ulusunun çizmesinin altındaydı. Elfler böylece dünyadaki tek tatlı su kaynağının, Yıksı-Dıksi'den gelen suyun kontrolünü ellerinde tutuyorlardı.

Yine Orta Âlem'de yaşayan insanlar, Arianus tarihinin çoğu boyunca su için ciflerle savaşmışlardı. Savaş ben oradayken de vardı ve hâlâ devam ediyor -tek bir önemli farkla. Irklar arasında barış ve birlik isteyen bir elf prensi çıktı. Bu prens kendi halkı arasında bir isyan başlattı, ama şimdiye kadar bunun tek sonucu, daha fazla kaos yaratmak oldu.

Cüce'ye, Limbeck'e halkının insanlara ve ciflere karşı ayak-

Kjiosun ELİ

lanmasında yardımcı olmayı başardım. Ve oradan ayrılırken yanımda bir insan çocuğu getirdim - Bane isimli bir çocuk. Ba-ne, Yıksı-diksi hakkındaki gerçeği keşfetti. Makine Sartanların hedeflediği gibi çalışmaya başladığında, lordum gücünü kullanarak dünyaları fethedecek.

Yanımda bir başka menschi daha getirmek istedim -Usta Hugh, adında bir insan. Son derece yetenekli bir katil olan Hugh, tanıştığım menşeliler arasında müttefik olarak güvenebileceğim pek az kişiden biriydi. Ne yazık ki Usta Hugh Ba-ne'in babası olan kötü bir insan sihirbaz ile savaşırken öldü. Ve yol arkadaşı olarak bana kim kaldı?

Alfred.

Ama çok ileri atladım.

Arianus'ta iken Bane'in hizmetkârı numarası yapan Alfred'e rastladım. İtiraf etmeye utanıyorum, ama ben onun Sartan olduğunu anlamadan çok önce o benim Patryn olduğumu keşfetti.

Anladığım zaman, onu öldürmeye niyetlendim, ama o anda kendi hayatımı kurtarmakla meşguldüm...

Ama bu uzun bir hikâye.1 Avuçlarıma düşen tek Sartan ile hesabımı görmeden Arianus'tan ayrıldığımı söylemem yeterli.

PRYAN

Köpek ile birlikte ziyaret ettiğim bir sonraki dünya Pryan, ateş dünyası idi. Piyan dev bir dünyadır, boş bir kaya küreden oluşmuştur, büyüklüğü zihnin kavrama gücünü aşar. Güneşi ortada parlar. Bitki örtüsü ve canlıları kaya kabuğun iç yüze-yindedir. Dünya dönmediğinden. Pryan'ın güneşi daima parlar -gece yoktur. Sonuç olarak Pryan'daki orman yaşamı o ka-1 F.jder Kapısı. Ölüm Kapısı Serisinin 1 cildi

Margaret Weis & Tracy Hickman

dar güre, o kadar yoğundur ki, gezegende yaşayan pek az kışı yen görmüştür Güçlü dalları golleri, hatta okyanusları taşıyabilen dev ağaçların üzerinde şehirler kurulmuştur

Pryan üzerinde karşılaştığım ilk kişilerden bin ihtiyar, kaçık bir sihirbaz ile yaşlı adamın hizmetçisi gibi görünen bir ejderdi Sihirbaz (ismini hatırlayabildiği zamanlar1) kendine Zıf-nab diyor ve abuk

sabuk konuşan bir çılgın olduğuna ilişkin tüm işaretleri gostenyordu Ama çılgınlığının aşırı akılcı olduğu zamanlar oldu Bu kafası karışık aptal çok fazla şey biliyor, benim hakkımda, Patrynler hakkında, Sartanlar hakkında, her şey hakkında çok fazla şey biliyor Çok fazla şey biliyor, ama kesinlikle hiçbir şey söylemiyor

Burada, Pryan'da da, Arianus'ta olduğu gibi menşeliler birbirleriyle savaşıyor Elfler insanlardan nefret ediyor, insanlar ciflere güvenmiyor, cüceler herkesten nefret ediyor ve hiç kimseye güvenmiyor Bunu iyi biliyorum Elflerden, insanlardan ve bir cüceden oluşan bir grupla yolculuk yaptım Asla böyle ağız dalaşları, tartışmalar, kavgalar gormemişsinizdir Hepsinden bıktım ve onları terk ettim Şimdiye kadar muhtemelen hepsi birbirini öldürmüştür Ya o, ya da titanlar onları katletmiştir

Titanlar

Labirent te pek çok korkunç yaratık gördüm, ama pek azı titanlara benziyordu Kor, kısıtlı zekâya sahip dev insansılar olan titanlar, onları menşelilerin denetçileri olarak kullanan Sananların yaratımları Sartanlar hayatta kaldıkları surece titanları kontrol altında bulundurmuşlar Ama Arianus ta olduğu gibi Pryan da da Sartan ırkı gizemli bir biçimde azalmaya başlamış Titanlar talimatsız, gozetimsiz kalmış Şimdi Pryan da büyük sayılar halinde dolanıyorlar ve karşılaştıkları tüm

KAOSUH ELI

menşelilere şu tuhaf soruyu soruyorlar

"Kaleler nerede' Görevimiz ne"

Titanlar yanıt alamadıkları zaman öfkeye kapılıyorlar ve menschleri döverek öldürüyorlar Hiçbir şey, hiç kimse bu korkunç yaratıkların karşısında duramıyor, çünkü Sartan run büyüünün kaba bir biçimine sahipler Aslında neredeyse beni de yok ediyorlardı, ama bu da başka bir hikâye ' Peki sorularının yanıtı ne' Kaleler nerede> Kaleler ne> Bu benim de soaim oldu Ve yanıtın en azından bir kısmını buldum

Kaleler, Pryan'a geldiklerinde Sartanlann yaptıkları parlayan kentler Sartanlann arkada bıraktıkları kayıtlardan çıkarabildiğim kadarıyla, kaleler Pryan'ın devamlı parlayan güneşinden enerji toplamak ve o enerjii Yıksı-dıksı'mn gücünü kullanarak Olum Kapısı aracılığı ile diğer dünyaya aktarmak üzere yapılmış Ama Olum Kapısı kapalı kalmış, Yıksı-dıksı çalışmamış Kaleler boş, terk edilmiş Işıklarının parlaklığı zayıf

ABARRACH

Sonra Abarrach a, taş dünyasına gittim

Ve istemediğim yol arkadaşımı, Alfred isimli Sartan'ı bu yolculukta yanıma aldım

Alfred Bane ı, Arianus'ta bulduğum çocuğu bulmak için boşuna çabalarken Olum Kapısı'na girmişti Elbette her şeyi eline yüzüne bulaştırdı Adam kendi ayakkabı bağlarına takılmadan yürüyemiyor bile Hedefim ıskaladı ve gemime konu

Bu noktada bir hata yaptım Alfred artık tutsağımdı Onu hemen lorduma götürmeliydim Xar, Sartan m aihundaki sırta-

1 Elf Yıldızı Olum kapısı Seristnm 2 cildi

13

Margaret Weis & Tracy Hicknian

n, acı verici bir şekilde ele geçirmeyi becerebilirdi.

Ama gemim Abarrach'a yeni gelmişti. Onu terk edip Ölüm Kapısı'na dönmeye gönülsüzdüm -koruk dolu, rahatsız edici bir yolculuktur bu. Ve dürüst olmak gerekirse, Alfred'i bir süre yanımda buldurmak istiyordum. Ölüm Kapısı'ndan geçerken -istemsizce- bedenlerimizi değiştirmiştik. Kısa bir süre boyunca kendimi Alfred'in zihninde buldum, onun düşüncelerini, korkularını, anılarını paylaştım. O da kendini benim zihnimde buldu. Her birimiz kendi bedenlerimize döndük, ama ben artık tam olarak eskisi gibi olmadığımı biliyorum -ama bunu kendime itiraf edebilmem için uzun zaman geçmesi gerekti.

Düşmanımı tanıyıp anlamıştım. Ve bu, ondan nefret etmeyi güçleştirmişti. Dahası, hayatta kalmak için birbirimize ihtiyacımız olduğu ortaya çıkmıştı. Sartanların buraya getirdikleri menşeliler bu cehennemsi mağaralarda fazla uzun yaşayama-mıştı. Eriyik okyanuslardan yükselen yakıcı ısıda, havayı dolduran zehirli gazların içinde hayatta kalmak için tüm büyü gücümüzü -hem Alfred'in hem de benim- kullanmamız gerekti. Ama Abarrach'ta yaşayan halklar var.

Ve ölüer de var.

Alfred ve ben onun ırkının düşmüş mirasçılarını burada, Abarrach'ta bulduk. Ve halkına ne olduğu sorusunun trajik yanıtını da burada keşfettik. Abarrach'taki Sartanlar yasak ölüça-ğırıcılık sanatını kullanmaya başlamışlardı. Sartanlar ölüeri kaldırıyor, onlara lanetli bir yaşam taklidi veriyor, kendi halklarının cesetlerini köle olarak kullanıyorlardı. Alfred'e göre bu kadim sanat çok eskiden yasaklanmıştı, çünkü keşfedilmişti ki ne zaman bir ölü hayata döndürülse, yaşayanlardan biri zamansız olarak ölmektedir. Ya Abarrach'taki Sartanlar yasağı

KAOSvn ELİ

unutmuştu -ya da gözardı ediyorlardı.

Labirent'te hayatta kaldıktan sonra kendimi sertleşmiş, hemen hemen her tür vahşet görüntüsüne alışmış sayıyordum. Ama Abarrach'ın yürüyen ölüeri hâlâ en karanlık kâbuslarıma giriyor. Kendimi ölüçağırıcılığın lordum için kıymetli bir bilgi olduğuna ikna etmeye çalıştım. Ölülerden bir ordu yıkılmaz, altilmez, yenilemez bir ordu olur. Böyle bir ordu ile lordum, halkımın hayatlarını trajik bir biçimde harcamadan diğer dünyaları kolayca fethedebilir.

Abarrach'ta neredeyse ben de ceset oluyordum. Bedenimin zihinsiz bir sefalet içinde yaşaması fikri beni korkuttu. Bunun diğerlerine olması düşüncesine dayanamadım. Bu yüzden lorduma ölüçağırıcılık sanatının bu sefil dünyadaki Sartanlar tarafından uygulandığını söylememeye karar verdim. Lorduma karşı ilk isyan eylemim bu oldu.

Ama son olmayacaktı.

Abarrach'ta bir başka deneyim daha yaşadım, acı verici, kafa karıştırıcı, sinirlendirici, şaşkırtıcı, ama ne zaman hatırlasam bana huşu veren bir deneyim.

Peşimizlekilerden kaçarken Alfred ve ben Lanetliler Odası olarak bilinen odaya daldık. O odanın büyüü sayesinde zamanda geriye döndüm, yine bir başka bedene, bir Şarlanın bedenine girdim. İşte o zaman, o tuhaf ve büyüü deneyim sırasında daha yüksek bir güçle karşılaştım. Her zaman inandığımın aksine bir yan tanrı olmadığımı, kontrol ettiğim büyüün evrendeki en büyük güç olmadığını anlamam sağlandı.

Başka, daha büyük bir güç var, iyicil bir güç. yalnızca iyilik, düzen ve barış isteyen bir güç. Bu bilinmeyen Sartan'ın bedeninde iken bu güçle iletişim kurmayı arzu ettim, ama bunu yapamadan diğer Sartanlar -bu yeni gerçekten korkarak- oda-

Margaret Weis & Tracy Hickman

yi istila ettiler ve bizi öldürdüler O odada toplanan bizler orada olduk Bize ve keşfimize dair tüm bilgi kayboldu, gizemli bir kehanet dışında

Kendi zamanımda, kendi bedenimde uyandığım zaman, görüp ısıttığım şeylerin yalnızca bir kısmını hatırlıyordum Ve

0 kadarını bile unutmak için çok uğraştım Bu güçle karşılaş

tırıldığında, menşeliler kadar zayıf olduğum gerçeği ile yüzleş

mek istemiyordum Alfred'ı, bu hayalı yaratarak beni kandır

maya teşebbüs etmekle suçladım Elbette reddetti Benimle ay

nı şeyi yaşadığına yemin etti

Ona inanmayı reddettim

Abarrach'tan canımızı zor kurtardık ' Orayı terk ettiğimiz zaman, o korkunç dünyadaki Sartanlar

birbirlerini yok etmekle, yaşayanları lazarlara -ruhları cansız kabuklarında kısıllı kalan olu

bedenlere- döndürmekle meşguldü Lazarlar yürüyen cesetlerden çok daha tehlikeli, çünkü zihinleri

ve bir amaçları var -karanlık, dehşet verici bir amaç

Böyle bir dünyayı terk ettiğim için memnundum Olum Ka-pısı'na girince Alfred'ın kendi yoluna

gitmesine izm verdim, ben de kendi yoluma gittim Hem, Alfred hayatımı kurtarmıştı Ve ölümden,

acıdan bıkmıştım Yeterince görmüştüm

Lordum onu ele geçirirse Xar'ın ona ne yapacağını biliyordum

CHELESTRA

Nexus'a dondum, rapoaimu lorduma bir mesajla ilettim, çünkü Kar ile yuzleşirsem, gerçeği ondan saklayamayacağım-dan korkuyordum Ama Xar yalan söylediğimi anladı Ben Ne-

1 Ateş Denizi Ölüm Kapısı Serisinin 3 cildi

KAOSUH ELİ

xus'tan kaçamadan beni yakaladı Beni cezalandırırken neredeyse öldürüyordu Cezayı hak etmişim Çektiğim fiziksel acıya dayanmak, suçumun verdiği acıya dayanmaktan çok daha kolaydı Sonunda Xar'a Abarrach'ta bulduğum her şeyi anlattım Ona oluşturma sanatım, Lanetliler Odası'nı, daha yüksek bir gücü anlattım

Lordum beni affetti Annemiş, butunlenmiş hissettim kendimi Tüm soruların yanıtlanmıştı Bir kez daha hedefimi, ama-cımı biliyordum Onlar Xar'ın amaçları ıdı Ben Xar'a aittim Chelestra'ya -su dünyasına- lordumun bana inancını yenilemeye kararlı bir şekilde gittim

Ve burada tuhaf bir şey oldu Köpek -Labirent'te hayatımı kurtardığından ben daimi yoldaşım- yok oldu Hayvanı aradım, çünkü zaman zaman baş belası olsa da, onun çevremde olmasına alışmıştım Bu konuda kendimi kotu hissettim, ama yalnızca bir süreliğine Kafamda daha önemli konular vardı

Chelestra yalnızca sudan oluşan bir dünya Uzayın soğuk derinliklerinde süzülen gezegenin dış yüzeyi katı buzdan oluşmuş Ama Sartanlar Chelestra'nın içme suyun içinde büyüyle yanan, dünyanın içini ısıtan ve aydınlatan bir güneş yerleştirmişler

Sartanlar güneşi kontrol altında tutmayı planlamışlar, ama bu güçten yoksun olduklarını anlamışlar Ve bu yüzden güneş şimdi suda serbestçe sualkleniyor, belli bir surede Chelestra'nın yalnızca belli bir kesimini ısıtıyor, diğer kesimlerini güneş donene kadar donmaya bırakıyor Chelestra da, denizu>-dusu olarak bilmen yerlerde menschler yaşıyor Chelestra da Sartanlar da yaşıyor ama bunu başta bilmiyordum

Chelestra ya gelişim pek kolay olmadı Gemim suya daldı ve anında dağılmaya başladı Yıkım hayret lenciydi çünkü

M ırg ıret \leis \ l no Hıcknun

geminim dışı rın büyüü ile konmuyordu ve o güçlü runleri kıyacak pek az güç vardı -le clenı/ suyu kuşkusı/ bu güçlerin arasında değildi

Ne yazık ki, bu sıradan denizsuyu değildi

Gemimi terk etmek zorunda kaldım ve kendimi engin ucu bucağı olmayan bir okyanusta yüzerken buldum Boğulacağımdan emindim, ama -hayret ve keyif içinde- suyu da havayı soluyabildiğim kolaylıkla soluyabildiğimi anladım Aynı zamanda -daha az keyifle- suyun run büyüümü tamamen yok ettiğini, beni bir menseli kadar zayıf ve savunmasız bıraktığını anladım

Chelestra da daha yüksek bir güç olduğuna ilişkin başka kanıtları da keşfettim Ama bu güç iyilik için değil kötülük için çalışıyor Korku ile besleniyor, dehşet ile güçleniyor, acı vermekten zevk alıyor Yalnızca kaos, nefret, yıkım yaratmak için yaşıyor

Dev ejder-yılanlar olarak bedenleşen bu kotu güç beni ne icdeyse onlara hizmet etmem için baştan çıkarıyordu Beni uç mensch çocuk kurtardı ve içlerinden bin kollarımda oldu Ko-tılıluğu olduğu haliyle gördüm Onun her şeyi -benim halkım da dahil her şeyi- yok etmeye niyetli olduğunu anladım

Onunla savaşımaya karar verdim ama onu diletmemin imkansız olduğunu biliyordum Bu güç olumsuz Hei bıımı-zın içinde yaşıyor Onu biz yarattık

Başta onunla yalnız mücadele ettiğimi sanıyordum ama sa-\asima bıısı daha katıldı -dostum düşmanım

Mired de benimle aynı zamanda Chelestra va gelmişti ama laikli yıcilere varmıştık Alired kendisini Ananastaki halkının çoğunun olu vattığı anıtmezara benzeven bu \cide bulmuştu A.IIU (helestra dakı anıtmezarda yatanlar canlıydı -\uzıllai

ELI

önce dünyanın koparılmasından sorumlu olan Sartan Konseyi

Ejder-yılanların tehdidi altında, deniz suyu, büyülerini yok ettiği için sav aşamayan Sananlar kaideşleından yaidim isteyen bir çağrı yollamışlardı Sonra kendilerim uykuya bırakarak diğer Sananların gelişini beklemeye başlamışlardı

Gelen tek kışı -ve o da kazayla gelmişti- Altred'dı

Söylemeye gerek bile yok, ama Konsey m beklediği gibi bin değildi pek

Konsey'in başı, Şamalı, benim lordumun, Xar'ın ayna tersi gibi (ama bu karşılaştıma için her ikisi de bana teşekkür etmeyecektir1) İkisi de kibirli, acımasız, hırslı İkisi de evrendeki mutlak güce sahip olduklarını sanıyor Daha büyük bir güç, daha yüksek bir güç olduğu hkri her ikisi için de tehdit edici

Şamalı Allred in bu yüksek güce inanmakla kalmadığını onunla iletişime geçmesine ramak kaldığını keşletti Şamalı bunu açık isyan saydı Altred in direnişini kumaya, inancını yok etmeye çalıştı Bu ekmek hamurunu kırmaya ben/iyordu Alfred uysallıkla her darbeyi soğurdu Gen çekilmeyi reddetti, Şamalı in emirlerini kabullenmeyi reddetti Alfred için neideyse üzüldüğümü itiraf etmek zorundayın Sonunda bulmayı o kadar istediği halkını bulmuştu, ama onlara güvenemeveceğini keşfetmişti Yalnızca bu kadar da değil, Sananların geçmişine ilişkin korkunç bir geçişi öğrenmiş-ti lalımın edilmesi zor bir muttefiğin lardımı ile (kesin olarak söylemek gerekirse benim kendi köpeğim) Allied gı/ılı Sartan kütüphanesine ka/ayla daldı (kelimenin tam anlamıv-la) Orada Şamalı ile Konsev in daha yüksek bu gücün varlığını keşfettiklenni anladı Bu gücün yardımıyla Sartanları barış sağlanması için çalışabiliydi

Margaret Weis & Tracy Hickman

Ama Samah barış istemiyordu Dünyanın kendi istediği gibi olmasını istiyordu -yalnızca kendi istediği gibi Ve bu yüzden dünyayı parça parça etti Ne yazık ki, onu tekrar bir araya getirmeye çalıştığında dünya ufalanmaya devam etti, parmaklarının arasından kaymaya başladı Alfred gerçeği biliyordu Alfred Samah için bir tehdit olmaya başladı Ama ejder-yılanlara karşı savaşımında bana katılan Alfred oldu -o uysal, beceriksiz, "tehlike" sözcüğü telaffuz edilince bile bayılan Alfred ' Benim, menschlerm ve muhtemelen nankör halkının hayatını kurtardı

Buna rağmen -ya da belki de bu yüzden- Samah Alfred'ı korkunç bir kadere mahkûm etti Samah Alfred ile Orla'yı, Alfred'ı seven kadını Labirent'e attı

Şimdi karşı karşıya olduğumuz tehlikeyi bilen tek kişi benim E]der-yılanlarda bedenleşen kötü güçler bize hükmetmek istemiyorlar -yapıcı olan hiçbir şeyi istemiyorlar Acı, ızdırıp, kaos, korku - onların amacı bu Ve hepimiz onları durduracak bir şey bulmak için birleşmezsek amaçlarına ulaşacaklar Çünkü ejder-yılanlar güçlü, herhangi birimizden daha güçlü Samah tan daha güçlü Kar'dan daha güçlü

Lordumu buna ikna etmeliyim -kolay olmayacak bir iş bu Zaten benim bir hain olduğumdan kuşkuluyor Ona ve halkıma duyduğum sadakatın hiç şu an olduğu kadar büyük olmadığını ona nasıl kanıtlayabilirim'

Bir de Alfred var, Alfred için ne yapabilirim" O nazik, dalgın, beceriksiz Sartan Labirent'te uzun süre hayatta kalmaz Onu kurtarmak için oraya gen dönebilirdim cesaret edebil-

1 Yılan Bıyıcısı Olum Kapısı Sensfm 4 cildi

20

KAOSVFI ELI

şeydim

Ama -kendi kendime itiraf etmek zorundayım- korkuyorum

Şimdi, hayatım boyunca korktuğumdan daha fazla korkuyorum Kötülük çok büyük, çok güçlü ve adımın öngördüğü gibi, onunla yalnız başıma yuzleşeceğim

Yalnız başıma, köpek dışında

21

Ateş Alemleri (Pyran)

Tüm âlemler

için güç ve

torun ürünleri

İMAL FDTMfş ÜRÜNLERİ

Su Alemleri (Chelestra)

Taş Alemi (Abarrach

imalat iç kimyasal ve biyolojik unsurlar

imalata hazırlanan hammaddele ve elementle

ÇDİLMİŞ VRVİLER

Hava Alemi (Arianus)

Âlemlerin ihtiyaç f duyduğu r~~ tüm urunleriry imalatı ve ' endustn

ÖNDEYİŞ

Bunu bir Sartan zindanında oturmuş, özgürlüğümü beklerken yazıyoaim ' Gelişi uzun sürecek, sanırım, çünkü beni özgür kılacak olan deniz suyunun seviyesi çok yavaş yükseliyor Kuşkusu/ su seviyesini menşeliler kontrol ediyor Menschleı Sartanların hiçbirine zarar vermek istemiyorlar, yalnızca onları büyülerinden mahrum bırakmak istiyorlar * Chelestra nın deniz suyu hava gibi solunabiliyor ama sudan bir duılar karaya sahverihise önemli yıkımlara sebep olabilir Bunun gozonune alınması, menşelilerin dikkate değer derecede pratik düşünceli olduğunu gösteriyor Ama e]der-yılanları işbirliğine nasıl /oi-ladılklarını merak ediyorum

Chelestra nın yılanları

1 Haplonun el \ ızısı ile insin dilmek \ı/ılmış ohn bu kıyıt cüce kızı Grund le in Patryn e binktıgı günlüğün aıka kısmındı bulunnuşluı Pıtrynleı nor malde olayları ve düşüncelerim kudetmek için menseli dili kulhnııhı çun ku kendi büyüülü mn dilinin kılıtsı?cı kılıllımlmk için h/h guçhı olduğunu düşünurier

2 Chelestra dıııv ısındıkı elem/ suyunun hem Smınlıın lıt m de Pıtnknıın güçlü büyülerini \ok ettiğı geçegıne uıftı bulunulu\oı Bkz Yılan Bıntıcıı su Olum Kapısı Vmmın -ı e ileli

3 "Ejder yılan Gnındle mitındın ıctı edılen bı menseli teıımı \Tritik için Sananlar yılan so/cugunu kılıllanıvoı H ıplo bu c ıltte daha önceki çalışım lannın aksine Sıtın so/eugunu kLıllınıleji \eeien bu elegışıklıgı Mptıgı ıçık «eğil Kendısınin öne sıudugu bu sebep bu sılite (ıdrılen dunvıhıdı bu lunan geıçek ejdeıler ile kırı^tınumdk H ıplo Sınan so/cugunu kulhnıvoı ÇUnku dahı önce hiç boıle bıı kötülük ile kısııl ismımiş ohn Pıtıynleıın bu na karşılık gelen bıı so/<ukl< 11 yok

3

Margaret Weis & Tricy Hickman

Onlardan önce de kötülük tanıdım -Labirent'te doğdum, hayatta kaldım ve Labirent ten kaçtım

Ama hiç onlara benzer kötülük görmedim Bana daha yüksek bir güce inanmayı bu yaratıklar

öğretti -üzerinde hiç kontrolümüz olmayan kotu doğaya sahip bir güç

Alfred, benim eski düşmanım, bu ifadeyi okusan dehşete düşerdin Kekeleyerek itiraz ettiğini duyar gibi oluyorum

"Hayır, hayır' Buna eş iyi bir güç de var Onu gördük, sen ve ben " Bana böyle söyledin

Sen onu gördün mu, Alfred5 Eğer öyleyse, nerede' Kendi halkın seni bir sapkın ilan etti, seni

Labirent e yolladı ya da bununla tehdit etti seni Ve Samah öylesine tehditler savuracak birine

benzemiyor Senin iyi gücün hakkında şimdi ne düşünüyorsun, Alfred' kendi hayatın için Labirent'te savaşırken

Benim ne düşündüğümü sana söyleyeyim Bence sana çok benziyor -zayıf ve beceriksiz Ama

yılanlara karşı savaşırken yardımımıza senin koştuğunu itiraf etmeliyim -eğer Grundle'ın iddia ettiğı gibi yılan büyücüsüne sen donuştuysen

Ama kendini savunmak için Samah'ın karşısında durmaya gelince (ve iddiaya girerim piç herifi aşağı indirebilirdin), 'bu-yuyu hatırlayamadın" Uysalca seni ve sevdiğin kadını uzaklaştırmalarına, eğer hâlâ hayattaysan muhtemelen hayatta olmamayı dilediğin bir yere göndermelerine izm verdin Deniz suyu kapının altından sızmaya başladı Köpek bunun hakkında ne düşüneceğine karar veremedi Havlıyor, onu arkasını donup gitmeye ikna etmeye çalışıyor Ne hissettiğini anlayabiliyorum Yapabildiğim tek şey burada sakince oturmak ve beklemek, ılık sıvının çizmemin burnuna tırmanmasını, suyun dokunuşu ile büyümün çözülmeye başladığını hissettiğimde üzerime çöken panik duygusunu beklemek

24

Kaosun ELI

Deniz suyu benim kurtarıcıam Bunu kendime hatırlatmam gerekiyor Beni bu odada tutan Sartan runleri çoktan güçlerini kaybetmeye başladı Kızıl parlıları soluyor Zaman içinde tamamen sönecekler ve o zaman özgür kalacağım Nereye gitmek için özgür' Ne yapmak için' Nexus'a dönmeli ve lordumu yılanların yarattığı tehlike hakkında uyarmalıyım Xar buna inanmayacak, inanmak istemeyecek Her zaman kendini evrendeki en büyük güç saymıştır Ve kuşkusuz bunun doğru olduğunu düşünmesi için sebeplen var Labirent'in karanlık ve dehşet dolu gücü onu yıkamadı Şimdi bile her gün, o korkunç zindandan halkımızın daha çoğunu çıkarmak için ona meydan okuyor Ama kotu yılanların büyümlü gücü karşısında -ve ben onların kotu hizmetkârlardan başka bir şey olmadıklarını düşünmeye başlıyorum- Xar yenilmeye mahkûm Bu dehşet verici, kaotik güç yalnızca güçlü değil, aynı zamanda kurnaz ve şeytanı Bize işitmek istediklerimizi söyleyerek, bizi kötülüğe teşvik ederek, bize yaltaklanarak, hizmet ederek iradesini kabul ettiriyor Kendini alçaltmaktan kaçınmıyor, vakarı yok, onuru yok Kendi kendimize söylediğimiz için güçlü olan yalanları kullanıyor Eğer bu kötücül güç Olum Kapısı na girerse ve onu durdurmak için hiçbir şey yapılmazsa, bu evrenin acı ve ümitsizlik dolu bir zindan olacağı gunlen görebiliyorum Dört dünya -Arianus, Piyan, Abarrach ve Chelestra- tüketilecek Bizim umduğumuzun aksine Labirent yok edilmeyecek Halkım bir zindandan çıkıp, kendilerini bir başka zindanda bulacaklar Lordumu inandırmalıyım1 Ama ben bile bazen kendime inanmazken, nasıl Su ayak bileklerime ulaştı Köpek havlamayı bıraktı Bana

Margaret Weis & Tracy Hickman

ters ters bakıyor, neden bu rahatsız yen terk etmediğimizi soruyor Suyu içmeye çalıştı ama burnundan püskürttü Penceremin dışında, artık geniş ve düzgün bir ırmağın aktığı sokakta hiçbir Sartan goammuyor Uzakta boruların öttüğünü duyabiliyorum -muhtemelen, Sartanların bu sığınağa verdikleri isimle, Kadeh e giren menşelilerin boruları Güzel demek yakında gemiler var -mensch denizaltıları Benim gemim, Olum Kapısı ndan geçebilmek içm büyüyle değiştirdiğim cüce denizaltısı Draknorda, yılanların adasında demirli Oraya gitmeye meraklı değilim, ama başka seçeneğim yok Runle güçlendirdiğim gemi, bu dünyada beni güvenle Olum Kapısı ndan geçirebilecek tek araç Denme işlenmiş dövmelerin solmakta olduğunu görmek içm, şimdi deniz suyu ile ıslanmış olan bacaklarıma bakmam yeterli Bir başka gemiyi değiştirmek içm büyümün geri gelmesi çok uzun sürer Ve zamanım tükeniyor Halkımın zamanı tükeniyor Şansım varsa Draknor a fark edilmeden sızabilir, gemimi alıp kaçabilirim Yılanlar Kadeh e yapılan saldırıya yardım etmekle meşgul olmalılar ama onlardan hiçbirini görmemem tuhaf bunu kotu bir işaret sayıyorum Ama dediğim gibi onları şeytanı ve kurnaz ne planladıklarını kını bilebilir' Evet, köpek, gidiyoruz I maım köpekler yuzebılıyordur Düşük hayvan ırklarının hayatta kalabilecek kadar yuzebıldık-lerini duyduğumu hatırlıyorum Düşünen paniğe kapılan \c boğulan yalnızca bizleriz

BİRİNCİ BOLUM

SURUNAN CHELESTRA

Deniz suyu ağır ağır Sunman in Sananlar tarafından yapılmış şehrin sokaklarında akıyordu Su yavaş yavaş yükseldi, kapılardan ve pencerelerden içeri aktı alçak damları aştı Sartan yaşamına ilişkin parçalar suyun üstünde yüzüyordu -kırık bir tas, bir adamın sandaleti, bir kadının tarağı, ahşap bir sandalye

Su, bir hapishane hücresi olarak kullanılan, Şamalı in evindeki odaya sızdı Hapishane odası üst katlardan bırınde ydı ve bir süre yükselmekte olan suların üzerinde kaldı Ama zaman içinde deniz suyu kapının altından sızdı yerde aktı odanın duvarlarına tırmandı Dokunuşu büyüü yok etti Eti kavuran ısılarıyla Haplo u kapıya vaklaşmaktan alıkoyan gozkamaştı-rıcı runler cızırdadı ve sondu Henüz etkilenmeden tek nınler, pencereyi konıyan nmlerdi Parlak ışılıları aşığdaki suda yansiyordu

Büyünün mahkûmu olan Haplo sorunlu bir tembellik için de oturdu le nmlerin yükselen sudaki yansımalarını izledi onların suyun oynaşması de hareket etmesini kaymasını dans etmesini izledi Su penceredeki nmlerin dibine dokunduğu an parılıları titreyip solmaya başladı ve Haplo ayağa kalktı Su

Margaret Weis & Tracy Hickman
dizlerine geliyordu.

Köpek inledi. Başı ve omuzlan suyun üstünde kalan hayvan mutsuzdu.

"Bu kadar, oğlum. Gitme zamanı geldi." Haplo yazmakta olduğu defteri gömleğinin içine soktu ve pantolonu ile derisi arasına sıkıştırarak güvenceye aldı.

Bunu yaparken, bedenine işlenmiş rünlerin hemen hemen tamamen solmuş olduğunu gördü.

Deniz suyu onun kurtuluşuydu, kaçmasına izin veriyordu, ama aynı zamanda onun lanetiydi.

Büyülü gücü yok olduğunda yeni doğmuş bir bebek kadar savunmasızdı; üstelik onu koruyan, rahatlatan bir annenin kollan da yoktu.

Zayıf ve güçsüz, zihni ve ruhu huzursuz, bu odayı terk etmeli ve suyu ona yaşam verirken yaşamını yıkayıp götüren bu engin denize atlamalı, onun kendisini tehlikeli bir yolculuğa sürüklemesine izin vermeliydi.

Haplo pencereyi ittirip açtı, sonra durdu. Köpek sorgular-casına sahibine baktı. Burada, bu hapishanede güvende kalmak baştan çıkartıcıydı. Dışarıda, bu koruyucu duvarların ötesinde bir yerde yılanlar bekliyordu. Onu yok edeceklerdi, onu yok etmek zorundaydılar, gerçeği biliyordu. Onların ne olduğunu biliyordu -kaosun bedenleşmiş hali.

Gerçeği bilmesi, gitmek zorunda olmasının asıl nedeniydi. Lordunu uyarmalıydı. Şimdiye kadar karşısına çıkan tüm düşmanlardan daha büyük bir düşman -Labirent'teki tüm ejderlerden daha zalim ve kurnaz, Sananlardan daha güçlü- onları yok etmek üzere bekliyordu.

"Hadi," dedi Haplo köpeğe ve işaret etti.

Sonunda bu ıslak, sıkıcı yeri terk etme fırsatı karşısında neşelenen köpek sevinçle pencereden dışarı sızdı ve bir şapır-

28

Kaosun ELİ

tıyla aşağıdaki suya düştü. Haplo derin bir nefes aldı -içgüdüsel bir tepki, aslında gerekli değildi, çünkü deniz suyu da hava gibi solunabiliyordu- ve arkasından atladi.

Kadeh, Chelestra su dünyasında durağan olan tek kara parçasıydı. Sananların, kopardıkları ve kaçtıkları dünyaya benzesin diye yaptıkları Kadeh kendi koruyucu su kabarcığı ile çevriliydi. Onu çevreleyen su, içinden Chelestra'nın suyla çevrili güneşinin dalgalı bir parıltı ile ışıldadığı bir gökyüzü yanılması yaratıyordu. Yılanlar bariyerleri yıkmıştı ve şimdi Kadeh'i SU basmıştı.

Haplo bir tahta parçası buldu, onu yakaladı ve su üzerinde durabilmek için kullandı. Ayaklarını çırparken çevresine bakındı, nerede olduğunu çıkarmaya çalıştı ve rahatlayarak Konsey Salonu'nun tepesini gördü. Bina bir tepede duruyordu ve yükselen sulara gömülen son yer olacaktı. Sananlar kuşkusuz oraya sığınmışlardı. Suda kıvılcımlanan güneşe karşı gözlerini kıstı, çatıda birilerini gördüğünü sandı. Mümkün olduğunda kendilerini kuru ve büyülerini yok eden deniz suyundan uzak tutacaklardı.

"Mücadele etmeyin," diye tavsiyede bulundu onlara, ama onu duyamayacak kadar uzaktaydılar.

"Sonunda her şeyi daha kötü kılmaktan başka bir işe yaramıyor."

En azından şimdi nerede olduğuna ilişkin bir fikri vardı. Kendini öne doğru ittirdi ve tepelerinin sudan fırladığını gördüğü kent duvarlarına yöneldi. Duvarlar kentin Sartan kısmını bir zamanlar mensch kısmı olan yerden ayınyordu. Ve onun ötesinde Kadeh'in kıyısı vardı; kıyı, karaya çıkmakta olan mensch grupları ve onu Draknor'a taşıyacak bir gemi. O işkence görmüş denizuydusu üzerinde, rünlerin büyüü ile de-

29

Margaret Weis & Tracy Hickman

ğiştirilmiş, onu Ölüm Kapısı'na taşıması için güçlendirilmiş kendi cüce denizaltısı vardı. Tek kaçış umudu.

Ama aynı zamanda, Draknor'da yılanlar vardı.

"Eğer öyleyse," dedi cesurca yanında ayak çırpmakta olan, ön patileri küçük bir makine gibi çalışan, arka bacakları bu garip iş hakkında ne düşüneceklerini bilemeyen ama kendilerine düşeni yapmak için didinen köpeğe, "bu kısa bir yolculuk olacak."

Planları belirsizdi, yılanların nerede olduğunu... ve onlardan nasıl kaçınacağını çıkarmadan oluşturulamazdı.

Tahtanın üzerinde kendini dengeleyip suyu tekmeleyerek öne atıldı. Tahtayı terk edip kendini suya bırakabilir, onu ça-basızca, hava gibi soluyabilirdi. Ama kendini bile bile boğmaya karar verdiği zaman yaşadığı o birkaç dakikalık dehşetten nefret ediyordu. Beden bir zamanlar tanıdığı bir dünyaya, rahme dönmeyi reddediyordu. Tahtaya tutundu ve bacakları ağrıyana kadar çırpıttı onları. Aniden aklına bu tahtanın kötü bir işaret olduğu fikri geldi. Eğer yaratmıyorsa, bu cüce denizaltılarından birinden geliyor olmalıydı. Kırılmıştı, her iki ucu çentikliydi.

Yılanlar Surunan'ın barış içinde alınmasından sıkılıp menşelilerin üzerine dönmüş ve onları katletmiş olabilirler miydi?

"Eğer öyleyse," diye mırıldandı Haplo, "bunun için ancak kendimi suçlayabilirim."

Suyu daha büyük bir güçle, daha hızlı tekmelemeye başladı, neler olup bittiğini bir an önce öğrenmek istiyordu. Ama kısa süre sonra yoruldu, kasları ağnyor, kasılıyordu. Akıntıya karşı, kente doğru yönlendirilen deniz suyuna karşı yüzüyordu. Büyüsünü kaybetmesi kendisini sıradışı bir biçimde zayıf

30

Kflosun ELİ

hissetmesine sebep oluyordu; bunu acı deneyimlerinden biliyordu.

Akıntı onu kent duvarlarına doğru taşıdı. Bir kuleyi yakaladı, kenarına tırmandı, dinlenmek değil gözlemek, ileride, kıyıda ne olduğuna bir göz atmak istiyordu. Köpek durmaya çalıştı, ama akıntı onu taşıyıp götürdü. Haplo tehlikeli bir açıyla eğildi, köpeğin ensesini yakaladı. Onu çekip çıkardı - hayvanın bacakları tutunmak için çırpınıyordu- ve yanına, trabzan-lara çıkardı.

Bu noktadan Sunman limanını ve ötesindeki kıyıyı mükemmel bir biçimde görebiliyordu. Haplo baktı, sertçe başını salladı.

"Endişelenmemize gerek yokmuş, oğlum," dedi, köpeğin ıslak, kıllı böğrüne bir şaplak atarak. "En azından onlar güvende."

Hayvan sırttı, silkelendi.

Mensch denizaltı filosu limanda düzensiz bir sıra halinde dizilmişti. Güneş-kovalayanlar yüzeyde duruyordu. Menşeliler yaylarını çekmiş, işaret ediyor, bağıryor, küpeştenin üzerinden sarkıyor, suya adıyorlardı. Sayısız küçük tekne gemi ile kıyı arasında gidip geliyor, muhtemelen yüzemeyen cüceleri taşıyorlardı. Suyun içinde kendilerini rahat hisseden insanlar ile cifler, kabaca yapılmış, tıka basa yüklenmiş sallan limana iten pek çok dev balınayı yönlendiriyordu.

Sallara bakan Haplo, yanında sürüklediği tahta parçasına bir göz attı. Demek denizaltıları parçalamalarının sebebi buydu. Menschler karaya taşınıyordu.

"Ama... yılanlar nerede?" diye sordu, ayaklarının dibinde nefes nefese yatan köpeğe.

Görünüşe bakılırsa buralarda değil. Haplo olabildiğince

31

Margaret Weis & Tracy Hickman

uzun izledi. Bu dünyadan kaçmak ve Nexus'a, lorduna dönme ihtiyacı içindeydi, ama o dünyaya canlı ulaşma ihtiyacını da aynı ölçüde hissediyordu. Sabır, ihtiyat -öğrenmesi güç dersler, ama Labirent mükemmel bir öğretmendi.

Sudan yükselen yılan kafalardan bir iz görmedi. Belki de hepsi yüzeyin altındaydılar, Kadeh'in altına, deniz suyunun akıp geldiği delikler oyuyorlardı.

"Anlamak zorundayım," dedi Haplo kendi kendine sinir içinde. Eğer yılanlar özgür olduğunu ve Chelestra'dan kaçmaya hazırlandığını öğrenirlerse, onu durdurmaya çalışırlardı.

Alternatifleri tarttı. Menşelilerle konuşmak için oyalanmak, gecikmek anlamına gelirdi, varlığını onlara açık etmek olurdu. Menschler onu coşkuyla karşılar, ona bırakmamak, onu kullanmak isterdi. Menschlerle uğraşacak zamanı yoktu. Ama yılanların neyin peşinde olduğunu anlamak için zaman harcamamak daha da büyük bir gecikme anlamına gelebilirdi -belki de ölümcül bir gecikme. Dakikalarca bekledi, yılanlardan bir iz aradı.

Hiçbir şey. Ve bu lanet duvarın üzerinde sonsuza dek bekleyemezdi.

Haplo talihe güvenmeye karar vererek tekrar suya atladı. Köpek, vahşi bir havlama ile arkasından daldı.

Haplo limana yüzdü. Tahtaya tutunarak suyun yüzeyinde başını kaldırmadan, trafikten uzak durarak ilerledi. Menschler onu tanıyordu ve onlardan olabildiğince kaçınmak istiyordu. Tahta parçasına tutunarak dikkatle cüce teknelerine baktı. Eğer bulabilirse, Grundle ile konuşmayı düşünüyordu. Grundle'in çoğu menschten daha fazla sağduyusu vardı ve kuşkusuz onu tantanayla karşılayacak olsa da, Haplo kendini onun sev-

32

Kaosun ELİ

gi dolu kucaklaşmalardan zorluk çekmeden kurtarabileceğini hesaplıyordu.

- Ama onu bulamadı. Ve yılanlardan hâlâ iz yoktu. Ama bir direğe bağlanmış, talihsizlik sonucu suya düşen cüceleri kurtarmak için kullanılan küçük bir denizaltı buldu. Dikkatle çevresini gözetleyerek, denizaltının yakınına yüzdü. Çevrede kimse yoktu; terk edilmiş görünüyordu. Bir balinanın ittiği sal o sırada kıyıya yanaşmıştı. Pek çok cüce çevresine toplanmış, yükünü boşaltmaya hazırlanıyordu. Haplo bu denizaltının mürettebatının cüce topluluğunun arasında olduğunu talimin etti.

O tarafa doğru yüzdü. Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. Denizaltını çalacak, Draknor'a gidecekti. Eğer yılanlar oradaysa... eh... zamanı gelince onlarla ilgilenirdi....

Büyük, canlı ve kaygan derili bir şey Haplo'ya çarptı. Hap-lo'nun yüreği yerinden fırladı. Nefesini ve onunla beraber bir ağız dolusu su yuttu, tıkanı ve öksürmeye başladı. Tekmeleyerek geriye doğayı, yaratıktan uzağa çekildi, nefes almaya çalıştı ve savaşmaya hazırlandı.

Boncuk gibi iki gözü olan parlak bir kafa ve sonuna kadar, kahkahayla açılmış bir ağız tam önünde sudan fırladı. İlkini her iki yanında ikişer kafa daha çıktı, dördü neşeyle çevresinde yüzdü, burunlarıyla Haplo'yu dürttü.

Yunuslar.

Haplo nefesini tuttu, su tükürdü. Köpek öfkeyle havlamaya çalıştı, bu yunusları büyük ölçüde eğlendirmek ve köpeği neredeyse boğmakla sonuçlandı. Haplo köpeğin ön ayaklan-nı tahtanın üzerine çıkardı, hayvan orada nefes nefese, yunuslara dik dik bakarak uzandı.

"Ejder-yılanlar nerede?" diye sordu Haplo, insan dilinde

33

Margaret Weis & Tracy Hickman
konuşarak.

Yunuslar daha önce onunla konuşmayı, onunla ilgilenmeyi reddetmişlerdi. Ama bu, onun -haklı olarak- yılanlarla işbirliği yaptığını düşündükleri zamandı. Artık ona karşı tavırları değişmişti. Heyecan içinde ciyaklamaya, ıslık çalmaya başladılar, birkaçı, mavi dövmele derisi olan gizemli adamın tekrar ortaya çıktığı haberini menschler arasında yaymaya hevesli, yüzerek uzaklaşmaya başladı.

"Hayır! Durun, gitmeyin. Kimseye beni gördüğünüzü söylemeyin," dedi Haplo telaşla. "Burada neler oluyor? Ejder-yılanlar nerede?"

Yunuslar ciyakladı, gevezeliğe daldı. Saniyeler içinde, Haplo bilmek istediği her şeyi ve bilmek istemediği daha pek çok şeyi daha duymuştu.

"Samah'ın seni tutsak aldığım duyduk..."

"Yılanlar zavallı Alake'in bedenini getirdiler..."

"Ebeveynleri kederle yıkıldı..."

"Yılanlar senin..."

"...ve Sartanlann..."

"Evet, senin ve Sartanlann sorumlu olduğunu..."

"Seni sildiler..."

"Dostlarına ihanet ettin..."

"Korkak..."

"Kimse inanmadı..."

"Evet, inandılar..."

"Hayır, inanmadılar. Eh, belki bir anlığına..."

"Her neyse, yılanlar büyülerini kullanarak Kadeh'te delikler açtı..."

"Dev delikler!"

"Kocaman1"

Kaosun En

"Devasa!"

"Sel kapaklan."

"Hemen açıldı... sudan bir duvar. "

"Kocaman bir dalga..."

"Hiçbir şey canlı kalmadı... Sananlar yok oldu!"

"Dümdüz..."

"Kent yıkıldı..."

"Menschleri ejder-ydanlar ve delikleri hakkında biz uvar dik..." r

"Grundle ve Devon döndü..." "Gerçek hikâyeyi anlattı. Sen bir kahramansın " "Hayır, değil. O ad, Alfred olandı/ "Yalnızca nazik olmaya çalışıyordum..." "Menschler endişelendi..." "Sartanlan öldürmek istemiyorlar. / ^ JEjder-yüanlaıdan korkuyorlar. Cüce gemileri araştırmaya "Ama yılanlar görünürde yok..."

"Cüceler sel kapaklarım azıcık araladı ve..."

"Durun! Kesin sesinizi!" diye bağırdı Haplo, sonunda sesi- ni duyurmayı başararak. «Ne demek fanlar görünürde yok" JNeredeler?"

Yunuslar kendi aralarında tartışmaya başladılar. Bazılan yı-anların Draknor'a döndüklerini söyledi, ama genelde, yılanların dehklerden geçtikleri ve Surunan'da Sartanlara saldırmakta olduklan görüşü hâkimdi.

"Hayır, saldırmıyorlar," dedi Haplo. "Ben Sunman'dan yeni geldim ve kent sakin. Sartanlar, bildiğim kadanyla, Konsey Udasının içinde güvende, kuru kalmaya çalışıyorlar."

Yunuslar bu haberi alınca büyük hayal kırıklığına uğramış

Margaret Weis & Tracy Hickman

göründü. Sananlara zarar gelmesini istemiyorlardı, ama o kadar harika bir hikâyeydi ki! Şimdi hepsi hemfikirdi.

"Ejder-yılanlar Draknor'a dönmüş olmalı."

Haplo da bunu kabul etmek zorunda kaldı. Yılanlar Draknor'a dönmüştü. Ama neden? Neden ansızın Surunan'ı terk etmişlerdi? Neden Sartanları yok etme şansını tepmişlerdi? Neden menschleri birbirlerine düşürerek kaos yaratma planlarından vazgeçmişlerdi?

Haplo sorulan yanıtlayamıyordu, acı acı bunun fark etmediğini düşündü. Önemli olan yılanların Draknor'da olması idi. Gemisinin de.

"Herhalde hiçbiriniz kesin olarak anlamak için Draknor'a gitmemişsinizdir, değil mi?" diye sordu.

Yunuslar bu düşünce üzerine dehşet içinde cıyıkladılar, başlarını şiddetle salladılar. Hiçbiri Draknor'a yaklaşamazdı. Korkunç bir hüznün ve kötülük yeriye orası. Suyun kendisi zehirdi, içine yüzen her şeyi öldürüyordu.

Haplo suda yüzdüğünü ve hayatta kaldığını söylemedi. Bu nazik yaratıkları Draknor'un yakınına gitmek istemedikleri için suçlayamazdı. Kendisi de o işkence görmüş denizuydusuna dönme fikrini memnurlukla karşılamıyordu. Ama başka seçeneği yoktu.

Şimdi asıl sorun yunuslardan kurtulmaktı. Neyse ki bu kolaydı. Kendilerini önemli hissetmeye bayılıyorlardı.

"Menseli önderlerine benden bir mesaj götürmenizi ve kraliyet ailesinin her üyesine bizzat, gizli olarak iletmenizi istiyorum. Anladınız mı? Bu çok önemli."

"Memnurlukla..."

"Bize güvenebilirsin..."

"Ay n ay n..."

Kfiosvn ELİ

"Herkesi iletiriz..."

"Hayır, herkese değil..."

"Yalnızca kraliyet..."

"Herkesi diyorum sana..."

"Böyle söylediğinden eminim..."

Yunusları kendisini dinleyecek kadar susturabildiğinde mesajın uzun ve karmaşık olmasına dikkat ederek ilettiler om Haplo.

Yunuslar dikkatle dinledi ve Haplo ağzını kapattığı an yü züp uzaklaştı.

Yunusların artık kendisine dikkat etmediğinden emin oldu gunda, o ve köpek denizaltıya doğru yüzdü, güverteye çıktı v« uzaklaştı.

37

İKİNCİ BOLÜM

DRAKNOR CHELESTRA

Haplo cücelerin yön bulma sistemini hiç anlayamamıştı. Grundle'a göre, bu sistem denizuydulannın yaydığı seslere dayanıyordu. Başta Draknor'u bulamayacağından korkmuştu, ama kısa süre sonra denizuydusunu bulmanın kolay olduğunu anladı... çok kolay. Yılanlar arkalarında pis salyalarından bir iz bırakmışlardı. Yol, işkence görmüş denizuydusunu çevreleyen bulanık, kara sulara gidiyordu.

Karanlık Haplo'yu yuttu. Draknor'un mağaralarından içeri girmişti. Hiçbir şey göremiyordu, karaya oturmaktan korkarak, denizaltının ilerleyişini yavaşlattı. Gerekirse pis suda yüzebilir-di; daha önce de yapmıştı bunu. Ama yüzmenin gerekli olmayacağını umuyordu.

Elleri ve ıslak kol yenlerini kıvrıdığı yerler kurumuştü. Rün-ler soluktu, ama görünür olmuşlardı. Ve ona yalnızca iki yaşındaki bir çocuğun büyü gücünü verseler de, desenlerin solgun mavi ışıltısı rahatlatıcıydı. Haplo yine ıslanmak istemiyordu.

Denizaltının pruvası kayalara süründü. Haplo denizaltıyı yavaşça yükseltti ve denizaltı engellenmeden yoluna devam edince bir nefes aldı Kıyıya yaklaşmış olmalıydı. Gemiyi yü-

38

Kaosun ELİ

zeye çıkarma riskine girmeye karar verdi...

Ellerindeki rünler! Mavi. Soluk mavi.

Haplo gemiyi durdurdu, bakışlarını desenlere indirdi. Soluk mavi renk, ellerinin arkasındaki damarlar kadar bile mavi değildi. Ve bu tuhaftı. Fena halde tuhaf

Ne kadar zayıf olsalar da, desenler parlıyor olmalıydı -bedeni yılanların oluşturduğu tehlikeye karşı tepki gösteriyor olmalıydı. Ama desenler geçmişte verdikleri tepkiyi vermemişti ve Haplo diğer içgüdülerinin de tepki vermediğini ayımsadı. Denizaltını yönetmekle o kadar meşguldü ki, daha önce fark etmemişti.

Daha önce, yılanların yuvasına yaklaştığı zaman zar zor yerinden kıpırdatabiliyor, canavarlardan yayılan felç edici korku yüzünden zar zor düşünebiliyordu.

Ama Haplo korkmuyordu; en azından, diye düzeltti, kendisi için korkmuyordu. Korkusu daha derindi. Soğuktı, içini burkuyordu.
"Neler oluyor, oğlum?" diye sordu köpeğe. Köpek bacağına dayanmış sızlanıyordu.
Haplo rahatlaürçasma köpeği okşadı, kendisi de bir miktar teselli bulabilirdi. Köpek inledi ve daha da yaklaştı.
Patryn gemiyi yine harekete geçirdi ve dikkati gittikçe aydınlanan sular ile derisindeki desenler arasında bölünmüş bir şekilde gemiyi yüzeye yöneltti. Rünlerin görünüşü değişmedi.
Kendi bedenindeki göstergelere bakılırsa, yılanlar artık Draknor'da değildi. Ama eğer Draknor'da değillerse ve menschler ile birlikte değillerse ve Sananlarla da savaşıyorlarsa, neredeydiler? Denizaltı yüzeye çıktı. Haplo kıyıyı hızla gözden geçirdi, gemisini buldu ve onun zarar görmediğini anlayanca tatmin
39

Margaret Weis & Tracy Hickman

içinde gülümsedi. Ama, derisi korkmasına sebep olacak bir işaret vermese de korkusu büyümüştü. Gizemli "yılan büyücüsünün" (bu Alfred olabilirdi de, olmayabilirdi de) öldürdüğü kral yılanın bedeni yukarıdaki tepelerde yatıyordu. Canlı yılanlardan iz yoktu.
Haplo denizaltıyı kıyıya yanaştırdı. Dikkatle, ihtiyatla kapağı açtı ve üst güverteye tırmandı. Hiçbir silah taşııyordu, ama geminin içinde savaş baltalan bulmuştu. Yalnızca büyüyle güçlendirilmiş baltalar yılanların etini keserdi ve Haplo'nun büyüü metale güç vermek için fazla zayıftı.
Köpek bir uyarı hırlaması ile arkasından geldi. Bacakları gerildi, tüyleri dikildi. Bakışları mağaraya dikilmişti.
"Ne oldu, oğlum?" diye sordu Haplo gerginleşerek.
Köpeğin tüm bedeni titriyor, saldırıya geçmek için yalvara-rak sahibine bakıyordu.
"Hayır, köpek. Biz kendi gemimize gidiyoruz. Buradan gidiyoruz."
Haplo güverteden aşağı adadı ve pis, salya kaplı kumsala inerek kıyı boyunca kendi rün bezeli gemisine ilerlemeye başladı. Köpek hırladı, havladı ve ancak defalarca emir vermesinin ardından gönülsüzce Haplo'nun arkasından geldi.
Haplo gemisinden bir kol boyu uzaklıktaydı ki mağaranın girişinde bir hareket sezdi. İzleyerek bekledi. Dikkatliydi, ama çok endişeli değildi. Geminin koruyucu rünlerine sığınacak kadar yakındı. Köpeğin üst dudağı kıvrıldı, keskin dişlerini ortaya çıkardı.
Mağaradan bir adam çıktı.
Samah.
"Sakin ol, oğlum," dedi Haplo.
Sartan Konseyi'nin önderi derin düşüncelere dalmış birinin
40

Kaosun ELİ

eğik başı ve dikkatsiz adımları ile yürüyordu. Gemiyle gelmemişti; kıyıda demirli başka denizaltı yoktu. Demek büyüyle gelmişti.
Haplo ellerindeki desenlere baktı. Rünlerin rengi biraz daha koyulaşmıştı, ama parlamıyorlardı, düşmanın ilerleyişi hakkında onu uarmıyorlardı. Buna dayanarak, Haplo Samah'ın büyüünün de, Haplo'nun büyüü gibi yok olduğunu tahmin etti. Muhtemelen su yüzünden. Sartan dinlenerek, geri dönüş yolculuğu için büyüünün dönmesini bekliyordu. Haplo için tehdit oluşturmuyordu. Tıpkı Haplo'nun da onun için bir tehdit oluşturmadığı gibi.
Ya da, öyle miydi acaba? Her şey eşit, ikisi de büyüünden mahrum, Haplo ikisi arasında daha genç, daha güçlü olanıydı. Kavga kaba, vakardan yoksun, mensch gibi olacaktı -kumlarda yuvarlanan, birbirlerini yumruklayan iki adam. Haplo bir düşündü, içini çekti ve başını salladı.
Çok yorgun hissediyordu.
Dahası, Samah çoktan bir tur dayak yemiş gibi görünüyordu.
Haplo sessizce bekledi. Samah endişe dolu düşüncelerinden başını kaldırmadı. Muhtemelen Patryn'i görmeden yürüyüp yanından geçecekti. Ama Sartan'ın geçmişteki hatalarını hatırlayan köpek kendini tutamadı ve keskin bir uyarı havlayışı kopardı -Sartan fazla yakına gelmişti.

Samah sesi duyunca irkilerek başını kaldırdı, ama görünüşe bakılırsa ne köpeği, ne de sahibini görünce korkmamıştı. Sartan'ın dudakları gerildi. Bakışları Haplo'dan arkasında yüzen küçük denizaltıya kaydı.

"Lorduna mı dönüyorsun?" diye sordu Samah soğuk bir sesle.

41

Margaret Weis & Tracy Hickman

Haplo yanıt verme ihtiyacı duymadı.

Samah başını salladı; yanıt beklememişti. "Hizmetkârlarının çoktan yola çıktığını bilmek hoşuna gidecek. Senden önce gittiler. Kuşkusuz seni bir kahraman gibi karşılayacaklar." Sesi acıydı, bakışları nefretle kararmıştı, ama arkasında korku yatıyordu.

"Yola çıktılar..." Haplo Sartan'a bakakaldı, sonra, aniden anladı. Ne olduğunu, bu mantıksız görünen korkunun sebebinin anladı. Artık yılanların nereye gittiğini... ve neden gittiklerini biliyordu.

"Seni lanet aptal!" diye küfretti Haplo. "Ölüm Kapısı'nı açtın!"

"Menschler saldırırsa kapıları açacağımız konusunda seni uyarmıştım, Patryn."

"Asıl sen uyarılmıştın, Sartan. Cüce sana işittiklerini anlattı. Yılanlar Ölüm Kapısı'nı açmanı istiyorlardı. Baştan beri planlan buydu. Grundle'ı dinlemedin mi?"

"Demek şimdi de menşelilerden tavsiye almam gerekiyor, öyle mi?" dedi Samah alaycı alaycı.

"Anlaşılan onların senden daha fazla sağduyusu var. Ölüm Kapısı'nı neden açtın? Kaçmak için mi? Hayır, planın bu değildi. Yardım. Yardım aradın. Alfred'in sana anlattığı şeylerden sonra. Hâlâ ona inanmıyorsun. Halkının neredeyse tamamı yok oldu, Samah. Chelestra'dakiler, kalan son Sartanlar. Abar-rach'taki birkaç bin cesedi saymazsan. Kapı'yı açtın, ama içinden geçen yılanlar oldu. Şimdi kötülüklerini dört dünyanın tamamına yayacaklar. Umanm sana teşekkür etmek için uğramışlardır!"

"Kapı'nın gücü yaratıkları durdurmalıydı!" diye yanıt verdi Samah alçak sesle. Yumruğunu sıktı.

"Yılanlar girmeyi başara-

42

Kaosun ELİ

mamahydı!"

"Senin yardımın olmadan menşelilerin girememesi gibi mi? Hâlâ anlamıyorsun, değil mi, Sartan? Bu yılanlar senden, ben-den, lordumdan, hatta belki bir araya gelsek bile hepimizden daha güçlü. Yardıma ihtiyaçtan yok!"

"Yılanlar yardım aldı!" diye terslendi Samah acı acı. "Patrynlerden."

Haplo itiraz etmek için ağzını açtı, ama buna değmeyeceğine karar verdi. Zaman harcıyordu.

Kötülük yayılıyordu. Ar-tık lorduna dönerek onu uyarması daha da önemliydi.

Başını sallayan Haplo gemiye yöneldi. "Hadi, köpek."

Ama hayvan yine havladı, yerinden kıpırdamayı reddetti. Köpek kulaklarını dikerek Haplo'ya baktı. Sormak istediğin bir şey yok muydu, sahip?

Haplo'nun aklına bir şey geldi. Arkasına döndü.

"Alfred'e ne oldu?"

"Dostuna mı?" diye alay etti Samah. "Labirent'e gönderildi -sapkınlık vaaz eden ve düşmanla işbirliği yapan herkesin kaderi bu."

"Onun, kötülüğü durdurabilecek tek kişi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Samah kısa bir süre eğleniyormuş görünüyordu. "Eğer bu Alf-red iddia ettiğin kadar güçlüyse, o zaman bizim onu zindana göndermemizi engelleyebilirdi. Ama yapmadı. Cezasına uysallıkla boyun eğdi."

"Evet," dedi Haplo yumuşak bir sesle. "Eminim öyle yapmıştır."

"Dostuna çok değer veriyorsun, Patryn. Neden zindanına geri dönüp onu çıkarmaya çalışmıyorsun?"

"Belki denerim. Hayır, oğlum," diye ekledi Haplo, köpeğin

43

Margaret Weis & Tracy Hickman

bakışlarının özlemlerle Samah'ın boğazına gittiğini görünce. "Gece boyunca miden bulanır."

Gemisine döndü, çapalardan kurtuldu, hâlâ Samah'a hırlamakta olan köpeği içeri sürükledi ve kapağı çarparak arkasından kapattı. Gemiye binince, bir gözünü Sartan'ın üzerinde tutmak için dümen kabinindeki pencereye doğru seyirtti. Büyüsü olsa da olmasa da, Haplo ona güvenmiyordu. Samah kıpırdamadan kumların üzerinde duruyordu. Beyaz cüppesi ıslaktı, çamurluydu, etekleri salya ve ölü yılanların kanıyla kaplıydı. Omuzlan çökmüştü; derisi griydi. Yere yıkılacak kadar yorgun görünüyordu, ama -muhtemelen gözlendiğinin farkında olduğundan- çenesini çıkararak, kollarını göğsünde kavuşturarak dik durmaya devam ediyordu.

Düşmanın zarar vermeyeceğinden emin olan Haplo dikkatini, geminin içindeki tahtalara yakarak işlediği rünlere çevirdi. Zihninde her birinin üzerinden geçti -koruma, güç rün-leriydi bunlar, onu bir kez daha Ölüm Kapısı'na doğru tuhaf, korkutucu bir yolculuğa çıkaracak rünler, Nexus'a ulaşana kadar güvenliğini sağlayacak rünler. Bir sözcük söyledi ve desenler yanıt olarak mavi mavi parlamaya başladı.

Haplo derin bir iç çekti. Güvendeydi, korunuyordu. Uzun, çok uzun zamandan sonra ilk kez kendisine gevşeme izni verdi. Ellerinin kuru olduğundan emin olduktan sonra onları geminin dümenine koydu. Dümen de rünlerle güçlendirilmişti. Mekanizma Ejder Kanadı'nda kullandığı dümentaşı kadar güçlü değildi. Ama Ejder Kanadı ve dümentaşı şimdi denizin dibinde yatıyordu - eğer Chelestra'nın denizinin bir dibi varsa. Dümendeki rün büyüü kabaydı, aceleyle yapılmıştı. Ama onu Ölüm Kapısı'na götürecekti ve önemli olan da buydu.

Haplo gemisini kıyıdan uzaklaştırdı. Arkada kalan Sartan'a

44

K^osvn ELİ

bakü. Sartan onları ayıran kara sular genişledikçe küçülmüş gibiydi.

"Şimdi ne yapacaksın, Samah? Sen Ölüm Kapısı'na girip halkımı arayacak mısın? Hayır, sanmıyorum. Korkuyorsun, değil mi, Sartan? Korkunç bir hata yaptığını biliyorsun, inşa etmek için çalıştığınız her şeyin yok olması anlamına gelebilecek bir hata. Yılanların daha yüksek, kötücül bir gücü temsil ettiğine inansan da, inanmasan da, senin anlamadığın bir güç onlar, kontrol edemeyeceğin bir güç.

"Ölüm Kapısı'na ölüm yolladm."

45

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NEXUS

Nexus Lordu Xar sessiz alacakaranlık topraklarında, düşmanı tarafından yapılmış topraklarda yürüdü. Nexus çok güzel bir yerdü, dalga dalga tepeleri, çimenlikleri, yemyeşil ormanları vardı. Yapılan yumuşak, yuvarlak köşelerle inşa edilmişlerdi, çelik gibi keskin ve soğuk sakinlerinden farklıydı. Güneşin ışığı susturulmuş, bastırılmıştı, sanki incecik bir kumaşın ardından parlıyor gibiydi. Nexus'ta asla gündüz olmazdı, asla gece inmezdi. Bir nesneyi gölgesinden ayırt etmek zordu, birinin nerede bittiği, diğerinin nerede başladığını anlamak zordu. Nexus bir gölgeler ülkesi gibiydi.

Xar yorgundu. Labirent'ten yeni çıkmıştı, o korkunç yerin kötü büyülerini ile savaşından muzaffer çıkmıştı. Bu sefer Labirent onu yok etmek için kaodinlerden bir ordu yollamıştı Dev, zeki, böceksi yaratıklar olan kaodinler insan kadar uzun ve bedenleri siyah bir kabuk ile kaplı olur. Bir kaodini yok etmenin tek yolu doğrudan yüreğini vurmaktır ve onu hemen öldürmektir. Çünkü eğer hayatta kalırsa, bir damla kanından kendisinin bir kopyasını yaratır.

Ve bu şeylerden kurulu bir ordu ile karşılaşmıştı, yüz, iki yüz yaratık; sayılan fark etmiyordu, çünkü ne zaman birini ya-

Kposun ELİ

ralasa sayılan artıyordu. Onlarla tek başına yüzleşmişti ve patlak gözlü böcekler onu kaplamadan önce yalnızca birkaç dakikası vardı.

Kar rünleri söylemiş, alevlerden bir duvarın kaodin safları ile arasında yükselmesini, onu ilk saldırıdan koruyarak duvan genişletmesini sağlamıştı.

Kaodinler, Labirent'in otları ile beslenen, Xar onları büyülü rüzgârlar ile yelpazelerken yayılan alevleri koşarak aşmaya çalışmışlardı. Ateşin içinden geçen birkaç kaodini Xar rün bezeli bir kılıç

ile, kabuğun altındaki yüreğe vurmaya dikkat ederek öldürmüştü. Tüm bu sırada rüzgâr esmiş, alevler çatır-damış, ölülerin bedenleri ile beslenmişti. Ateş kurbandan kurbanda atlamış, saflan azaltmıştı.

Arkadaki kaodinler ilerleyen kıyımı görmüş, tereddüte düşmüş, dönüp kaçmışlardı. Alevlerin koruması altında, Xar halkından pek çok kişiyi kurtarmıştı. Patrynler canlıdan çok ölü gibiydi. Kaodinler onları rehin almış, Nexus Lordu'nu savaşa çekmek için onları kullanmıştı. Şimdi Patrynler, yaşamlarını yine Xar'a borçlu olan başka Patrynlerin bakımı altındaydı. Sert ve ciddi bir halk olan, affetmez, eğilmez, teslim olmaz Patrynler, onların hayatını kurtarmak için daimi olarak kendi hayatını riske atan lordlarına minnetlerini göstermek konusunda pek coşkulu değillerdi. Sadakatlerinden, adanmışlıklarından bahsetmiyorlardı -bunu gösteriyorlardı. Lordun verdiği her tür işte şikâyet etmeden, sıkı çalışıyorlardı. Her emrine sorgulamadan itaat ediyorlardı. Ve o Labirent'e girdiği her seferinde, bir Patryn kalabalığı Son Kapı'nın önünde toplanıyor, onun dönüşüne kadar sessiz bir nöbet tutuyorlardı.

Ve her zaman, özellikle de gençler arasında onunla beraber içeri girmeye teşebbüs edenler oluyordu; Labirent'te yaşa-

47

Mnrgaret Weis & Tracy Hickman

dıkları zamanları unutacak kadar uzun süre Nexus'ta yaşamış olan Patrynler.

"Ben geri döneceğim," derlerdi. "Seninle gitmeye cesaretim var, lordum."

Onlara her zaman izin verirdi. Ve Kapı'da tereddüte düştüklerinde, yüzleri solduğunda, kanları donduğunda, bacakları titreyip, bedenleri yere yığıldığında tek bir suçlayıcı sözcük söylemezdi. Haplo. Gençlerin en güçlülerinden. Çoğundan daha ileri gitmişti. Son Kapı'nın önünde düşmüştü, korku onu kurutmuştu. Ve sonra elleri ve dizleri üzerinde sürünmüştü, ta ki ürpe-rerek gölgelerin arasında büzülene kadar.

"Beni affet, lordum!" diye haykırmıştı ümitsizlik içinde. Hepsini böyle haykırmıştı.

"Affedecek bir şey yok, evladım," demişti Xar her seferinde.

Söylediğinde içtendi. Korkuyu herkesten daha iyi anlıyordu. İçeri girdiği her seferinde onunla yüzleşiyordu ve her seferinde daha fena oluyordu. Son Kapı'nın dışında, tereddüt etmediği, yüreğinin titremediği anlar nadirdi. İçeri girdiği her seferinde geri dönmeyeceğinden emindi. Güven içinde dışarı çıktığı her seferinde, kendi kendine bir daha asla oraya girmeyeceğine yemin etmişti. Ama geri dönmeye devam ediyordu. Tekrar tekrar.

"Yüzler," dedi. "Halkımın yüzleri. Beni bekleyen, varlıklarının çemberi ile feeni çevreleyenlerin yüzleri. O yüzler bana cesaret veriyor. Çocuklanm. Her biri. Onları içine doğdukları o korkunç rahimden çekip çıkardım. Onları açık havaya, ışığa çıkardım.

"Ne kadar muhteşem bir ordu olacaklar," diye devam etti,

48

Kaosun ELİ

yüksek sesle düşünerek, "Sayılan az, ama büyüleri, sadakatleri, sevgileri büyük. Ne ordu," dedi yine, öncekinden daha yık-sek sesle ve güldü.

Xar sık sık kendi kendine konuşurdu. Sık sık yalnız kalırdı, çünkü Patrynler yalnız kalmayı tercih ederler. Ve bu yüzden kendi kendine konuşurdu, ama asla gülmez, asla kahkaha atmazdı.

Gülmesi sahteydi, becerikli bir oyundu. Nexus Lordu, yaşlı adamların yaptığı gibi, alacakaranlığın içindeki yalnız nöbetleri sırasında kendi kendine konuşmaya devam etti. Eline gizli bir bakış fırlattı. Derisi yaşını gösteriyordu, tam olarak he-saplayamadığı bir yaş, çünkü yaşamının ne zaman başladığı hakkında kesin bir fikri yoktu. Yalnızca yaşlı olduğunu biliyor-du, Labirent'ten çıkan herkesten çok daha yaşlı.

Elinin arkasındaki deri kırışık ve gergindi, sınıksız gerilmiş, alındaki her tendonun, her kemiğin şeklini açıkça gösteriyordu. Elinin arkasına işlenmiş desenler kıvrımlı, düğümlüydü, ama renkleri koyuydu, zamanın geçişi ile solmamıştı. Ve büyüleri daha güçlüydü.

Bu işlenmiş desenler mavi mavi parlamaya başlamıştı.

Xar Labirent'in içinde uyarı bekleyebilirdi, büyüsü saldırıları savuşturmak için içgüdüyle eyleme geçer, onu tehlikeye karşı uyarırdı. Ama Nexus caddelerinde yürüyordu, her zaman güvenli olduğunu bildiği caddelerde, bir sığınak olan caddelerde. Nexus Lordu yumuşak alacakaranlıkta ürkütücü bir ışıltı ile parlamakta olan mavi ışıltıyı gördü, desenlerin derisini yaktığını, büyüsünün kanını tutuşturduğunu hissetti.

I Patrynlerin varlıklarının çemberine kabul ettikleri kişiler nadirdir "Aile" dedikleri ve kan veya yemin bağı ile bağlı oldukları bu kişilere şiddetle sadıktı-lar Bu sadakat çemberlen (Patrynler bunu sevgi olarak adlandırmayı hoıgo rurler) genellikle ölüme kadar korumu Ama bir kez kırılınca, çember bir daha asla onarılamaz

49

Margaret Weis & Tracy Hickman

Sanki yolunda olmayan hiçbir şey yokmuş gibi yürümeye, kendi kendine söylenmeye devam etti. Desenlerin uyansı güçlendi, rünler daha da parladı. Uzun, siyah cüppesinin dokumlu yenlerinin içinde gizlenmiş olan yumruğunu sıkı.

Nexus caddelerinden ayrıldı, konutunu çevreleyen ormanın içinden geçen bir patikaya saptı. Halkından ayrı yaşıyordu, sessizliği ve huzuru tercih ediyor, buna ihtiyaç duyuyordu. Ağaçların karanlık gölgeleri toprağa bir gece hali getiriyordu. Eline baktı; rünlerin ışığı siyah cüppenin altından fıskırı-yordu. Tehlikeyi arkada bırakmamamıştı, dosdoğru kaynağına doğru yürüyordu. Xar endişeli olmaktan çok şaşkıncı, korkudan çok öfke hissediyordu. Labirent'in kötülüğü bir şekilde Son Kapı'dan sızmış mıydı? Bunun mümkün olduğuna inanamıyordu. Burayı Sartan büyüsü yapmıştı, Kapı'yı, Labirent'in zindan dünyasını çevreleyen Duvar'ı Sartan büyüsü yapmıştı. Onlan o zindana atan düşmanlarına fazla güvenmeyen Patrynler Duvar'ı ve Kapı'yı kendi büyüleri ile güçlendirmişti. Herhangi bir şeyin kaçmış olması mümkün değildi.

Nexus diğer dünyalardan -Sananların ve menschlerin dünyalarından- Ölüm Kapısı ile korunuyordu. Ölüm Kapısı kapalı kaldığı sürece, onun içinde yolculuk yapmak için gerekli büyüye hâkim olmayan hiç kimse gidemez ve gelemezdi. Xar sırrı biliyordu, ama, ancak Sartan yazmalarını çağlar süren uzun ve zorlu çalışmalar ile inceledikten sonra. Sırrı öğrenmişti ve bilgeliğini, evrene açılan Haplo'ya aktarmıştı.

"Ama diyelim ki," dedi Xar kendi kendine, alçak sesle, gözleri bir o yana, bir bu yana kayarak, daha önce hep huzur verici bulduğu, ama şimdi uğursuzlaşan karanlığı delmeye çalışarak, "diyelim ki Ölüm Kapısı açıldı! Labirent'ten çıktığımda

50

KAOSVH ELİ

bir değişiklik hissettim -sanki bir esinti aniden kapalı bir evin içinde kıpırdanmış gibi. Merak ediyorum..."

"Merak etmeye gerek yok, Xar, Patrynlerin Lordu," dedi bir ses karanlığın içinden. "Hızlı bir zihnin var, mantığın şaşmaz. Varsayımın doğru. Ölüm Kapısı açıldı. Ve açan da düşmanların."

Xar durdu. Konuşanı göremiyordu, gölgelerin arasında gizlenmişti, ama uzaktaki bir ateşi yansıtmış gibi tuhaf bir kızıl ışıltı ile parlayan gözlerini görebiliyordu. Bedeni konuşanın güçlü olduğu ve tehlikeli olabileceği konusunda onu uyardı, ama Xar ıslıklı seste herhangi bir tehdit ya da kötülük tonu duymamıştı. Konuşanın sözcükleri saygı, hatta hayranlık doluydu, sesi de öyle. Ama Xar tetikte kaldı. Baştan çıkarıcı seslere kurban düşerek hayatta kalmamıştı Labirent'te. Ve konuşan bu kişi çoktan ciddi bir hata yapmıştı. Bir şekilde lordun kafasına girmiş, düşüncelerini okumuştü. Xar alçak sesle konuşuyordu. Bu mesafede duran hiç kimse duymuş olamazdı.

"Avantajlı konumdasınız, bayım," dedi Xar sakinlik içinde. "Daha yakına gelin ki, gölgelerde kolayca aldanın bu yaşlı gözlerim sizi görebilsin."

Aslında gözleri keskindi, gençliğinde olduğundan daha keskin, çünkü artık ne araması gerektiğini biliyordu. İşitme duyusu mükemmeldi. Ama konuşanın bunlan bilmesi gerekmiyordu. Bırak kırılğan, yaşlı bir adamla karşı karşıya olduğunu düşünsün.

Ama konuşan aldanmadı. "Yaşlı gözleriniz çoğundan daha iyi görebiliyordur eminim, lordum. Ama yine de sevgi ile, yanlış yönlendirilmiş güven ile körleşebiliyorlar."

Konuşan ormandan çıktı, patikaya ilerledi. Nexus Lor-

51

Margaret Weis & Tracy Hickman

du'nun tam önünde durdu ve silah taşımadığını göstermek için ellerini açtı. Meşale ışığı alevlendi, konuşanın elinde yanan bir meşale belirdi. Işığın içinde, kendine güvenle gülümseyerek durdu. Xar adama baktı, gözlerini kırptırdı. Zihnine kuşku girdi, öfkesini arttırdı. "Bir Patryne benziyorsun. Halkımdan birine," dedi, adamı inceleyerek. "Ama seni tanımıyorum. Bu nasıl bir lile?" Sesi sertleşti. "Bir an önce konuşman iyi olur. Nefesin bedeninde uzun süre kalmayacak."

"Gerçekten de, lordum, ününüz abartılmamış. Haplo'nun size hayran olmasına şaşmamak gerek, size ihanet ederken bile. Ben bir Patryn değilim, talimin ettiğiniz gibi. Gizlilik sağlamak için dünyanızda bu şekilde görünüyorum. Eğer dilerseniz gerçek şeklimde görünebilirim, lordum Xar, ama gerçek şeklim bir miktar şaşırtıcı. Varlığımı halkınıza açıklayıp açıklamamaya sizin karar vermeniz en iyisi olacağını düşündüm."

"Peki gerçek şeklin nasıl?" diye sordu Xar, bir süreliğine Haplo hakkındaki suçlamayı duymazdan gelerek.

"Menşeliler arasında 'ejder' olarak bilinirsiniz, lordum."

Xar'ın gözleri kısıldı. "Türünüzle daha önce karşılaştım ve onların yaşamasına izin verdiğimden daha uzun süre yaşamana izin vermek için bir neden göremiyorum. Özellikle de benim topraklarımda dururken."

Sahte Patryn gülümsedi, başını salladı. "Bu isimle atıfta bulunduğunuz diğerleri gerçek ejder değildir, yalnızca uzak ku-zenlerimizdir. 1 Tıpkı maymunların insanların uzak kuzenleri olduğunun söylenmesi gibi. Biz çok daha zeki, büyü konusunda çok daha güçlüyüzdür."

l Elbette, yılan Xar'a yalan söylüyor. Kötülüğün kendine has bir biçimi olmadığından, ihtiyaçlarına uyan herhangi bir şekli ödünç alıyor

52

KAOSVH ELİ

"Ölmen için daha iyi bir sebep bu..."

"Yaşamamız için daha iyi bir sebep, özellikle de size hizmet etmek için yaşıyorsak, Patrynlerin Lordu, Nexus Lordu ve kısaca, Dört Dünyanın Lordu."

"Bana hizmet edeceksiniz, ha? 'Biz' diyorsun. Kaç tanesiniz?"

"Sayımız muazzamdır. Asla sayılamamıştır."

"Sizi kim yarattı?"

"Siz, Patrynler, uzun zaman önce," dedi yılan, yumuşak bir sesle tıslayarak.

"Anlıyorum. Peki bunca zaman neredeydiniz?"

"Size hikâyemi anlatacağım, lordum," diye yanıt verdi yılan serinkanlılıkla, alaycı ses tonunu duymazdan gelerek. "Sartan-lar bizden, gücümüzden, sizden korktukları gibi korktular. Sartanlar halkınızı zindana attı, ama -biz farklı bir ırk olduğumuzdan- bizi yok etmeye karar verdiler. Sartanlar türümüzle baş yapmış gibi davranarak sahte bir güvenlik duygusu yarattılar. Koparış geldiği zaman, tamamen hazırlıksız, savunmasız yakalandık. Canımızı zor kurtardık. Ne yazık ki, her zaman dostumuz ve müttefikimiz olan halkınızı kurtaracak gücümüz yoktu. Yeni yaratılan dünyalardan birine kaçtık ve yaralarımızı iyileştirmek, gücümüzü kazanmak üzere orada saklandık.

"Labirent'i aramayı ve halkınızı kurtarmayı planlıyorduk. Birlikte, korkunç olay sonucunda sersemleyen, savunmasız kalan menşelileri harekete geçirebilirdik ve Sananları altedebi-lirdik. Ne yazık ki, üzerinde yaşamayı seçtiğimiz dünya -Che-lestra- Sartan Konseyi'nin de seçimiydi. Yüce Samah, kentini, Surunan'ı kurmuş, binlerce köle menschle doldurmuştu orayı.

53

Margaret Weis & Tracy Hickman

"Kısa süre sonra bizi ve onun zalim yönetimini yıkma planımızı keşfetti. Şamalı bizim Chelestra'yı canlı terk edemeyeceğimize yenlin etti. Ölüm Kapısı'nı kapattı ve mühürledi, kendini ve diğer dünyalardaki Sananları yalnızlığa mahkûm etti -bunun kısa bir süreliğine olacağını sanıyordu. Bizi hızla yok etmeyi planlıyordu. Ama onun beklediğinden daha güçlü olduğumuz ortaya çıktı. Onunla mücadele ettik ve türümüzün çoğu can verse de, sonunda onu menschleri serbest bırakmaya ve Sartanlann uyku odasına sığınmaya zorladık.

"Sartanlar dünyayı terk etmeden önce bizden intikamlarını aldılar. Samah, Chelestra'nın suyunu ısıtan deniz güneşini serbest bıraktı Kaçamadık; bu su dünyasını saran buzun acı soğuğu bizi yakaladı. Beden ısılarımız düştü, kanımız söğüdü, ağırlaşı. Kendi denizuydumuza dönüp mağaralarımıza sığınmaktan başka bir şey yapamadık. Buz bizi içeri hapsetti, bizi yüzyıllarca süren zorunlu bir kış uykusuna mahkûm etti.1

"Sonunda denizgüneşi döndü, bize ısı ve yeni bir yaşam getirdi. Onunla beraber bir de Sartan geldi, Yılan Büyücüsü olarak bilinen biri, Ölüm Kapısı'nda yolculuk yapan güçlü bir büyücü. Sartanlan uyandırdı ve onları uzun uykulandıktan kurtardı. Ama bunlar oluncaya kadar siz, lordum ve halkınız da özgürlüğünüze kavuştunuz. Ne kadar uzakta olsak da hissettik bunu. Umudun bizim için parladığını hissettik ve bu güneşten de sıcaktı. Ve sonra Haplo bize geldi ve biz onun önünde eğildik, Sartanlan yenmesine yardım etmek istediğimizi söyledik. Samah'ı, eski düşmanınızı yenmesi için."

Yılan'ın sesi alçaldı. "Haplo'ya hayranlık duyuyorduk, gü-

1 Yılan yine gerçeğe ilişkin kendi versiyonunu anlatıyor ve bu, Patryn tarafından anlatılan, Ölüm Kapısı Serisfnin 4 cildi olan Yılan Büyüçüsü'nde aktarılan gerçekten oldukça farklı. Haplo'nun da fark ettiği gibi, Xar'ın günlüğünde bulunan bu kısımda yılanların herkese tam olarak da işitmek istedikleri şeyleri aktarması ilginç bir nokta

54

KAOSVII ELİ

yeniyorduk. Samah üzerinde zafer kazanma fırsatı avuçlarımızın içindeydi. Sartan önderini size getirmeyi hedefliyorduk, lordum, amacınıza sadakatimizi kanıtlamak için. Heyhat, Hap-lo bize ihanet etti, size ihanet etti. Samah kaçtı, Yılan Büyücüsü de -Haplo'nun zihnini zehirlemekten sorumlu kişi o. İki Sartan kaçtı, ama bize ve size, büyük Xar, duyduğu korku sonucunda Samah Ölüm Kapısı'nı açmadan önce değil!

"Sartanlar artık size yardım etmek üzere geri dönmemizi engelleyemezler. Ölüm Kapısı'na girdik ve kendimizi size sunuyoruz, Xar. Size 'lordum' diyoruz." Yılan eğildi.

"Peki bu bahsettiğin 'güçlü' Sartan'ın adı nedir?" diye sordu Xar.

"Kendime bir mensch ismi vermiş. 'Alfred', lordum."

"Alfred mi?" Xar kendini unuttu, sükûnetini kaybetti. "Alfred!" diye tekrarladı kendi kendine.

Bakışlarını kaldırdı, yılanın gözlerinin kırmızı kırmızı parladığını gördü. Kar hızla sa-kinleşti.

"Haplo bu Alfred ile beraber miydi?"

"Evet, lordum."

"O zaman Haplo onu bana getirecektir. Korkmana gerek yok. Haplo'nun amacını yanlış anladığın açık. Haplo kurnazdır. Zeki ve akıllıdır. Samah'ın eşiti olmayabilir -eğer bu gerçekten aynı Samah'sa, ki bundan kuşkuluyum- ama Haplo bu mensch isimli Sartan'dan üstündür. Haplo kısa süre sonra bunda olacak. Göreceksin. Ve yanında Alfred'i de getirecek. Ve o zaman her ;ey açıklanacak.

"Bu arada," diye- ekledi Xar, konuşmaya niyetlenen Yılan'ın sözünü keserek, "çok yoruldu. Ben yaşlı bir adamım ve yaşlı adamların dinlenmeye ihtiyacı vardır. Seni evime davet eder-

55

Margaret Weis & Tracy Hickman

dim, ama yanımda kalan bir çocuk var. Çok zeki bir çocuk, bir mensch için fazla zeki. Yanıtlamayı tercih etmeyeceğim sorular soracaktır. Ormanda gizlen. Halkımın arasına karışmaktan kaçın, çünkü benim verdiğim tepkiyi vereceklerdir sana." Ne-xus Lordu elini kaldırdı, parlak >bir mavi ile işildamakta olan rünler gösterdi. "Ve benim kadar sabırlı olmayabilirler."

"İlginiz beni onurlandırdı, lordum. Emrettiğiniz gibi yapacağım."

. Yılan yine eğildi. Xar gitmek üzere döndü. Yılan'ın sözleri arkasından geldi.

"Umarım lordumun bu kadar güvendiği Haplo buna değer." Ama bundan içtenlikle kuşku duyuyorum!

Söylenmeyen sözler alacakaranlık gölgelerinin içinde fısıldandı. Kar onları açıkça duydu, ya da belki de, yüksek sesle olmasa da onları düşüncelerinde telaffuz eden kendisiydi. Omzunun üzerinden arkasına baktı. Yılan'a sinirlenmişti, ama Yılan gitmişti. Görünüşe göre tek bir ses çıkarmadan, tek bir yaprağı hışırdatmadan, tek bir dalı kırmadan ağaçlıkların arasına süzülmüştü.

Xar daha da fazla sinirlendi, sonra Yılan'ın kendisini sinirlendirmesine izin verdiği için kendi kendine öfkeleni.

"Haplo'ya güvensizlik, bana güvensizliktir. Hayatını kurtardım. Onu Labirent'ten çıkardım. Onu yetiştirdim, eğittim, ona en önemli görevi, Ölüm Kapısı'na gitme görevini verdim. Başta kuşkuları olduğunda, onu cezalandırdım, Sartan'ın verdiği zehirden arındırdım. Haplo benim için değerli. Bana ihanet etmesi, benim başarısızlığım anlamına gelir!"

Xar'ın derisindeki parlak solmaya başlamıştı, ama hâlâ ormanın kıyısındaki patikada lordun yolunu aydınlatacak kadar parlaktı. Lord sinirle, tekrar arkasına bakma isteğini bastırdı.

s f>

Kaosun ELİ

Yılan'a güvenmiyordu, ama zaten pek az kişiye güvenirdi. Hiç kimseye güvenmediğini söylemek isterdi. Ama bu yanlış olurdu.

Kendisini normalde olduğundan daha yaşlı, daha bitkin hisseden lord rünleri söyledi ve bir meşe asa olasılığını uyandırdı; sağlam ve güçlü, yorgun adımlarına yardım etmesi için.

"Oğlum," diye fısıldadı hüzünle, asaya yaslanarak. "Haplo, oğlum!"

57

DÖRDÜNCÜ BOLUM

OLUM KAPISI

Ölüm Kapısı yolculuğu korkunç bir yolculuktur -dehşet verici ikilemler zihne öyle bir güçle çarpar ki, zihin kendinden geçer. Haplo bir kez yolculuk sırasında uyanık kalmaya çalışmıştı;1 o korkunç deneyimi hatırladıkça hâlâ ürperiyordu. Bilinçsizliğe sığmamayan zihni bir başka bedene sıçramıştı, en yakın bedene -Alfred'in bedenine. O ve Sartan bilinçlerini değiştirmişler, birbirlerinin en derin yaşam deneyimlerini yeniden yaşamışlardı.

O zaman bir diğeri hakkında birşeyler öğrenmişti; hiçbiri bir diğeri daha önceki gibi göremezdi artık. Haplo artık kendisini irkinin hayatta kalan son bireyi sanmanın, yabancılarla dolu bir dünyada yalnız olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Alfred Labirent'te kısıtlı kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

"Sanırım artık Alfred ilk elden biliyor," dedi Haplo, köpeğinin yanına otuayıp, Ölüm Kapısı'na girmeden önce hep yaptığı gibi uyumaya hazırlanırken. "Zavallı herif. Hâlâ hayatta olduğundan kuşkuluyum. O ve yanında götürdüğü kadın. Adı neydi? Orla mıydı? Evet, buydu. Orla."

I Ateş Denizi, Ölüm Kapısı Serisinin 3 cildi

58

Kftosun ELİ

Köpek Alfred'in ismi telaffuz edilince inledi, başını Hap-lo'nun kucağına koydu. Haplo köpeğinin çenesini kaşdı. "Sanırım Alfred için dilenecek en iyi şey hızlı bir ölüm olur."

Köpek içini çekti ve sanki her an Alfred'in sendeleyerek güvertede belirmesini beklemiş gibi hüzünlü, umutlu gözlerle pencereden dışarı baktı.

Rün büyüsü rehberliğinde, gemi Chelestra'nın sularını arkada bıraktı ve Ölüm Kapısı'nı çevreleyen hava cebine girdi. Haplo yardım ya da teselli vermeyen düşüncelerden uyandı, büyüünün olması gerektiği gibi işlev gösterip göstermediğini, gemisini bir arada tutup tutmadığını, onu koruyup korumadığını, onu öne itip itmediğini kontrol etti.

Büyüsünün pek az şey yaptığını görünce oldukça şaşdı. Desenler, daha önce yaptığının aksine geminin dışına değil içine işlenmişti, ama bunun bir fark yaratmıyor olması gerekiyordu. Tam tersine, aradaki farkı kapatması için daha fazla çalışıyor olmalıydılar. Kabin parlak mavi-kırmızı ışıklarla aydınlanmış olmalıydı, ama kabinin içi yalnızca soluk, morumsu bir ışıkla ışılıyordu.

Haplo bir an panik dolu bir kuşku ile mücadele etti, sonra küçük denizaltının içine işlenmiş rün yapısını dikkatle gözden geçirdi. Hiçbir kusur bulamadı, bulmayacağını da biliyordu, çünkü daha önce bunu iki kere yapmıştı.

Dümen kabininin penceresine seyirtti ve dışarı baktı. Ölüm Kapısı'nı, küçücük bir geminin sığamayacağı kadar küçük olan o minik deliği görebiliyordu... minik...

Gözlerini kırıştırdı, ovuşturdu.

Ölüm Kapısı değişmişti. Haplo neden olabileceğini bilemiyordu, bir an anlayamadı. Sonra yanıtı buldu.

Ölüm Kapısı açıldı.

59

Margaret Weis & Tracy Hickman

Kapı'nın açılmasının fark yaratacağı aklına gelmemişti. Ama yaratmalıydı, elbette. Kapı'yı başta tasarlayan Sartanlar kendilerine diğer üç dünyaya açılan hızlı, kolay bir erişim yolu sağlamışlardı. Mantıklıydı ve Haplo bu kadar kalın kafalı olduğu için, daha önce düşünemediği için kendini azarladı. Boşuna endişelenmesine gerek kalmazdı.

Ya da kalmaz mıydı acaba?

Düşünceler içinde kaşlarını çatı. Ölüm Kapısı'na girmek daha kolay olabilirdi, ama içeride ne yapacaktı? Kapı nasıl kontrol ediliyordu? Büyüsü orada işe yarayacak mıydı? Yoksa gemisi bağlantı yerlerinden ayrılacak mıydı?

"Kısa süre sonra tüm soruların yanıtlanacak," dedi kendi kendisine. "Geri dönmen mümkün değil." Endişeyle küçük kabini adımlama isteğine karşı koydu ve dikkatini Ölüm Kapısı üzerinde yoğunlaştırdı.

Daha önce bir böceğin bile içinden geçemeyeceği kadar küçük görünen delik şimdi büyük görünüyordu. Artık karanlık ve korku uyandıran girişi ışık ve renklerle doluydu. Haplo emin olamıyordu, arna diğer dünyalardan görüntüler yakaladığını düşündü. Hızlı izlenimler kafasında kaydı gitti, bir rüyada görülen imgeler gibi, herhangi birinde yoğunlaşmasına izin vermeyecek şekilde hızla ilerlediler.

Pryan'ın sisli ormanları, Abarrach'ın eriyik kayadan nehirleri, Arianus'un süzülen adaları hızla gözlerinin önünden geçti. Nexus'un yumuşak, ışıltılı alacakaranlığını da gördü. Bu soldu ve sonra Labirent'in sert, dehşet verici kırıkları belirdi. Sonra, kısacık bir süre boyunca -o kadar hızla yok olmuştu ki, gerçekten görüp görmediğini merak etti- başka bir yeri gördü, tanımadığı tuhaf bir yer, öylesine güzel, öylesine huzur dolu bir yer ki, görüntü yok olunca yüreği burkuldu.

60

Kaosun ELİ

Sersemleyen Haplo imgelerin hızla birinden diğerine geçmesini izledi. Aklına Pryan'da gördüğü bir elf oyuncağı geldi¹. İmgeler birbirini takip etmeye başladı. Tuhaf, diye düşündü ve neden olduğunu merak etti. İmgeler aynı sırayla zihninden geçtiler ve Haplo sonunda anladı.

Ona bir seçenek, bir hedef veriliyordu. Nereye gitmek istiyordu?

Haplo nereye gitmek istediğini biliyordu. Yalnız artık oraya nasıl ulaşacağını bilmiyordu. Önceden, karar büyüüne örülmüş olurdu -olasılıkları araştırır ve bir yer seçerdi. Böyle bir kararı vermesi için gerekli rün yapısı karmaşıktı, kurulması son derece güçtü. Lordu anahtarı öğrenene kadar, Sartan kitaplarını² inceleyerek saatler harcamıştı. Sonra, bunu Haplo'ya öğretmek için Sartan dilini Patryn diline çevirerek ek zaman harcamıştı.

Şimdi her şey değişmişti. Haplo Kapı'ya gittikçe yaklaşıyordu, gemisi gittikçe daha hızlı hareket ediyordu ve onu nasıl kontrol edeceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

"Basitlik," dedi kendi kendine, yükselen panikle mücadele ederken. "Sartanlar bunu basit, yolculuk etmesi kolay yapmış olmalılar."

İmgeler gittikçe daha hızlı dönerek, yine gözlerinin önünden geçti. Rüyadaymış gibi, korkunç bir düşme duygusuna kapıldı. Pryan'ın ormanları, Arianus'un adaları, Chelestra'nın su-

1 Kuşkusuz bir elf "kaleydeskopu" Boş, ahşap bir silindirin içinden bakılır Si lindirin sonunda değişik renklerde camdan oluşan bir cam top vardır Top döndürüldüğü zaman cam parçalar bir araya gelerek değişik şekiller oluşturur ve silindüden görülebilir

2 Xar Nexus'ta değişik konularda yazılmış Sartan kitaplarından küçük bir kü tüphane buldu. İçerdiği konular şunlardı: Koparılaş'ın tarihi, dört dünyanın ek sik bir tasviri, Ölüm Kapısı'nda nasıl yolculuk edileceğine ilişkin detaylar. Ki taplar Sartan rün dilinde yazılmıştı Xar bu dili okumayı öğrendi -yıllarını alan zorlu bir işti bu.

fcl

Margaret Weis & Tracy Hickman

lan, Abarrach'ın lavlan -hepsi çevresinde, altında dönüyordu. Kendini kontrol edemiyordu, imgelerin içine düşüyordu. Ne-xus'ın alacakaranlığı...

Haplo çaresizce o imgeye yapıştı, ona tutundu, zihnini ona kilitledi. Nexus'u düşündü, onu hatırladı, alacakaranlık ormanlarının, düzenli caddelerinin, halkının imgelerini çağırırdı.

Yoğunlaşmak ve dehşet verici, dönen kaos manzarasını dışarıda bırakmak için gözlerini kapattı. Köpek havlamaya başladı. Bir uyarı havlaması değildi bu, heyecan ve tanıma havlamasıydı. Haplo gözlerini açtı. Gemi huzur içinde asla yükselmeyen, asla batmayan bir güneşin aydınlattığı alacakaranlık topraklarının üzerinde uçuyordu.

Eve gelmişti.

Haplo zaman harcamadı. Gemiden inince, rapor vermek için doğrudan lordunun ormanın içindeki konutuna gitti. Hızla dalgın dalgın yürüyordu, düşüncelere dalmıştı, çevresine pek az dikkat ediyordu. Nexus'taydı, artık onun için tehlike olmayan bir yerde. Bu yüzden, düşüncelerinden köpeğin öfkeli hırlamasıyla uyanınca oldukça şaşırıldı.

Patryn içgüdüyle derisindeki desenlere baktı ve hayret içinde, hafif, mavi bir ışıltı yaydıklarım gördü.

Önündeki patikada birisi vardı.

Haplo elini başına koyarak köpeği susturdu, üzerindeki desenler her an daha da parlaklaşan bir eldi bu. Derisine iş-

Haplo şöyle yazar: "Sartanların kitapları bizi hayran bırakmak için geride bıraktığını varsaydık, bizim onları okumayı öğrenecek ve kullanacak sabrımız ve arzumuz olmayacağını düşünmeden. Ama şimdi, Bir zamanlar Labirent'te Sananların da olduğunu bildiğimden, yanılmış olabileceğimizi düşünüyorum Belki de Labirent'ten kaçan ilk kişi Xar değildi. Belki de bir Sartan kaçtı ve bu kitapları bizim için değil, onu takip edeceğini umduğu halkı için yazdı"

62

KAOSUH ELİ

lenmiş rünler kaşınıyor, yanıyordu. Haplo kıpırdamadan patikada bekledi. Saklanmanın faydası yoktu. Ormandaki her ne ise, onu görmüş, işitmişti. Bekleyecek ve lordunun malikânesinin dışında bekleyen tehlike her ne ise bulacak ve gerekirse halledecekti.

Köpeğin hırlaması göğsünde gümbürdedi. Bacakları gerildi, ensesindeki tüyler dikildi. Gölgeyi şekil saklanmaya zahmet etmeden yaklaştı, ama gür yapraklardan sızan ışık havuzlarından kaçınmaya özen gösteriyordu. Şekil bir erkeğin şekline ve yüksekliğine sahipti, bir erkek gibi hareket ediyordu. Ama bir Patryn değildi. Haplo'nun savunma büyüü kendi türünden birine karşı asla bu tepkiyi vermezdi.

Merakı arttı. Herhangi bir düşmanın Nexus'ta bulunması fikri kabul edilemezdi. İlk düşüncesi Samah olmuştu. Sartan Konseyi'nin başı Ölüm Kapısı'na girmiş, buranın yolunu mu bulmuştu? Mümkündü, ama olası değildi. Samah'ın geleceği son yer burası olurdu! Ama Haplo başka olasılık düşünemiyor-du. Yabancı yaklaştı ve Haplo hayretle, korkularının yersiz olduğunu gördü. Adam bir Patryndi.

Haplo onu tanımadı, ama bu sıradışı değildi. Haplo bir süredir uzaktaydı. Bu sırada lordu Labirent'ten pek çok Patryn kurtarmış olmalıydı.

Yabancı bakışlarını kaldırmadı, Haplo'ya gözkapaklarının altından bakışlar fırlatıyordu. Sert, kısa bir baş sallaması ile selam verdi -yalnız ve gösterişsiz bir halk olan Patrynler arasında bu olağandı- ve konuşmadan yoluna devam edecekmiş gibi göründü. Haplo'nun aksi yönüne gidiyordu, lordun konutundan uzaklaşıyordu.

Normalde Haplo kısa bir baş sallaması ile karşılık verir, sonra yabancıyı unutturdu. Ama derisindeki desenler kaşınıyor,

63

Margaret Weis & Tracy Hickman

karınalanıyor, onu neredeyse çılgına çeviriyordu. Mavi ışıltıları gölgeleri aydınlatıyordu. Diğer Patryn'in dövmeleri değişmemiş, karanlık kalmıştı. Haplo yabancıнын ellerine baktı. Bu dövmelerde tuhaf olan bir şey vardı.

Yabancı Haplo ile aynı hizaya gelmişti. Haplo köpeği tuttu, heyecanlı hayvanı sürüklemek zorunda kaldı, aksi halde adamın boğazına atlayacaktı. Bir başka tuhaflık.

"Bekle!" diye seslendi Haplo. "Bekle, bayım. Seni tanımıyorum, değil mi? Adın ne? Kapın kaç?"

Haplo'nun sorusu anlamsızdı, ne sorduğunun farkında bile değildi. Yalnızca adamın ellerine, kollarına ve üzerlerine işlenmiş desenlere yakından bakmak istiyordu.

"Yanıyorsun. Tanıştık," dedi yabancı, tanıdık gelen bir tıslama ile.

Haplo sesi nerede duyduğunu hatırlayamıyordu ve bunu düşünmek için kafası çok meşguldü.

Adamın ellerindeki ve kollarındaki desenler sahteydi; bir Patryn çocuğunun bile çizmeyeceği anlamsız karalamalardı. Her bireysel desen doğru bir şekilde oluşturulmuştu, ama birbirlerine uymuyorlardı.

Adamın kollarındaki dövmeler güç, savunma, iyileştirme rünleri olmalıydı. Bunun yerine anlamsız, karmaşık şekiller vardı. Haplo'nun aklına aniden Abarrach'taki Sananların oyna- -dıklan rün taşı oyunu ve masaya rastgele atılan rünler geldi. Bu yabancıнын rünleri de derisinin üzerine rastgele dizilmişti.

Haplo öne atladı, sahte Patryn'i yakalamaya, onun kim ol-

1 Bir Patryn'in Labirent'te geçtiği kapılara atıfta bulunuluyor. Geçtiği Kapı sayısı, bir kişinin nasıl bir yaşara sürdüğüne ilişkin gerçeğe oldukça yakın bir fikir verir. Örneğin bir Konakçı, bir Kaçağa göre daha az Kapı geçer Nexus Lordu, bir kişinin bedenine işlenen rünler ile devirleri birleştirerek Labirent'te bulunan bir Patryn'in gerçek yaşını bulmak için, sınıflandırma sürecini yaş bağlamında standartlaştırmıştır.

Haplo'nun sorduğu soru, bir menschin bir diğerine işini sormasına eş sayılabilir

64

Kaosun ELİ

düğünü, neden burada casusluk yaptığını anlamaya niyetlenerek ellerini uzattı.

Elleri havada kapandı.

Dengesini kaybeden Haplo sendeledi, ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Hemen ayağa kalktı, her yöne baktı.

Sahte Patryn görünürde yoktu. Tek bir iz bırakmadan yok olmuştu. Haplo köpeğe baktı. Hayvan inledi, her tarafı ürper-di.

Haplo'nun içinden de aynısını yapmak geçti. Yüreksizce patikanın çevresindeki ağaçları, çalıları araştırdı, hiçbir şey bulamayacağını biliyordu, ne bulmayı istediğinden emin değildi. Her ne idiyse, gitmişti. Kollarındaki desenler solmaya başlamıştı, uyarıcı yanma hissi serinlemişti.

Haplo daha fazla zaman harcamadan yoluna devam etti. Bu gizemli karşılaşma acele etmesi için daha fazla sebep yaratmıştı. Görünüşe göre, yabancıнын belirmesi ve Ölüm Kapısı'nın açılması rastlantı değildi. Haplo artık sesi nerede duyduğunu hatırlamıştı, nasıl unutmuş olabileceğini merak ediyordu.

Belki de unutmak istemişti.

En azından artık yabancıya bir isim verebiliyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

NEXUS

"Yılanlar, lordum," dedi Haplo. "Ama bizim bildiğimiz yılanlardan değil. Bunlarla karşılaştırıldığında Labirent'teki en ölümcül yılan bir solucandan başka bir şey değil! Bunlar yaşlı, insanoğlu kadar yaşlı, sanırım. Yılların bilgisine ve kurnazlığına sahipler. Ve güçleri var, lordum, engin bir güç ve... ve..." Haplo durdu, tereddüt etti.

"Ne ne, oğlum?" diye cesaretlendirdi onu Xar nazikçe.

"Kadir-i mutlak," diye yanıt verdi Haplo.

"Her şeye gücü yeten bir güç mü?" diye düşündü Xar. "Ne dediğini biliyor musun, oğlum?"

Haplo sesteki uyarıyı fark etti.

Düşüncelerine, fikirlerine, çıkarımlarına dikkat et, oğlum, diye uyarıyordu ses. Gerçeklerine, yargılarına dikkat et. Çünkü bu kadir-i mutlakı kabullenerek, onu benden yükseğe yerleştiriyorsun. Haplo dikkat ediyordu. Uzun süre yanıt vermeden, lordun odasını ısıtan ateşe bakarak oturdu, ışıklarının ellerine ve kollarına işlenmiş desenlerde oynaşmasını izledi. Sahte Patryn'in kollarındaki

rünleri gördü yine: kaos dolu, anlaşılmaz, anlamsız, düzensiz. Bu görüntü, Draknor'daki yılan yuvasında his-

Kaosun ELİ

settiği iç burkucu, felç edici korkuyu tekrar yaşattı.

"Daha önce hiç böyle hissetmedim," dedi aniden, kafasındaki düşünceleri yüksek sesle telaffuz ederek.

Haplo'nun zihinsel akışının ortasında gelmesine rağmen Xar anladı. Lord her zaman anlardı.

"Korku, karanlık bir deliğe sürünmek istememe yol açtı, lordum. Kıvrılıp orada gizlenmek istedim. Korkuyordum... kendi korkumdan. Anlayamıyordum, onu altedemiyordum."

Haplo başını salladı. "Ve ben korkunun içinde doğdum, içinde büyüdüm. Labirent'te. Fark nedir, lordum? Anlamıyorum."

Kar yanıt vermedi, kıpırdamadan sandalyesinde oturmaya devam etti. Sessiz, dikkatli bir dinleyiciydi. Asla duygularını göstermezdi, dikkati asla dağılmaz, ilgisi daima konuşanın üzerinde yoğunlaşırdı. Bu kadar nadir bir tür dinleyici ile konuşanlar, hevesle, sık sık da dikkatsizce konuşurlar. Düşünceleri ne söyledikleri üzerinde yoğunlaşır, dinleyen kişi üzerinde değil. Ve böylece Xar, büyü gücüyle, genellikle telaffuz edilen kadar telaffuz edilmeyeni de duyar. Lordun boş kuyusuna zihinlerini boşaltırlar.

Haplo yumruğunu sıktı, desenlerin pürüzsüzce, korurcası-na elindeki deride gerilmesini izledi. Kendi sorusunu yanıtladı.

"Labirent'in altedilebileceğini biliyordum," dedi yumuşak bir sesle. "Fark bu, lordum, değil mi? Orada öleceğimi sandığım anda bile, ölüm anımda acı bir zafer hissettim. Onu altet-meye yaklaşmıştım. Ve ben başarısız olsam da, arkamdan baş-kalan gelecek ve başaracaktı. Tüm gücüne rağmen, Labirent zarar görebilen bir şeydi."

Haplo başını kaldırdı, Xar'a baktı. "Sen bunu kanıtladın,

Margaret Weis & Tracy Hickman

lordum. Sen onu yendin. Tekrar tekrar yendin onu. Sonunda ben de yendim. Yardım alarak." Elini uzattı, köpeğin başını kaşdı.

Hayvan ayaklarını dibinde, ateşin sıcak ışıltısının altında kestiriyordu. Zaman zaman gözleri parlak bir yank halinde açılıyor, bakışlarını Xar'a dikiyordu.

Yalnızca kontrol ediyorum, der gibiydi köpek.

Haplo oturduğu yerden köpeğin dikkatli, ihtiyatlı nöbetini fark etmedi. Ama karşısında oturan Xar fark etmişti.

Haplo yine sustu, ateşe baktı, yüz ifadesi sert ve karanlıktı. Devam etmesine gerek yoktu. Xar tamamen anlıyordu.

"Bu gücün altedilemeyeceğini söylüyorsun. Öyle mi, oğlum?"

Haplo huzursuzca, rahatsızca kıpırdandı. Lorduna endişeli bir bakış fırlattı, sonra bakışlarını ateşe çevirdi. Yüzü kızardı, elleri açıldı, sonra sandalyenin kolu üzerinde kapandı.

"Evet, lordum. Söylediğim bu." Yavaş yavaş, ağır ağır konuştu. "Bu kötü gücün kontrol altına alınabileceğini, durdurulabileceğini, geriletilebileceğini düşünüyorum. Ama asla yenilemez, asla tam anlamıyla yok edilemez."

"Bu kadar güçlü olmamıza rağmen biz, halkımız tarafından yapılamaz, öyle mi?" Xar soruyu ılımlı bir şekilde sormuştu. İtiraz etmemiş, yalnızca biraz daha bilgi istemişti.

"Biz yapamayız, lordum. Ne kadar güçlü olsak da." Haplo kafasından geçen bir düşünceye gülümsedi, alaycı bir gülümsemeydi bu.

Nexus Lordu bunun karşısında öfkelenmişti, ama kayıtsız bir gözlemci gibi, yüz ifadesi önceki kadar sakin ve durgun kaldı. Haplo fark etmedi, karardık düşüncelere dolanmıştı. Ama konuşmalarını bir kişi daha izliyordu, kulak misafiri oluyordu.

68

Kaosun ELİ

Ve bu kişi kayıtsız bir gözlemci değildi. Lordun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu.

Karanlık bir odada gizlenen ve lordu delicesine seven bu kişi, bu yüzden adamın yüzünden geçen her ifadeyi arılayabiliyordu. Görülmeyen izleyici şimdi ateş ışığının altında Xar'ın gözlerinin

kısıldığını, Xar'ın alnındaki kınşık ağdaki bazı çizgilerin hafifçe karardığını gördü. Görülmeyen gözlemci lordun öfkelenişini, Haplo'nun bir hata yapmış olduğunu anladı ve izleyici bu bilgiyi sevinçle karşıladı.

İzleyici o kadar sevinmişti ki bu düşünce ile yerinde kıvrandı ve sonuç olarak üzerinde oturduğu tabure yere sürtün-dü. Köpeğin başı hemen kalktı, kulakları dikildi.

İzleyici yerinde dondu. Köpeği tanıyordu, onu hatırlıyor, ona saygı duyuyordu. Onu istiyordu. Bir daha kıpırdamadı, nefesini tutarak bekledi, nefes alırsa kendini ele vereceğinden korkuyordu. Başka bir şey işitmeyen köpek görünüşe göre sesin bir fareye ait olduğu sonucuna vardı ve huzursuz uyuklamasına geri döndü.

"Belki de," dedi Xar kayıtsızca, eliyle küçük bir hareket yaparak, "bu 'kadir-i mutlak gücü' Sananların yenebileceğini düşünüyorsundur."

Haplo başını salladı, ateşin ölmekte olan alevlerine baktı. "Hayır, lordum. Onlar da kör, tıpkı..." Sözlerine hâkim oldu, söylemek üzere olduğu şeyden korktu.

"...tıpkı benim gibi," diye bitirdi Xar kuru bir sesle.

Haplo hızla bakışlarını kaldırdı, yanaklarındaki kızartı kararı. Düşünceyi geri çağırmak, onu reddetmek için çok geçti. Açıklamaya çalışması, adil bir cezadan kaçınmak için sızlanan bir çocuk gibi görünmesine sebep olacaktı.

Margaret Weis & Tracy Hickman

Haplo ayağa kalktı, yerinde kalıp ona karanlık, anlaşılmaz bakışlarla bakan Nexus Lordu ile yüzleşti.

"Lordum, ben kördüm. Ve düşmanlarımız da öyle. Hepimizi aynı şey körleştirdi: nefret ve korku. Yılanlar -ya da hangi gücü temsil ediyorlarsa- bundan faydalandılar. Güçlendiler. 'Ölüm bizim etimiz ve suyumuz,' dediler. Ve şimdi Ölüm Ka-pısı'na girdiklerine göre, etkilerini dört dünyanın tamamına yayacaklar. Kaos istiyorlar, kan dökülmesini istiyorlar. Bizim savaşa girmemizi istiyorlar, lordum!"

"Ve bu yüzden savaşa girmememizi tavsiye ediyorsun, öyle mi, Haplo? Halkımıza yüzyıllar boyunca çektirilen acıların intikamını almalıyım, diyorsun, öyle mi? Ebeveynlerimizin öldürülmesinin öcünü almalıyım. Labirent'i altedip, hâlâ içinde kısıli kalmış olandan kurtarmalıyım, öyle mi? Samah'a, bıraktığı yerden devam etmesi için izin mi vereceğiz? Bunu yapacaktır, biliyorsun, oğlum. Ve bu sefer, bizi hapsedemeyecektir. Ona fırsat verirsek bizi yok edecektir! Buna izin vermemizi mi tavsiye ediyorsun, Haplo?"

Haplo lorduna bakarak önünde durdu.

"Bilmiyorum, lordum," dedi kınk bir şekilde, yumruklarını sıkıp açarak. "Bilmiyorum."

Xar için çekti, bakışlarını indirdi, başım eline yasladı. Öf-kelense, bağınıp çağırırsa, suçlasa ve tehdit etse Haplo'yu kaybedecekti.

Xar hiçbir şey söylemedi, için çekmekten başka bir şey yapmadı.

Haplo dizlerinin üzerine çöktü. Lordunun elini yakalayarak dudaklarına götürdü, göğsüne bastırdı.

"Baba, gözlerinde in-cinmişlik ve hayal kınkbğı görüyorum. Seni incittiysem beni affet. Ama huzurunda olduğum son seferde, Chelestra'ya doğ-

70

Kaosun ELİ

ru yola çıkmadan önce, bana kurtuluşumun sana doğruyu söylemekte yattığını gösterdin. Bunu yaptım, baba. Zayıflığımı sana göstermek beni utandırır da, sana ruhumu açtım.

"Tavsiyede bulunmuyorum, lordum. Ben hızlı düşünürüm, hızlı hareket ederim. Ama bilge değilim. Sen bilgesin, baba. Bu büyük ikilemi sana getirmemin sebebi bu. Yılanlar burada, baba," diye ekledi Haplo sert ve karanlık bir sesle. "Buradalar. İçlerinden birini gördüm. Bizim halkımızdan birinin kılığın-daydı. Ama ne olduğunu anladım."

"Bunun farkındayım, Haplo." Xar elini tutan eli kavradı.

"Biliyor musun?" Haplo topuklarının üzerine oturdu, yüzü şaşkınlık doluydu, ihtiyatlıydı.

"Elbette, oğlum. Bilge olduğumu söyledin, ama çok zeki olmadığımı düşünüyor olmalısın," dedi Xar bir miktar sertlik ile. "Kendi topraklarımda ne olup bittiğini bilmediğimi mi sandın? Yılan'la karşılaştım ve onunla konuştum, hem dün gece, hem de bugün."

Haplo sessizce, bir şey söyleyemeden bakakaldı.

"Söylediğin gibi, güçlü." Xar övgüyü yüce gönüllülükle bahsetti. "Etkilendim. Biz Patrynler ile bu yaratıklar arasında bir savaş ilginç olurdu, ama kimin muzaffer çıkacağından kuşum yok. Ama böyle bir savaştan korkmamalısın. Asla gerçekleşmeyecek, oğlum. Yılanlar bu savaşta bizim yanımızda. Bana sadakatlerini bildirdiler. Önümde eğildiler ve bana Efendi dediler."
"Bana da öyle dediler," dedi Haplo alçak sesle. "Ve bana ihanet ettiler."
"Ama o sendin, oğlum," dedi Kar ve bu sefer öfkesini hem görülen, hem de görülmeyen izleyiciler fark etti. "Bu sefer benim önümde eğildiler."

Margaret Weis & Tracy Hickman

Köpek havlayarak ayağa fırladı ve dik dik çevresine bakındı.
"Sakin ol, oğlum," dedi Haplo dalgın dalgın. "Yalnızca rüya gördün."
Xar hayvana hoşnutsuzlukla baktı. "O yaratıktan kurtulduğunu sanıyordum."
"Geri geldi," diye yanıt verdi Haplo endişe ve huzursuzlukla. Lordunun yanında diz çöktüğü yerden ayağa kalktı ve görüşmenin sona erdiğini düşünüyormuşçasına ayakta kaldı.
"Tam olarak değil. Köpeği sana birisi getirdi, değil mi?" Xar ayağa kalktı.
Uzun boylu bir adam olan Xar, Haplo ile aynı boyda, muhtemelen fiziksel açıdan aynı güçteydi, çünkü Xar yaşının bedenini yumuşatmasına izin vermemişti. Büyü yeteneği konusunda Haplo'yu aşırıyordu. Xar bir kez, onunla konuştuğunda, Haplo, lorduna yalan söylediği zaman, genç Patryn'i parça parça etmişti. Xar Haplo'yu o zaman öldürebilirdi, ama lord onun yaşamasına izin vermeyi tercih etmişti.
"Evet, lordum," dedi Haplo. Bakışlarını köpeğe, oradan yere indirdi. "Onu bana birisi getirdi."
"Alfred isimli Sartan mı?"
"Evet, lordum," diye yanıt verdi Haplo sessizce.
Xar içini çekti. Haplo iç çekişi duydu, gözlerini kapattı, başını eğdi. Lord elini genç adamın omzuna koydu.
"Oğlum, aldatıldın. Her şeyi biliyorum. Yılanlar bana anlattı. Sana ihanet etmediler. Tehlike içinde olduğunu gördüler, sana yardım etmeye çalıştılar. Sen onlara karşı geldin, onlara saldırdın. Kendilerini savunmaktan başka çareleri yoktu..."
"Mensch çocuklarına karşı mı?" Haplo başını kaldırdı, gözleri kıvılcımlandı.

72

Kfiosvn ELİ

"Çok yazık, oğlum. Kızdan hoşlandığını söylediler. Ama itiraf etmelisin, menschler her zaman davrandıkları gibi davrandılar: kayıtsızca, aptalca, düşüncesizce. Çok şey istediler, anlamadıkları işlere bulaştılar. Sonunda, senin de iyi bildiğin gibi, ejderler affedici davrandı. Menschlerin Şarlaman altetmesine yardım ettiler."
Haplo başını salladı, bakışlarını lordundan köpeğe çevirdi.
Xar'ın kaşları daha beter çatıldı. Haplo'nun omzundaki eli kavrayışını sıkılaştırdı. "Sana son derece hoşgörülü davrandım, oğlum. Bazılarının fantastik, metafizik spekülasyonlar olarak isimlendireceği şeyleri sabırla dinledim. Beni yanlış anlama," diye ekledi, Haplo konuşacak gibi olunca. "Bu düşünceleri bana getirdiğin ve benimle paylaştığın için memnun oldum. Ama kuşkularını ve sorularını yanıtladıktan sonra -ki bunu yaptığıma inanıyorum- yanlış düşünmeye devam ettiğini görmek beni memnun etmiyor."
"Hayır, oğlum. Bırak bitireyim. Bilgiliğime, yargılanma güvendiğini söylüyorsun. Ve bir zamanlar yalnızca bunlara güvenirdin, Haplo. Şimdiye kadar tatmin edici bir şekilde yerine getirdiğin görevler için seni seçmemin sebebi bu. Ama hâlâ bana güveniyor musun, Haplo? Yoksa bir başkasına güvenmeye mi başladın?"
"Eğer Alfred'i kastediyorsan, lordum, yanılıyorsun!" diye hıhladı Haplo horgörürcesine ve eliyle hızlı bir olumsuzlama hareketi yaptı. "Zaten şimdiye kadar çoktan yok olmuştur. Muhtemelen ölmüştür." Uzun dakikalar boyunca ateşe, köpeğe, ya da her ikisine birden bakarak durdu. Sonra aniden, kararlılıkla başını kaldırdı, doğrudan Xar'a baktı.
"Hayır, lordum, bir başkasına güvenmiyorum. Sana şadı-

Margaret Weis & Tracy Hickman

ğım. Sana gelmemin ve bu bilgiyi getirmemin sebebi bu. Yanıldığının kanıtlanması beni yalnızca memnun eder!"

"Öyle mi, oğlum?" Xar Haplo'yu sorgularcasına inceledi.

Gördüklerinden tatmin olmuş görünen lord gevşeyip gülümsedi, sevgiyle Haplo'nun omzuna bir şaplak attı. "Mükemmel. Senin için yeni bir görevim var. Artık Ölüm Kapısı açık ve Sartanlar varlığımızın farkında olduğuna göre, hızla hareket etmeliyiz, niyetlendiğimden daha büyük bir hızla. Kısa süre sonra Abarrach'a gitmek üzere burayı terk edeceğim. Orada ölüçâğmcılık sanatını inceleyeceğim..."

Durdu, Haplo'ya keskin bir bakış fırlattı. Genç Patryn'in yüz ifadesi değişmedi; bu plana herhangi bir itirazda bulunmadı. Xar devam etti.

"Umdüğümün aksine, bir ordu oluşturacak kadar çok sayıda Patrynimiz yok. Ama bizim için savaştığımız ölü ordularımız olursa, o zaman kendi halkımızı boşa harcamaya gerek kalmaz. Bu yüzden Abarrach'a gitmem şart, hemen gitmem şart, çünkü ben ölü çağırma sanatına hâkim olmadan önce uzun uzun çalışmam gerektiğini bilecek kadar bilgeyim" -sözcüğü kuru bir sesle vurguladı.

"Ama bu yolculuk bir sorun yaratıyor. Abarrach'a gitmeliyim, ama aynı zamanda Bane'in Arianus'a, gök dünyasına dönmesi de şart. Menşelilerin Yıksı-dıksi adını verdikleri makineye.

"Raporunda, Haplo, Sartanların bıraktığı kayıtların onların Yıksı-dıksi'yi Arianus'un yüzen adalarının sıralanması için yap-tıklanını gösterdiğini ifade etmiştin."

Haplo başını salladı. "Yalnızca adaları sıraya dizmeyecek, lordum, şu anda kuru ve çorak olan yerlere bir su gayzeri fişkırtacak."

74

KAOSUH ELİ

"Her kim makineye hâkim olursa, suya da hâkim olacak. Ve her kim suya hâkim olursa, ölmek için ona ihtiyacı olanlara da hâkim olur."

"Evet, lordum."

"Sen Arianus'u terk ederken politik durumun nasıl olduğunu benim için bir daha anlat."

Xar ayakta kaldı. Özeti kısa olması gerektiği açıktı ve muhtemelen özet, lordan çok Haplo'nun faydalanması içindi. Xar Haplo'nun raporunu defalarca okumuştur, ezberden biliyordu. Ama Haplo Arianus'tan sonra üç dünya daha ziyaret etmişti. Tereddütle, hatırlamaya çalışarak konuştu.

"Cüceler -Arianus'ta Geg olarak bilinirler- aşağıda, Maelst-rom'um içindeki adalarda yaşıyorlar. Makineyi çalıştıran, daha doğrusu ona hizmet eden onlar, çünkü makine kendi kendine çalışıyor. Elfler makinenin, Arianus'un Orta Âlem'inde bulunan imparatorlukları için su sağlayabileceğini öğrendi. Orta Âlem'de yaşayan ne insanlar ne de cifler, kıtalarının delikli yapısı yüzünden su biriktirebiliyorlar.

"Elfler büyümlü ejder gemileri ile alçak âlemlere yolculuk yapıyor, cücelerden su alıyor, karşılığım gereksiz ıvır zıvırlar ve elf krallıklarının istemediği çöplerle ödüyorlardı. Limbeck isimli bir cüce ciflerin halkını nasıl sömürdüğünü keşfetti. Şimdi halkını, söylediğin gibi su almalarını engelleyerek elf imparatorluğuna karşı isyana götürüyor -ya da en azından ben oradan ayrılırken öyleydi.

"Elflerin başka sorunları da var. Sürgün edilmiş bir prens şu anda güç sahibi olan zalim rejime karşı başlattığı isyanı yönetiyor. Güçlü bir kral ve kraliçe tarafından yönetilen insanlar da elf hükümüne karşı birleşiyor ve mücadele ediyor."

"Kaos içinde bir dünya," dedi Xar tatminle.

75

Margnret Weis & Tncy Hükmin

"Evet, lordum," diye karşılık verdi Haplo, yüzü kızarılarak ve bunun belki de, Patrynler dünyaların kaosa sürüklenmesini istediği için, daha önce söylenen sözleri hatırlatan ince bir paylama olup olmadığını merak ederek

"Çocuk Bane Arianus'a gen dönmeli, diye tekrarlardı Kar "Sartanlar gen donup sahip çıkmadan önce Yıksı-dıksi'yi ele geçirmemiz yaşamsal öneme sahip Bane ve ben makineyi uzun uzun inceledik Bane Yıksı-dıksi'yi çalıştıracak, adaların dizilmesi surecini başlatacak Kuşkusuz bu menşelilerin yaşamlarını daha da rahatsız kılacak, dehşet ve paniğe sebep olacak Bu kargaşanın

ortasında, ben birliklerimle beraber An-anus'a geleceğim ve düzen sağlayacağım Bana kurtarıcı gözleriyle bakacaklar"

Xar omuzlarını sıktı "Arianus u -gücüme yenik düşecek ilk dünyayı- fethetmek kolay olacak ' Haplo bir soru soracak oldu, durdu, kendine hâkim oldu Dalgın dalgın, ışıldayan közlere baktı "Nedir, oğlum" diye sordu Xar nazikçe "Özgürce konuş Kuşkuların var Nedir onlar" "Yılanlar, lordum Yılanlar ne olacak"

Xar dudaklarını birbirine bastırdı Gözleri korkutucu bir şekilde kısıldı Uzun, ince, güçlü ellen arkasında kavuştu ve varlığını sükûnete kavuşturan bir çember oluşturdu Nadiren bu kadar öfkelenirdi

Yılanlar ben ne söylersem onu yapacak Sen de öyle, Haplo Tüm kullarım da öyle ' Sesini yükseltmemiş, tonunu değiştirmemişti Ama arka odadaki görünmeyen izleyici taburesinin üzerinde titredi ve buzuldu yaşlı adamın sınırı altında eriyen kendisi olmadığı için minnettardı

KAOSUFI ELI

Haplo lordunu sinirlendirdiğini biliyordu Bir ceza zamanı geldi aklına Eh içgüdüyle kalbinin üzerindeki ısım runune gitti -tüm buyu gücünün başlangıcı ve kaynağına, çemberin başlangıcına Xar aniden öne eğildi ve elim Haplo'nun elinin üzerine koydu, yaşlı, boğum boğum elini Haplo'nun yüreğinin üzerine koydu

Patryn ırkıldı, kısa bir nefes çekti, ama bunun dışında kıpırdamadı Görünmeyen izleyici dişlerim gıcırdattı Haplo'nun düşüşünü izlemekten çok zevk alıyorsa da, onun lorduna yakınlığı acı bir kıskançlık yaşatıyordu ona -izleyicinin asla paylaşma umudu taşımadığı bir yakınlık

"Beni affet, baba," dedi Haplo kısaca, vakar ile, korku ve değil içten bir pişmanlıkla konuşarak "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım Emrin nedir"

"Çocuk Bane'e Arianus'a giderken eşlik edeceksin Oraya varınca Yıksı-dıksı'yı çalıştırmasına yardım edeceksin O dünyada daha fazla kargaşa ve kaos çıkarmak için elinden geleni yapacaksın Bu kolay olacaktır Şu cüce önder, Limbeck seni seviyor ve sana güveniyor, değil mi"

"Evet, lordum" Haplo lordunun yüreğine dokunması üzerine yennden kıpırdamamıştı "Peki bu tamamlandığı zaman"

"Arianus'ta emirlerimi bekleyeceksin "

Haplo sessiz bir kabullenme ile başını salladı

Xar Haplo'nun yürek atışlarını parmaklarının altında hissederek, isterse o yaşamı bir saniye içinde sona erdirebileceğini bilerek, onu bir an daha tuttu, Haplo'nun da bildiğini biliyordu Haplo büyük, urpertılı bir solukla içini çekti ve başını eğdi

Margaret Weis & Tracy Hickman

Lord onu yakına çekti. "Oğlum. Benim zavallı, kafası karışık oğlum. Dokunuşuma nasıl bir cesaretle boyun eğiyorsun..."

Haplo başını kaldırdı. Kızarmış bir yüzle, vahşice konuştu. "Çünkü, lordum, içimde taşıdığım acıdan daha büyük bir acıyı ne sen, ne de başkası verebilir bana."

Lordun elinden kurtulan Haplo aniden yürüyüp odadan, lordun huzurundan çıktı. Köpek ayağa fırladı ve patileri yerde sessizce pıtırdarken arkasından seyirtti.

Xar arkasından baktı, çok memnun görünmüyordu. "Bu kuşkulardan, bu sızlanmalardan sıkılmaya başlıyorum. Sadakatini kanıtlamak için bir şansın daha olacak..."

İzleyici taburesini terk etti, gölgelerle kararmış odadan dışarı kaydı.

"Gitmek için senden izin istemedi, Büyükbaba," dedi izleyici tiz bir sesle. "Neden onu durdurmadın? Ben olsam onu kırbaçlatırdım."

Xar çevresine bakındı. Çocuğun varlığı ya da dinlemekte olduğu gerçeği onu şaşırtmamıştı. Hatta ses tonundaki hiddetten hoşlanmıştı.

"Gerçekten mi, Bane?" diye sordu Xar, çocuğa sevgiyle gülümseyip, sarı saçlarını okşamak için elini uzatarak. "Bir şeyi unutma, çocuğum. Sevgi kalp kırar. Nefret onu güçlendirir. Ben Haplo'yujtink ve pişman istiyorum."

"Ama Haplo seni sevmiyor, Büyükbaba," diye haykırdı Bane, tam olarak anlamadan. Yaşlı adama yanaştı, ona hayranlık dolu gözlerle baktı. "Seni seven tek kişi benim. Ve bunu kanıtlayacağım. Mutlaka!"

"Gerçekten mi, Bane?" Xar oğlanı onaylarcasına, sevgiyle okşadı.

Kaosun ELİ

Bir Patryn çocuğu asla böyle bir sevgi hissetmeye ve böyle teşhir etmeye cesaretlendirilmezdi. Ama Xar insan çocuğuna bayılmıştı. Yalnız bir yaşam süren lord, oğlanın arkadaşlığından, onu eğitmekten zevk alıyordu. Bane zeki ve büyü konusunda sıradışı yeteneklere sahipti -bir mensch için. Tüm bunlara ek olarak, Nexus Lordu kendisine tapınılmasını oldukça keyif verici buluyordu. "Bu gece Sartan rünlerini çalışacak mıyız, Büyükbaba?" diye sordu Bane hevesle. "Yeni rünler öğrendim. İşlemelerini sağlayabiliyorum. Sana göstereyim..."

"Hayır, çocuğum." Xar çocuğun başındaki elini çekti. Çocuğun kollarından kurtuldu. "Çok yorgunum. Ve Abarrach'a gitmeden önce yapmam gereken çalışmalar var. Sen git ve oyna." Çocuğun canı sıkılmış gibiydi. Ama Xar ile tartışmanın boşuna ve tehlikeli olduğunu zor yoldan öğrendiğinden sessiz kaldı. Bane kendini tekmeler fırlatarak, nefesini tutarak yere attığı ilk seferi hayatı boyunca hatırlayacaktı. Bu numara diğer yetişkinlerde her zaman işe yaramıştı. Ama Nexus Lordu'nda işe yaramadı.

Çocuğun cezası hızlı, sert ve haşin olmuştu.

Bane o ana kadar hiçbir yetişkine saygı duymamıştı. O andan itibaren Xar'a saygı duydu, ondan korktu ve anne tarafından gelen, kötü babası tarafından karartılıp, yozlaştırılan, sevgi dolu doğasının tüm gücüyle sevdi onu.

Xar kütüphaneye gitmek üzere oradan ayrıldı, Bane'in girmesine asla izin verilmeyen bir yerdi orası. Çocuk, sonunda, uzun ve yorucu çalışmalardan sonra işlemlerini başardığı Sartan rün yapılarını tekrar çizmek için odasına döndü. Odasında yalnız kaldığında Bane durdu. Aklına bir fikir gelmişti.

Margaret Weis & Tracy Hickman

Kusursuz olduğundan emin olmak için fikri inceledi, çünkü o kurnaz bir çocuktü ve lordun ihtiyatla, düşünerek hareket etmek konusundaki sözlerini dinlemişti.

Plan kusursuz görünüyordu. Eğer Bane yakalanırsa, her zaman ağlayıp sızlanabilir, çekiciliğini kullanarak kendisini kurtarabilirdi. Bu tür numaralar büyükbabası olarak kabul ettiği adamda işe yaramıyordu, ama Bane diğer yetişkinlerde işe yaramadığına tanık olmamıştı.

Haplo dahil.

Bane siyah bir pelerin kapıp zayıf omuzlarına atarak lordun evinden gizlice çıktı ve Nexus'un alacakaranlık gölgelerinin arasına kaştı.

80

ALTINCI BÖLÜM

NEXUS

Kafası karışan Haplo lordunun evini terk etti ve nereye gittiğini bilmeden yürüdü. Ormandaki patikalarda dolandı; birbirini kesen, Nexus'un değişik yerlerine giden pek çok patika vardı. Zihinsel süreçlerinin çoğu, lordu ile yaptığı konuşmayı gözden geçiriyor, içinde Xar'm uyanlarını dinlediği ve yılanlara karşı tetikte olacağına ilişkin bir umut bulmaya çalışıyordu.

Haplo umut bulma konusunda pek de başarılı değildi. Lordunu suçlayamazdı. Yılanlar övgüleriyle, kendilerini küçültmeleri ve sadakat numaraları ile Haplo'yu da baştan çıkarmışlardı. Nexus Lordu'nu da aldatmayı başardıkları açıktı. Haplo bir şekilde lordunu gerçek tehlikenin Sartanlar değil yılanlar olduğu konusunda ikna etmeliydi.

Zihninin büyük kısmı bu endişe verici konu üzerinde dolanıp duran Haplo, yarattığı savunmasız yakalayıp Xar'a karşı gerçek amacını itiraf ettirmek gibi belirsiz bir düşünce ile Yı-lan'dan iz aradı. Ama Haplo hiç sahte Patryn görmedi Muhtemelen böylesi daha iyi, diye itiraf etti kendi kendine aksi aksi. Yaratıklar son derece kurnaz, son derece zekiydi. Bir tanesinin Haplo'ya baskı yapma izni vermesine pek az ihtimal vardı.

81

Margaret Weis & Tracy Hickman

Haplo yürüdü ve düşündü. Ormandan çıktı ve alacakaranlık altındaki çimenliklerden Nexus kentine yöneldi.

Haplo şimdi başka Sartan kentleri görmüş olduğundan, Ne-xus'un da onlardan biri olduğunu biliyordu.

Kentin ortasındaki mermer kemerlerin üzerindeki kubbede yüksek, sütunlu, kristal bir kule vardı. Merkez kule, diğerlerine uyan dört başka kule ile çevrelenmişti. Alttaki seviyede sekiz dev kule daha duruyordu. Kuleler arasında geniş mermer taraçalar uzanıyordu. Bu taraçalann üzerinde evler, dükkânlar, okullar ve kütüphaneler -Sananların medeni bir hayat için gerekli olduğunu düşündüğü şeyler- yapılmıştı.

Haplo bu kentin aynısını Pryan'da görmüştü. Çok benzer bir tanesini de Chelestra'da. Uzaktan bakınca, _kente kardeşlerini görmüş ve rahatsız edici bir aile benzerliği fark eden birinin gözleri ile bakınca, Haplo sonunda lordunun neden mermer duvarlann içinde yaşamayı tercih etmediğini anladığım düşündü.

"Yalnızca bir başka zindan, oğlum," demişti Xar ona. "La-birent'ten farklı ve bazı açılardan çok daha tehlikeli bir zindan. Burada, bu alacakaranlık dünyasında, hava kadar yumuşak, gölgeler kadar solgun olacağımızı umdular. Hepimizin lüks ve kolay hayata kurban düşmemizi planladılar. Onların mücevherli kını içinde bizim keskin kılıcımız paslanacaktı."

"O zaman halkımız kentte yaşamamalı," demişti Haplo. "Bu binalardan taşınmalı, ormanda yaşamalıyız." O zamanlar genç ve öfke doluydu.

Xar omuzlanm silkmışti. "Bu güzel binalar boşa mı gitsin? Hayır. Sananlar bizi küçümsüyorlar, bizim kolayca baştan çıkacağımızı sanıyorlar. Planlarını onlara karşı kullanacağız. On-lann sağladığı bu çevrede halkımız dinlenecek ve geçirdikleri

82

Kaosun ELİ

çetin sınavı adatacak. Güçleneceğiz, her zamankinden daha güçlü olacağız ve savaşmaya hazırlanacağız."

Patrynlere -Labirent'ten kaçan birkaç yüz kişi- kentte yaşamış, onu kendi kullanımlarına göre düzenlemişlerdi. İlkel ve sert bir çevreden gelen çoğu, başta dört duvar arasına yerleşmeyi ve rahat hissetmeyi güç bulmuştu. Ama Patrynlere pratik, metin ve kolay uyum sağlayan bir halktır. Bir zamanlar hayatta kalma mücadelesinde kullandıkları büyü enerjisi şimdi daha yapıcı işlere kanalizasyon edilmişti: savaş sanatı, daha zayıf zihinleri kontrol etme çalışmaları, son derece farklı dünyalarda savaşmak için gerekli stoklan ve araçları oluşturmak.

Haplo, yanm ışık altında inci gibi parlayan kente girdi. Ne-xus'ta yürürken her zaman bir gurur ve vahşi bir sevinç hissedirdi. Patrynlere Sananlara benzemezler. Patrynlere sokak köşelerinde toplanıp yüksek ideallerini konuşmaz, felsefelerini karşılaştırmaz, hoş dostluklara dalmazlar. Sert, ciddi, kararlı, başka kimseyi ilgilendirmeyen önemli işlerle meşgul olan Patrynlere caddelerde birbirlerinin yanından hızla, sessizce, bazen kısa bir baş sallama ile geçerler.

Yine de onlarda bir topluluk ruhu, bir aile yakınlığı vardır. Tam ve mutlak güven vardır.

Ya da en azından vardı. Şimdi Haplo huzursuzca çevresine bakmıyor, caddelerde ihtiyatla, dikkatle yürüyordu. Kendini Patrynlere kardeşlerine dik dik bakarken, onları şüpheyle gözlerken yakalamıştı. Ejder-yılanları, Arianus'ta devasa yılanları olarak görmüştü.1 Kendi halkından biri olarak görmüştü. Artık yılanların istediği şekli aldıkları onun için açıktı.

Patrynlere kardeşleri Haplo'nun tuhaf davranışlarını fark ettiler, ona, kuşku dolu bakışları kişisel sınırlara tecavüz edecekmiş

l Yazar Chelestra'da demeliydi, ama orijinal metinde bu şekilde yazılmış, (ç n)

83

Margaret Weis & Tracy Hickman

gibi görüldüğünde hemen savunmaya geçen karanlık, şaşkın bakışlar fırlattılar.

Haplo'ya, Nexus'ta çok fazla yabancı varmış gibi geldi, hatırladığından daha fazla. Gördüğü yüzleri tanımadı. Tanıması gerektiğini düşündükleri değişmişti.

Haplo'nun derisi hafifçe parlamaya, desenler kaşınıp yanmaya başladı. Elini ovuşturdu, yanından geçen herkese sorgu-larcasına, dik dik baktı. Yanında mutlu mutlu yürümekte olan köpek sahibindeki değişimi fark etti ve hemen savunmaya geçti.

Kollarını ve bileklerini kaplayan uzun kollu bir giysi giyen bir kadın fazla yakından geçti ya da Haplo öyle sandı.

"Ne yapıyorsun?" Elini uzattı, kadının kolunu kabaca yakaladı ve altındaki desenleri görmek için kumaşı yukarı sıyırdı.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" Kadın ona dik dik baktı, bileğini kolayca çevirerek kolunu Haplo'nun elinden kurtardı. "Neyin var?"

Kişisel işlerinin peşindeki başka Patrynlere hemen, içgüdüyle, olası bir tehdide karşı toplandılar. Haplo kendini aptal gibi hissetti. Kadın gerçek bir Patryn-di.

"Üzgünüm," dedi boş, çıplak, savunmasız avuçlarını yukarı çevirip ellerini kaldırdı. Zarar vermek istemediğini, büyüsünü kullanmak istemediğini gösteren bir işaret bu. "Şşş, köpek. Ben -sandım ki belki..."

Onlara ne düşündüğünü söyleyemezdi, neden korktuğunu söyleyemezdi. Ona Xar'ın inandığından daha fazla inanmazlardı.

"Labirent hastalığı," dedi daha yaşlı bir kadın düz, pratik bir sesle. "Ben onunla ilgilenirim."

84

Kaosun ELİ

Diğerleri başlarını salladı. Kadının teşhisi muhtemelen doğrudu. Bu tür tepkileri sık sık görüyorlardı, özellikle de Labirentten yeni gelenlerde. Kurban akılsız bir dehşetin pençesine düşüyor, sokaklarda koşuyor, o korkunç yerlerde olduğunu hayal ediyordu.

Kadın Haplo'nun iki elini kendi ellerine almak, varlıklarının çemberini paylaşmak, onun kargaşa içindeki duyularını düzeltmek için uzandı.

Köpek sahibine sorarcasına baktı. Buna izin vermeli miyim yoksa vermemeli miyim.

Haplo kendini kadının ellerindeki ve kollarındaki desenlere bakarken buldu. Mantıklı mıydılar? Bir düzenleri, anlamları, amaçları var mıydı? Yoksa kadın bir yılan mıydı?

Bir adım geriledi, ellerini ceplerine soktu.

"Hayır," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim, ama ben iyiyim. Ben... ben üzgünüm," diye tekrarladı, ona serinkanlı bir acımayla bakmakta olan ilk kadına.

Kamburunu çıkararak, ellerini ceplerinden çıkarmadan, kendini dolambaçlı caddelerde kaybetmeyi umarak hızla yürüdü. Kafası karışan köpek, mutsuz bakışları sahibine dikilmiş bir şekilde peşine düştü.

Yalnız, gözlerden uzak Haplo bir binaya yaslandı ve bedeninin titremesini durdurmaya çalıştı.

"Bana neler oluyor? Kimseye güvenmiyorum -kendi halkıma, kendi türüme bile! Yılanların işi! İçime bu korkuyu yerleştirdiler. Şu andan itibaren birisine her baktığımda merak edeceğim: Düşman mı? Onlardan biri mi? Artık kimseye güvene-meyeceğim! Ve kısa süre sonra, dünyalardaki herkes bu şekilde yaşamak zorunda kalacak! Xar, lordum," diye haykırdı acı içinde, "neden göremiyorsun?"

85

Margaret Weis & Tracy Hickman

"Anlamasını sağlamalıyım!" diye mırıldandı Haplo hararetle. "Halkımın anlamasını sağlamalıyım. Nasıl? Benim bile anladığımdan emin olmadığım bir şeye onları nasıl ikna edebilirim? Kendimi nasıl ikna edebilirim?"

Nereye gittiğini bilmeden, aldırmandan yürüdü, yürüdü. Ve kendini kentin dışında, boş bir düzlükte dururken buldu. Yolunu Sartan koruma rünleri ile kaplı bir duvar kesmişti. Öldürecek kadar güçlü olan bu desenler, her iki taraftan da duvara yaklaşılmasını yasaklıyordu. Duvarda yalnızca tek bir geçiş vardı. Bu, Son Kapı idi.

Kapı Labirentten çıkıyordu... ya da Labirent'e giriyordu.

Haplo neden orada olduğunu, neden oraya geldiğini bilemeden Kapı'nın önünde durdu. Oraya her geldiğinde onu kaplayan dehşet ve korku duyguları ile Kapı'ya baktı.

Çevresindeki topraklar sessizdi ve Haplo içeride kısıtlı kalanların, yardım için yalvaranların, meydan okuma ile haykırانların, son nefeslerinde onları buraya kapatanlara küfürler yağdırانların seslerini duyar gibi oldu.

Haplo, buraya geldiği her seferinde olduğu gibi, kendini sefil hissetti. İçeri girmek ve yardım etmek istedi, savaşa katılmak, ölmekte onlardan intikam sözleri ile rahatlatmak istedi. Ama anılan, korkulan onu tutan, bırakmayan güçlü eller gibiydi.

Yine de oraya gelmesinin bir sebebi vardı ve kuşkusuz bu, durup Kapı'ya bakmak değildi.

Köpek bacağını patiledi ve sızlandı. Ona bir şey anlatmak istiyor gibiydi.

"Şşş, oğlum," diye emretti Haplo, köpeği ittirerek.
Köpek daha da heyecanlandı. Haplo çevresine bakındı,

ELİ

hiçbir şey, hiç kimse göremedi. Hayvanı görmezden geldi, gittikçe daha çok sinirlenerek Kapı'ya baktı. Buraya gelmesinin bir sebebi vardı, ama bu sebebin ne olduğu konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

"Nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedi tam arkasında gürleyen bir ses duygudaşlıkla. "Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum."

Haplo oldukça yalnızdı. Tam kulağına söylenen bu ani sözler üzerine, hemen savunmaya geçerek geriye sıçradı. Rün-leri, bu sefer hoş bir korunma duygusuyla karıncalandı.

"Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. Ben de böyle hissetmişim. Bir kere yalnız başıma, son derece önemli bir şey düşünerek yürüdüğümü hatırlıyorum. Konu şeydi, dur bakalım, ah, evet! Görecelik teorisi. 'E eşittir mc kare.' Tann adına, buldum! dedim kendi kendime. Resmin bütününe gördüm ve sonra, bir sonraki an, bam! gitmişti. Sebepsiz yere. Gidivermiş-ti."

Yaşlı adam kederli göründü. "Sonra Einstein isimli bir ukala ilk önce kendisinin bulunduğunu iddia etti! Hah! O zamandan sonra her şeyi gömlek manşetlerime yazmaya başladım. Ama bu da işe yaramadı. En iyi fikirler... ütüleniyor, katlanıyor, kolalanıyordu." Derin bir göğüs geçirdi.

Haplo kendine geldi. "Zifnab," dedi tiksintiyle, ama savunma pozisyonunu bozmadı. Yılanlar her şekli alabilirdi. Ama bir kere daha düşününce, bu pek de seçecekleri bir şekil olmazdı.

"Zifnab mı dedin? Nerede o?" diye sordu yaşlı adam son derece sınırlı bir şekilde. Sakallan diken diken, hızla arkasına döndü. "Bu sefer seni fena yapacağım!" diye bağırdı tehdit edercesine, yumruğunu boşluğa sallayarak. "Yine beni takip

87

Margaret Weis & Tracy Hickman
ediyorsun, değil mi, sen..."

"Deli numarasını bırak, ihtiyar," dedi Haplo. Kararlı elini zayıf ve kırılğan omuza koyup sihirbazı kendisiyle yüzleşmek üzere çevirdi ve dikkatle yaşlı adamın gözlerinin içine baktı.

Gözler kanlanmış ve bulanıktı. Ama kırmızı kırmızı parla-mıyorlardı. Yaşlı adam bir yılan olmayabilir, dedi Haplo kendi kendine, ama olduğunu söylediği şey de değildi kuşkusuz.

"Hâlâ insan olduğunu mu iddia ediyorsun?" diye burun kıvrıdı Haplo.

"Olmadığımı sana düşündüren ne peki?" diye sordu Zifnab, fena halde alınarak. \

"İnsansı, belki," diye gümbürdedi derin bir ses.

Köpek hırladı. Haplo yaşlı adamın ejderini hatırladı. Gerçek bir ejder. Belki yılanlar kadar tehlikeli değildi, ama yeterince tehlikeliydi. Patryn hemen ellerine baktı, desenlerin hafif bir maviyle parlamaya başladığını gördü. Ejderi aradı, ama hiçbir şeyi açıkça göremiyordu. Duvarın tepesi ve Son Kapı pembemsi gri bir sis ile kaplıydı.

"Kes sesini, seni şişko kurbağa," diye bağırdı Zifnab. Görünüşe göre ejder ile konuşuyordu, ama huzursuzca Haplo'ya bakıyordu. "İnsan değilmişim, ha?" Zifnab aniden bilge parmaklarını gözkapaklarının köşelerine götürdü ve gözlerini çe-kikleştirdi. "Elf miyim peki?"

Köpek başını bir yana eğdi. Bunu oldukça eğlendirici bulmuş gibiydi.

"Hayır mı?" Zifnab'ın morali bozulmuştu. Bir an düşündü, neşelendi. "Tiroid bezi aşın çalışan bir cüce olabilir miyim?"

"ihtiyar..." diye başladı Haplo sabırsızca.

"Dur! Sen söyleme! Ben bulurum. Bir ekmek kutusundan büyük müyüm? Evet mi? Hayır mı? Eh, kararını ver." Zifnab'ın

99

«,* K^osvn ELİ

kafası karışmış gibiydi. Jyice yaklaşarak yüksek sesle fısıldadı. "Yani, ekmek kutusunun ne olduğunu biliyor olamazsın, değil mi? Ya da büyüklüğünün yaklaşık olarak nasıl olduğunu?"

"Sen Sanansın," diye bildirdi Haplo.

"Ah, evet. Eminim." Zifnab başını salladı. "Oldukça eminim. Neden emin olduğumu şu anda pek hatırlayamıyorum, ama kesinlikle eminim..."

"Emin' değil! Sartan!"

"Üzgünüm, sevgili oğlum Texas'tan geldiğini düşünmüştüm. Orada öyle konuşurlar, bilirsin. Demek Sartan olduğumu düşünüyorsun, ha? Eh, söylemeliyim ki koltuklarım kabardı, ama ben..."

"Ona gerçeği söylemenizi önerebilir miyim, efendim?" diye gürlledi Ejder.

Zifnab gözlerini kırıştırdı, çevresine bakındı. "Bir şey duydun mu?"

"Onun için faydalı olabilir, efendim. Zaten artık biliyor."

Zifnab uzun, beyaz sakalını sıvazladı, Haplo'yu aniden kes-kinleşen, zekâ dolan bakışlarla süzdü.

"Demek ona gerçeği söylemem gerektiğini düşünüyorsun, ha?"

"Hatırlayabildiğiniz kadanni, efendim," dedi Ejder hüzünle.

"Hatırlamak mı?" Zifnab kabardı. "Her şeyi hatırlanın ben. Ve hatırladığımda üzüleceksin,

kertenkele dudaklı. Şimdi, bakalım. Berlin: 1948. Tanis Yan-elf duş alıyordu ki..."

"Beni affedin, ama tüm gün bekleyemeyiz, efendim." Ej-der'in sesi sert çıkıyordu. "Aldığımız mesaj oldukça kesin. Ciddi tehlike! Hemen gelin?"

Zifnab bozulmuştu. "Evet, sanırım haklısın. Gerçek. Pekâlâ. Beni sıkıp çıkardın. Tırnakların altında bambu çubuklar falan. Ben" -derin bir nefes aldı, dramatik bir şekilde durakladı,

89

sonra sözcükleri fırlattı- "ben bir Sartan'ım."

Perişan şapkası yerinden devrildi, yere düştü. Köpek yanına yürüdü, kokladı, şiddetle hapşırıldı.

Zifnab burnunu çekti ve şapkayı kapıp aldı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu köpeğe. "Şapkama öyle hapşırarak! Şuna bak! Köpek sümüğü..."

"Ve?" diye hatırlattı Haplo, yaşlı adama dik dik bakarak.

"...ve köpek mikroplan ve artık daha ne varsa..."

"Sen Sartan'sın ve başka ne? Lanet olsun, Sartan olduğunu biliyordum. Bunu Pryan'da tahmin etmişim. Ve şimdi sen kanıtladın. Ölüm Kapısı'nda yolculuk yapabilmek için Sartan olmalıydın. Neden buradasın?"

"Neden mi buradayım?" diye tekrarladı Zifnab belirsizce, bakışlarını gökyüzüne kaldırarak. "Neden buradayım?"

Ejder'den yardım gelmedi.

Yaşlı adam kollarını kavuşturdu, bir elini çenesine götürdü. "Neden buradayım? Neden herhangi birimiz buradayız? Volta-ire, biz..."

"Lanet olsun!" diye patladı Haplo. Yaşlı adamın kolunu yakaladı. "Benimle gel. Nexus Lordu'na Voltaire hakkında her şeyi anlatabilirsin..."

"Nexus!" Zifnab korkuyla geri çekildi. Elini yüreğinin üzerine koyarak, geri geri sendeledi. "Ne demek istiyorsun -Ne-xus diyerek? Biz Chelestra'dayız!"

"Hayır, değilsin," dedi Haplo sertçe. "Nexus'tasm. Ve lordum..."

"Seni!" Zifnab yumruğunu gökyüzüne doğru salladı. "Seni otobüs müsveddesi! Bizi yanlış yere getirdin!"

"Hayır, getirmedim," diye payladı Ejder içerleyerek. "Önce burada duracağımızı, sonra Chelestra'ya gideceğimizi söyledi-

90

niz."

"Söyledim, değil mi?" Zifnab son derece endişeli göründü.

"Evet, efendim, söylediniz."

"Neden buraya gelmek istediğimi söylemiş olamam, değil mi? Buranın kaodin kızartması yemek için harika bir yer olduğunu söylemiş olamam, değil mi? Ya da böyle bir şey?"

Ejder içini çekti. "Sanırım bu beyefendi ile konuşmak istediğinizi söylemişsiniz, efendim."

"Hangi beyefendi?"

"Şu anda konuşmakta olduğunuz beyefendi."

"Aha! O beyefendi," diye haykırdı Zifnab zaferle. Uzanıp, Haplo'nun elini yakaladı. "Eh, oğlum, seni tekrar görmek ne güzel. Kusura bakma, acelemiz var, ama gerçekten gitmemiz lazım. Köpeğini

geri aldığı için memnun oldum. Broadway'e saygılarımı ilet. Beni Harold Meydanı'na hatırlat. İyi delikanlıdır Harold Meydanı. Beşinci Cadde'deki bir restoranda çalışıyordu. Şimdi, şapkam nerede..."

"Elinizde, efendim," dedi Ejder büyük bir sabırla. "Biraz önce tersyüz ettiniz."

"Hayır, bu benim değil. Kesinlikle. Senin olmalı." Zifnab şapkayı Haplo'ya vermeye çalıştı.

"Benimki çok daha yeniydi. Daha iyi durumdaydı. Bunun her tarafı saç kremi kaplı. Şapkamı benimkiyle değiştirmeye çalışma, evlat!"

"Chelestra'ya mı gidiyorsunuz?" diye sordu Haplo, şapkayı kayıtsızca kabul ederek. "Neden?"

"Neden mi? Çünkü çağırdılar!" diye bildirdi Zifnab önemli bir edayla. "Acil mesaj. Tüm Sartanlar. Ciddi tehlike! Hemen gelin! O sırada hiçbir işim yoktu ve bu yüzden... diyorum ki," dedi, Haplo'ya endişeyle bakarak. "Elindeki benim şapkam değil mi?"

Margaret Weis & Tracy Hickman

Haplo şapkayı düzeltmiş, yaşlı adamın uzanamayacağı bir mesafede tutuyordu. "Mesajı kim gönderdi?"

"İmzalı değildi." Zifnab bakışlarını şapkadan ayırmamıştı.

"Mesajı kim gönderdi?" Haplo şapkayı kıvırmaya başladı.

Zifnab titreyen elini uzattı. "Kenarını bozmamaya dikkat et..."

Haplo şapkayı geri çekti.

Zifnab yutkundu. "Sam-hill. Buydu işte. Tıpkı, 'şapkama ne Sam-hill ediyorsun'daki gibi."

"Sam-hill... 'Saman' demek istiyorsun! Güçlerini topluyor. Samah ne yapmayı planlıyor, ihtiyar?"

Haplo şapkayı köpeğin burnu ile aynı hizaya gelene kadar alçaktı. Bu sefer şapkayı ihtiyatla koklayan hayvan, zaten şekilsiz olan sivri ucunu kemirmeye başladı.

Zifnab keskin bir haykırış kopardı. "Ah! Eyvah! Sa -sanırım bir şey söylemişti... Hayır, salyam bulaştırma, aferin cici köpek! Şey hakkında... Abarrach. Ölüçığırıcılık. Bil... bildiğim her şey bu kadar, korkanm." Yaşlı adam ellerini kavuşturdu, Haplo'ya yalvarcasına baktı. "Artık şapkamı alabilir miyim?"

"Abarrach... Ölüçığırıcılık. Demek Samah yasak sanatı öğrenmek için Abarrach'a gidiyor. O dünya oldukça kalabalık olacak gibi. Lordum bu haberle oldukça ilgilenecektir. Sanırım sen gelsen daha iyi olacak..."

"Bence olmayacak."

Ejder'in sesi değişti, havada gökgürültüsü gibi yuvarlandı. Haplo'nun derisindeki desenler pasparlak yandı. Köpek ayağa fırlayıp, dişlerini çıkardı, görünmeyen tehdidi bulmak için çevresine bakındı.

"Geveze aptala şapkasını ver," diye emretti Ejder. "Zaten sana bildiği her şeyi anlattı. Bu senin lordun ondan başka hiç-

92

Kftosvn ELI

bir şey öğrenemez. Benimle savaşmak istemezsin, Haplo," diye ekledi Ejder, sesi sert ve ciddi.

"Seni öldürmek zorunda kalırdım... ve çok yazık olurdu."

"Evet," diye kabul etti Zifnab, Haplo'nun Ejder ile meşgul olmasından faydalanıp beceriklilikle

atılarak. Sihirbaz şapkasını aldı, Ejder'in sesine doğru gerilemeye başladı. "Yazık olurdu. O zaman Alfred'i Labirent'te kim bulurdu? Kim oğlunu kurtarırdı?"

Haplo bakakaldı. "Ne dedin? Dur!" Yaşlı adamın arkasından atıldı.

Zifnab bir çığlık kopardı, şapkasını korumak istercesine göğsüne bastırdı. "Hayır, alamazsın! Uzaklaş!"

"Lanet olsun şapkana! Oğlum... Ne demek istedin? Bir oğlum olduğumu mu söylüyorsun?"

Zifnab Haplo'ya, şapkası konusunda planları olduğundan şüphelenerek ihtiyatla baktı.

"Yanıt ver ona, aptal," diye terslendi Ejder. "Zaten ona bunu söylemek için gelmiştin!"

"Öyle mi?" Yaşlı adam bakışlarını alçakgönüllülükle yukarı kaldırdı, sonra kızarak ekledi, "Ah, evet. Kesinlikle."

"Bir oğlan," diye tekrarladı Haplo. "Emin misin?"

"Hayır, Sartan'ım. Hah! Yakaladım seni!" Zifnab kıkırdadı. "Eh, evet, bir oğlun oldu, sevgili oğlum. Tebrikler." Uzandı, Haplo'nun elini yine sıktı. "Elbette, eğer bir kız değilse," diye ekledi yaşlı adam, konuyu bir süre düşündükten sonra.

Haplo bunu sabırsızlıkla bir kenara itti. "Bir çocuk. Bir çocuğum olduğumu ve... o çocuğun orada kısılı kaldığını söylüyorsun." Son Kapı'ya işaret etti. "Labirent'te."

"Korkarım öyle," dedi Zifnab, sesi yumuşayarak. Aniden ciddileşti. "Kadın, âşık olduğun... Sana söylemedi mi?"

Margaret Weis & Tracy Hickman

"Hayır." Haplo ne dediğinin, kime söylediğinin farkında değildi. "Söylemedi. Ama sanırım hep biliyordum... Bilmekten bahsetmişken, sen nasıl bilebilirsin, ihtiyar?"

"Ah, işte seni-yakaladı," dedi Ejder. "Bunu açıkla, açıklaya-bilirsen!"

Zifnab fena halde şaşırılmış gibiydi. "Eh, görüyorsun, ben bir zamanlar... Yani bir adamla tanıştım. O bir adam tanıyordu, o da birisiyle tanışmıştı..."

"Ben ne yapıyorum?" diye sordu Haplo kendi kendine. Çıldırılmakta olup olmadığını merak etti.

"Sen nasıl bilebilirsin? Bu bir hile. Beni Labirent'e girmeye zorlamak için bir hile..."

"Ah, hayır, değil! Hayır, oğlum," dedi Zifnab içtenlikle. "Ben seni içeri girmekten alıkoymaya çalışıyorum."

"Bana içeride çocuğumun kısılı kaldığını söyleyerek mi?"

"Sana dönmemen gerektiğini söylemiyorum, Haplo. Şimdi dönmemen gerektiğini söylüyorum.

Henüz zamanı gelmedi. Daha önce yapman gereken pek çok şey var. Ve, her şeyden öte, yalnız dönmemelisin."

Yaşlı adamın gözleri kısıldı. "Seni burada bulduğumuzda düşündüğün buydu, değil mi? Labirent'e girip Alfred'i aramayı düşünüyordun."

Haplo kaşlarını çattı, yanıt vermedi. Alfred'in ismini duyan köpek kuyruğunu salladı ve umuda başını kaldırdı.

"Alfred'i bulup onu yanında Abarrach'a götürecektin," diye devam etti Zifnab yumuşak bir sesle.

"Neden? Çünkü orada, Abarrach'ta, sözde Lanetliler Odası'nda yanıtlarını bulacaksın. Odaya kendi başına giremezsin. Sartanlar orayı iyi koruyorlar. Ve Konsey'in emirlerine karşı gelip koruma rünlerini açabilecek tek Sartan, Alfred. Düşündüğün buydu, değil mi, Haplo?"

Haplo omuzlarını silkti. Dalgın dalgın Son Kapı'ya bakıyor-

94

Kposun ELİ

du. "Olsa ne olur?"

"Henüz zamanı gelmedi. Makinenin çalışmasını sağlamalısın. Sonra kaleler parlamaya başlayacak. Durnailer uyanacak. Tüm bunlar olduğunda -eğer olursa- Labirent değişmeye başlayacak. Senin için daha iyiye doğru. Onlar için daha iyiye doğru." Zifnab Kapı'ya doğru başını salladı.

Haplo ona dik dik baktı. "Hiç mantıklı konuşmaz mısınız?"

Zifnab dehşete düşmüş göründü, başını salladı. "Yapmamaya çalışıyorum. Gaz yapıyor. Ama sözümü kestir. Başka ne söyleyecektim ben?"

"Yalnız gitmeyecek," diye hatırlattı Ejder.

"Ah, evet. Yalnız gitmemelisin, oğlum," dedi Zifnab neşeyle, sanki aklına yeni gelmiş gibi.

"Labirent'e de, Vorteks'e de. Kesinlikle Abarrach'a da."

Derinden yaralanan köpek havladı.

"Ah, afedersin," dedi Zifnab. Uzandı ve hayvanı çekinerek okşadı. "En içten özürlerimle falan.

Senin onunla olacağını biliyorum, ama bu yeterli değil, korkarım. Ben daha çok bir ekip işi düşünüyordum. Komando birliği. Kirli Onikili, Kelly'nin Kahramanları, Yedi Samuray, Debbie Dallas'ta. O tür şeyler Eh, belki Debbie olmaz. Harika kız, şu Debbie, ama..."

"Efendim," dedi Ejder çileden çıkmış bir şekilde, "Afems'ta olduğumuzu size hatırlatmam gerekiyor mu? Ergenlik fantazi-lerine dalmak için benim seçeceğim yer değil tam olarak."

"Ah, evet. Belki de haklısın." Zifnab şapkasını aldı, endişeyle çevresine bakındı. "Buraya son geldiğimden beri bayağı değişmiş. Siz Patrynlere harikalar yaratmışsınız. Herhalde bir uğrayıp bakmak için..."

"Hayır, efendim," dedi Ejder kararlılıkla.

"Ya da belki..."

95

Margaret Weis & Tracy Hickman

"O da olmaz, efendim."

"Olmaz herhalde." Zifnab içini çekti, şekilsiz, perişan şapkasını gözlerinin üzerine çekti. "Bir dahaki sefere. Hoşçakal, sevgili oğlum." Körcesine elleriyle yoklayan yaşlı adam, görünüşe bakılırsa Haplo zannederek köpek ile el sıkıştı. "İyi şanslar. Gandalf in Frodo Baggins'e verdiği tavsiye ile veda edeceğim. 'Giderken, Bay Tepealti ismini kullan.' Bana sorarsan çok faydasız bir tavsiye. Gandalf bir büyücü olarak çok büyüdü. Yine de, bir anlamı olmalı, aksi halde neden yazmaya zahmet etsinler ki? Diyorum ki, tırnaklarım kesmeyi ciddi bir şekilde düşünmelisin..."

"Onu buradan götür," diye tavsiyede bulundu Haplo Ej-der"e. "Lordum her an burada olabilir."

"Evet, efendim. Sanırım bu iyi bir fikir."

Dev, yeşil pullu bir baş bulutların arasından eğildi.

Haplo'nun desenleri alevlendi, Son Kapı'ya dayanana kadar geriledi. Ama Ejder, Patryn'i görmezden geldi. Alt ve üst çenelerden fırlayan dev dişler Sihirbaz'ın fare tüyü rengindeki cüppesini pek de nazik olmayan bir tavırla yakaladı ve yaşlı adamın ayaklarını yerden kesti.

"Hey, bırak beni, seni manyak kurbağa!" diye bağırdı Zifnab, havada çığgınca çırpınarak.

Öksürmeye başladı. "Agh! Nefesin Godzilla'yı dümdüz etmeye yeter. Yine kedi maması yedin, değil mi? Sana söylüyorum, beni yere bırak!"

"Peki, efendim," dedi Ejder sıkıldığı dişlerinin arasından. Si-hirbaz'ı yerden altı metre yukarıda tutuyordu. "İstedığınız gerçekten buysa, efendim."

Zifnab şapkasının kenarını kaldırdı, altından dışarıya baktı. Ürpererek şapkayı tekrar gözlerinin üzerine çekti.

"Hayır, fikrimi değiştirdim. Beni... Samah onu nerede bul-

96

KAOSVH ELİ

mamızı söylemişti?"

"Chelestra, efendim."

"Evet, işte bilet. Umarım tek yönlü değildir. Chelestra'ya, aferin sana."

"Peki, efendim. Hemen naklederim, efendim."

Ejder, bu uzaklıktan tıpkı titrek bir fare gibi görünen Sihir-baz'ı taşıyarak bulutların arasında kayboldu.

Haplo Ejder'in gittiğinden emin olmak için gerginlik içinde bekledi. Desenlerin mavi ışıltısı yavaş yavaş söndü. Köpek gevşedi, oturup kaşınmaya başladı.

Haplo Son Kapı'ya bakmak için döndü. Demir parmaklıkların arasından Labirent'in toprakların görebiliyordu. Ağaçsız, çalısız, otsuz, herhangi bir tür örtüden yoksun kıraç düzlükler Kapı'dan uzak ve karanlık ağaçlıklara kadar uzanıyordu.

En son dönemeç, en ölümcül dönemeç. O ağaçlıklardan Kapı'yı görebilirsin, özgürlüğü görebilirsin. O kadar yakın görünür ki!

Koşmaya başlarsın. Açıklığa çıkarsın, çıplak, ortada. Labirent yolun yansına kadar gitmene izin verir, özgürlüğe doğru, sonra kötücül birliklerini arkandan yollar. Kaodinler, kurta-damlar, ejderler. Otlar büyür ve ayaklarına takılır, sarmaşıklar bacaklarına dolanır. Ve bunlar dışarı çıkarken olur. İçeri girmek daha kötüdür.

Haplo biliyordu, lordunun Kapı'dan her girişinde savaşmasını izlemişti. Labirent elinden kaçanlardan nefret ederdi, eski mahkûmunu tekrar duvarların içine almak, bu küstahlığı için onu cezalandırmak isterdi.

"Ben kimi kandırıyorum?" diye sordu Haplo köpeğe. "İhtiyar haklı. Yalnız basımayken, ilk ağaç sırasına ulaşmayı bile başaramam. Acaba Vorteks derken neyi kastetti? Lordumun bir

97

Margaret Weis & Tracy Hickman

kez bu konuda birşeylerden bahsettiğini hatırlıyor gibiyim. Muhtemelen Labirent'in tam ortası. Alfred orada mı? Kendimi Labirent'in tam ortasına göndertmek tam da Alfred'in yapacağı bir şey!" Haplo kırık taşlardan bir yığını tekmeledi. Bir zamanlar, uzun zaman önce Patrynler duvarı yıkmaya çalışmıştı. Lordu onları durdurmuştu, duvarın onları dışarıda tutarken, kötülüğü de içeride tuttuğunu hatırlatmıştı.

Belki de kötülük içimizdedir, demişti kadın, onu terk etmeden önce.

"Bir oğul," dedi Haplo, Kapı'ya doğru bakarak. "Belki de yalnız. Benim olduğum gibi. Belki de benim gibi annesinin ölmesini izledi. Kaç yaşındadır şimdi -altı, yedi? Eğer hâlâ hayat-taysa."

Haplo büyük, çentikli bir taş parçası buldu ve onu kapıdan içeri attı. Becerebildiğince hızlı fırlattı, neredeyse omzu yerinden çıkacaktı. En azından yüreğindeki acıdan iyiydi.

Taşın nereye düştüğüne baktı -içeriye, uzağa düşmüştü. Kapı'dan içeri, taşa kadar yürümesi yeterliydi. O kadar cesareti vardı, kuşkusuz. Oğlu için bu kadarını yapabiliirdi...

Haplo aniden döndü, yürüyüp uzaklaştı. Sahibinin bu ani hareketine hazırlıksız yakalanan köpek, ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı.

Haplo kendini bir korkak olarak azarladı, ama suçlamaları gönülsüzdü. Kendi değerini biliyordu, kararının korkuya değil, mantığa dayalı olduğunu biliyordu. Yaşlı adam haklıydı.

"Kendimi öldürtmemin kimseye faydası olmaz. Ne çocuğa ne de annesine -eğer hâlâ hayattaysa- ne de halkıma. Ne de Alfred'e.

"Lordumdan benimle gelmesini isteyeceğim," dedi Haplo,

Kaosun ELİ

heyecanı ve kararlılığı artarken gittikçe daha hızlı yürüyerek. "Ve gelecektir de. Ona yaşlı adamın söylediklerini anlatınca istekle gelecektir. Birlikte Labirent'in içlerine gideriz, herhangi birinin gittiğinden daha derinlere. Eğer varsa bu Vorteks'i buluruz. Alfred'i buluruz ve... başka kim varsa. Sonra Abarrach'a gideriz. Lordumu Lanetliler Odası'na götürürüm ve orada kendisi görür..."

"Merhaba, Haplo. Ne zaman geri döndün?"

Haplo'nun yüreği yerinden fırladı. Bakışlarını indirdi.

"Ah, Bane," diye mırıldandı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi Bane, Haplo'nun görmezden geldiği kurnaz bir gülümseme ile.

Yine Nexus'taydı, farkında olmadan kente girmişti.

Onu selamladıktan sonra Bane koşup gitti. Haplo onun uzaklaşmasını izledi. Nexus caddelerinde koşan Bane, ona sabırlı bir hoşgörü ile bakan Patrynlerin arasından geçti. Çocuklar nadir ve kıymetli şeylerdi -ırkın devamı. Haplo oğlanın gitmesine üzülmemişti. Düşünceleri ile başbaşa kalma ihtiyacı içindeydi.

Belli belirsiz Bane'i Arianus'a götürmesi, makineyi çalıştırmasına yardımcı olması gerektiğini hatırladı.

Makineyi çalıştırmak.

Eh, bu bekleyebilirdi. Labirent'ten çıkana kadar bekleyebilirdi...

Makinenin çalışmasını sağlamalısın. Sonra kaleler parlamaya başlayacak. Durnailer uyanacak.

Tüm bunlar olduğunda -eğer olursa- Labirent değişmeye başlayacak. Senin için daha iyiye doğru. Onlar için daha iyiye doğru.

"Ah, sen ne bilirsin ki, ihtiyar?" diye mırıldandı Haplo. "Yalnızca bir başka çılgın Sartan..."

99

YEDİNCİ BOLUM

NEXUS

Bane Haplo'yu selamladıktan sonra onu dakikalar boyunca izlemiş, adamın dış etkilerden çok, iç düşüncelerine dikkat etmekte olduğunu görmüştü.

Mükemmel, diye düşündü çocuk ve ileri fırladı. Haplo'nun beni şimdi görmesi fark etmez.

Muhtemelen daha önce onu seyrettiğimi hissetse de fark etmezdi

Yetişkinler çocukların varlığını gözardı etme, sanki çocuk aptal bir hayvanmış ve neler olup bittiğini, neler söylendiğini anlayamazmış gibi davranma eğilimindedir. Bane bu eğilimi hayatının ilk yıllarında fark etmiş, sık sık kendi çıkana kullanmıştı.

Ama Bane, Haplo'nun çevresinde dikkatli olmayı öğrenmişti. Bane adamı neredeyse tüm yetişkinler gibi küçümsede, çocuk Haplo'ya kıskanç bir saygı duymaya zorlanmıştı. Çoğu yetişkinler kadar aptal değildi. Bu yüzden, Bane fazladan önlemler almıştı. Ama artık ihtiyatlı olma zamanı sona ermişti, acele etmesi gerekiyordu.

Bane ormanın içinden koşarken, patikanın üzerinde oyalanan bir Patryni neredeyse yere yıkıyordu. Patryn alacakaranlıkta kırmızı kırmızı parlayan gözlerle çocuğun ardından bak-

100

Kaosun ELİ

•8'

ü. Lordun evine ulaşınca Bane kapıyı hızla açtı ve çalışma odasına daldı.

Lord orada değildi.

Bane bir anlığına paniğe kapıldı. Kar çoktan Abarrach'a gitmişti! Sonra nefes almak için bir an durdu ve düşündü.

Hayır, bu mümkün değildi. Lord Bane'e son talimatlarını vermemiş, hoşçakal dememişti. Bane daha rahat nefes almaya başladı, zihni berraklaştı, yeni "büyükbabasını" nerede bulabileceğini anladı.

Geniş evde ilerleyen Bane, arkadaki bir kapıdan dışarı çıktı ve düzgün, yeşil bir çimenliğe ulaştı. Rünlerle kaplı bir gemi çimenliğin ortasında duruyordu. Haplo görse gemiyi tanırdı -hemen hemen tüm detayları Arianus'a uçarken kullandığı gemi ile aynıydı. Arianus'taki Geg, Limbeck de gemiyi tanırdı, çünkü Drevlin'deki adalardan birinde düşmüş olarak bulduğu gemi ile aynıydı. 1

Gemi yusuvarlak ve büyü ile metalden yapılmıştı. Gövdenin dışı, geminin içini bir koruma gücü küresi ile saran desenlerle kaplıydı. Geminin kapağı açık duruyordu, parlak bir ışık dışarı taşıyordu. Bane içeride hareket eden bir şekil gördü.

"Büyükbaba!" diye bağırdı çocuk ve gemiye doğru koştu.

Nexus Lordu her ne iş yapıyorsa durdu ve kapaktan dışarı baktı. Bane parlak ışığın önünde duran yüzdeki ifadeyi göre-miyordu, ama çocuk duruşundaki katılıktan ve omuzlanru hafifçe kamburlaştırmasından Xar'ın işinin kesintiye uğratılma-sından dolayı sinirlendiğini anlamıştı.

İ Ejder Kanadı, Ölüm Kapısı Senstntn I cildi Haplo gemiyi Arianus'a uçurdu Olum Kapısı'nın buyu gücünü hesaplayamayan Haplo gemisini iyi hazır-layamamıştı ve sonuç olarak gemi duştı Limbeck isimli Geg gemiyi buldu ve Haplo ile köpeği kurtardı

101

Margaret Weis & Tracy Hickman

"Şimdi orada olacağım, çocuğum," dedi Xar ona, işlerine dönüp geminin derinliklerinde kaybolarak. "Derslerine dön..."

"Büyükbaba! Haplo'yu takip ettim!" dedi çocuk nefes nefese. "Labirent'e girecekti, ama onu bundan vazgeçiren bir Sar-tan'la konuştu."

Geminin içi sessizleşti, tüm hareketler durdu. Bane kapağın kanatlarına asıldı, derin derin nefes aldı. Heyecan ve oksijensizlik başını döndürmüştü. Xar parlak iç ışığa karşı karanlık bir şekil olarak geri geldi.

"Sen neden bahsediyorsun, çocuğum?" Xar'ın sesi nazik, yumuşaktı. "Sakin ol. Bu kadar heyecanlanma." Lordun nasırlı, sert eli Bane'in terden ıslanmış, altın buklelerini okşadı.

"Ben... beni dinlemeden... gideceğinden korktum." Bane yutkundu.

"Hayır, hayır, çocuğum. Son dakika ayarları yapıyorum ve dümentaşının nasıl yerleştirildiğine bakıyorum. Gel, Haplo hakkında ne diyordun?" Xar'ın sesi ılımlıydı, ama gözleri sert ve soğuktu.

Bane soğukluk karşısında korkmadı. Buz bir başkasını yakacaktı.

"Nereye gittiğini görmek için Haplo'yu takip ettim. Seni sevmediğini söylemiştim, büyükbaba. Uzun zaman, birisini arayarak ormanda gezindi. Köpeğine yılanlardan bahsedip durdu. Sonra kente gitti. Neredeyse kavga çıkarıyordu." Bane'in gözleri yusuvarlak, huşu doluydu.

"Haplo mu?" Lord'un sesi inanmazlıkla doluydu.

"İsteddiğine sorabilirsin. Herkes gördü." Bane birazcık abartmaya karşı değildi. "Bir kadın bir tür hastalığa yakalandığını söyledi. Ona yardım teklif etti, ama Haplo onu ittirdi ve yürüyüp gitti. Yüzünü gördüm. İyi değildi."

102

K^osvn Eti

"Labirent hastalığı," dedi Xar, yüzü yumuşayarak. "Hepimizin başına gelir..."

Bane hastalıktan bahsedip, düşmanına bir çıkış yolu vererek hata yaptığını anladı. Çocuk kaçış yolunu kapamak için acele etti.

"Haplo Son Kapı'ya gitti. Bundan hoşlanmadım, Büyükbaba. Oraya gitmesi için ne sebep var? Ona beni Arianus'a götürmesi gerektiğini söyledin. Gemisine dönüp yolculuğa hazırlanıyor olması gerekirdi. Öyle değil mi?"

Xar'ın gözleri kısıldı, ama omuzlarını silktilti. "Zamanı var. Son Kapı çoğu kişiyi cezbeder. Sen anlamazsın, çocuğum..."

"İçeri girecekti, Büyükbaba!" diye ısrar etti çocuk. "Biliyorum. Ve bu sana karşı gelmek olurdu, öyle değil mi? Onun içeri girmesini istemiyorsun, değil mi? Beni Arianus'a götürmesini istiyorsun."

"İçeri gireceğini nereden biliyorsun, çocuğum?" diye sordu Xar yumuşak, ama tehlikeli bir sesle.

"Çünkü Sartan öyle söyledi. Ve Haplo inkâr etmedi!" dedi Bane zaferle.

"Ne Sartanı? Nexus'ta bir Sartan, ha?" Kar neredeyse kahkaha atacaktı. "Hayal görmüş olmalısın.

Ya da bütün bunları uyduruyorsun. Bunları uyduruyor musun, Bane?" Lord son cümleyi sertçe, Bane dik dik bakarak sormuştu.

"Gerçeği söylüyorum, Büyükbaba," diye karşılık verdi Bane ciddiyetle. "Hiç yoktan bir Sartan belirdi. Gri cüppeli, yaşlı bir adamdı ve eski aptal görünüşlü bir şapkası vardı..."

"Adı Alfred miydi?" diye araya girdi Xar, kaşlarını çatarak.

"Ah, hayır! Alfred'i tanıyorum, unuttun mu, Büyükbaba? O değildi. Haplo bu adama 'Zifnab' diyordu. Adam Haplo'nun Alfred'i aramak için Labirent'e girmeyi planladığını söyledi ve

103

Margaret Weis & Tracy Hickman

Haplo da kabul etti. En azından inkâr etmedi. Sonra yaşlı adam Haplo'ya Labirent'e yalnız girmesinin hata olacağını, Alf-red'e asla canlı olarak ulaşamayacağını söyledi. Ve Haplo Alf-red'e canlı ulaşması gerektiğini, çünkü Alfred'i Lanetliler Oda-sı'na götüreceğini ve senin yanıldığını kanıtlayacağını söyledi."

"Benim yanıldığımı kanıtlamak mı," diye tekrarladı Xar.

"Haplo böyle dedi." Bane gerçeğin işini bozmasına izin vermiyordu. "Senin yanıldığını kanıtlayacaktı."

Xar yavaş yavaş başını salladı. "Yanılmış olmalısın, çocuğum. Eğer Haplo Nexus'ta bir Sartan bulsa, düşmanı hemen bana getirirdi."

"Yaşlı adamı sana ben getirirdim, Büyükbaba," dedi Bane. "Haplo getirebilirdi, ama getirmedi." Ejder'den hiç bahsetmedi. "Sartan'ı bir an önce gitmesi için uyardı, çünkü sen gelebilirdin."

Xar'm nefesi sıkıldığı dişlerinin arasından tısladı, Bane'in saçlarını okşayan eli kasılarak yumruk oldu ve yanlışlıkla Bane'in saçlarını çekti. Bane acıyla kıvrandı, içten içe sevindi. Xar'ın canının Bane'den daha fazla yandığını ve Haplo'nun daha fazla acı çekeceğini tahmin ediyordu.

Xar aniden Bane'in saçlarını yakaladı, başını geriye bükte ve mavi gözlerinin Xar'ın siyah gözleri ile karşılaşması için zorladı. Lord çocuğa uzun uzun baktı, Bane'in ruhunun dibini aradı -uzun bir arayış olmadı.

Bane gözlerini kırpmadan, Xar'ın sert kavrayışı altında gerilemeden bakışlarına karşılık verdi. Xar Bane'in nasıl biri olduğunu biliyordu -yetenekli, kurnaz bir yalancı- ve Bane Xar'ın bildiğini biliyordu. Çocuk, alttaki yalanları örtmesi için yüzeyde yeterince gerçek yüzmesine izin vermişti. Ve uzun, yalnız saatler boyunca yetişkinleri gözlemesi sonucunda, Ba-

104

Kaosun ELİ

ne, Xar'ın Haplo'nun ihanetini daha fazla araştırmaktan acı duyacağını tahmin etmişti.

"Sana söylemiştim, Büyükbaba," dedi Bane içtenlikle, "Haplo seni sevmiyor. Seni seven yalnızca benim."

Bane'i tutan el aniden gevşedi. Kar oğlanı bıraktı. Lord dı-şan, alacakaranlığa baktı, acısı tazeydi ve yıpranmış yüzünde, aniden çöken omuzlarında, elinin gevşemesinde görülebiliyordu. Bane bunu beklememişti ve memnun olmamıştı, Haplo'nun bu kadar çok acı verebilme yeteneğini kıskanmıştı.

Sevgi kalp kırar.

Bane kollarını Xar'ın bacaklarına doladı ve sıkı sıkı sarıldı.

"Ondan nefret ediyorum, Büyükbaba! Seni incittiği için ondan nefret ediyorum. Cezalandırılması lazım, değil mi, Büyükbaba? Sana yalan söylediğimde beni cezalandırdın. Ve Haplo bundan daha kötüsünü yaptı. Bana Chelestra'ya gitmeden önce onu cezalandırdığını, öldürebilecekken öldürmediğini, çünkü cezalandırılmasından ders almasını istediğini anlatmıştın. Yine yapmalısın, Büyükbaba. Onu yine öyle cezalandır." Canı sıkılan Xar kendini Bane'in kollarından kurtaracak oldu, sonra durdu. İçini çekerek yine oğlanın saçlarını okşadı ve alacakaranlığa doğru baktı. "Sana o zamanı anlattım, Bane, çünkü seni ve onu neden cezalandırdığımı anlamamı istedim. Ben zalimce acı vermiyorum. Acıdan ders alırız, bu yüzden bedenlerimiz acı hisseder. Ama anlaşılın bazıları dersi görmezden gelmeyi tercih etmiş."

"Onu yine cezalandıracak mısınız?" Bane bakışlarını kaldırdı.

"Cezalandırma zamanı geçti, çocuğum."

Bane bu sözleri işitmek için bir yıldır bekliyor olmasına rağmen ürpermekten kendini alamadı.

105

Margaret Weis & Tracy Hickman

"Onu öldürecek misin?" diye fısıldadı Bane huşu içinde. "Hayır, çocuğum," dedi Nexus Lordu, altın bukleleri bükerek. "Sen öldüreceksin."

Haplo lordunun evine vardı. İçeri girerek yaşama alanını geçti ve Kar'ın kütüphanesine yöneldi. "Gitti," dedi Bane, dirsekleri dizlerinde, çenesi elinde, yerde bağdaş kurmuş oturarak. Sartan rünlerini çalışıyordu.

"Gitti mi?" Haplo durdu, kaşlarını çatarak Bane'e baktı, sonra bakışlarını kütüphaneye giden kapıya çevirdi. "Emin misin?"

"Kendin bak." Bane omuzlarını silkti.

Haplo baktı. Kütüphaneye girdi, çevresine bakındı, sonra geri geldi. "Lord Xar nereye gitti? Labirent'e mi?"

Bane elini uzattı. "Gel, köpek. Gel, köpek."

Köpek yanına gitti ve ihtiyatla Sartan rün kitabını kokladı.

"Büyükbabam o dünyaya gitti -taştan yapılmış olana. Ölülerin yürüdüğü yere." Bane mavi gözleri iri iri açılmış, parlayarak bakışlarını kaldırdı. "Bana o dünyayı anlaür mısın? Büyükbabam anlatabileceğini söyledi..."

"Abarrach mı?" diye sordu Haplo inanamayarak. "Çoktan gitti, ha? Hem de..." Patryn yürüyüp odadan çıktı. "Köpek, burada kal," diye emretti, köpek onu takip eder gibi olunca.

Bane adamın evin arka kısmındaki kapıları çarpmasını dinledi. Haplo, Xar'ın gemisini aramak için dışarı çıkıyordu. Bane kıkırdayıp, sevinç içinde kıvrandı, sonra hemen ciddileşti ve rünleri çalışıyor gibi yaptı. Çocuk uzun kirpiklerinin altında, karnının üzerine uzanmış, onu dostça bir ilgi ile izlemekte olan köpeğe gizli bir bakış fırlattı.

"Benim köpeğim olmak hoşuna gider, değil mi?" diye sor-

106

Kaosun ELİ

du Bane yumuşak bir sesle. "Tüm gün birlikte oynarız ve ben sana bir isim veririm..."

Haplo yavaş yavaş yürüyerek geri döndü. "Gittiğine inanmıyorum. Hem de... bana hiçbir şey söylemeden."

Bane rünlere baktı, Xar'ın sesini duydu.

Haplo'nun bana ihanet ettiğini açıkça anladım. Düşmanlarla bir olmuş. Onunla tekrar yüz yüze gelmemem en iyisi. Öfkemi kontrol edebileceğimden emin değilim.

"Büyükbabamın aceleyle gitmesi gerekti," dedi Bane. "Bir şey oldu. Yeni bilgi."

"Ne yeni bilgisi?"

Bane hayal mi görüyordu, yoksa aniden Haplo suçluluk duygusu içinde, huzursuzca mı davranmaya başlamıştı? Bane sırtıttığı görülmesin diye çenesini yine ellerine gömdü.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, yine omuzlarını silkerek. "Yetişkin işleri. Dikkat etmedim."

Haplo'nun bir süre daha yaşamasına izin vermeliyim. Talihsiz bir gereklilik, ama ona ihtiyacım var, senin de öyle, çocuğum. Benimle tanışma. Halkımız arasında Arianus'a giden tek kişi Haplo.

Büyük makineyi kontrol eden şu Geg, Limbeck Haplo'yu tanıyor ve ona güveniyor. Onlan, Yıksı-diksi'yi ve zaman içinde dünyayı kontrol edeceksen cücelerin güvenine ihtiyacın olacak, Bane.

"Büyükbabam talimatlanm sana çoktan verdiğini söyledi. Beni Arianus'a götürmek zorundasın..."

"Biliyorum," diye sözünü kesti Haplo sabırsızlıkla. "Biliyorum."

Bane ona bir bakış fırlattı. Adam çocuğa bakmıyor, ona dikkat etmiyordu. Haplo karanlık, düşünceli bir şekilde boşluğa bakıyordu.

107

Margaret Weis & Tracy Hickman

Bane bir korku hissi duydu. Ya Haplo gitmeyi reddederse? Ya Labirent'e girip Alfred'i aramak konusunda kararlıysa? Xar Haplo'nun bunu yapmayacağını, emirlerine uyacağını söylemişti. Ama Xar da Haplo'nun bir hain olduğunu kabul etmişti.

Bane onu kaybetmek istemiyordu. Haplo onundu. Çocuk eyleme geçmeye karar verdi. Ayağa fırlayarak hevesle, heyecanla gelip Haplo'nun önünde durdu.

"Ben gitmeye hazırım. Ne zaman istersen. Eğlenceli olacak, değil mi? Limbeck'i yine göreceğiz.

Ve Yıksı-diksi'yi de. Onu nasıl çalıştıracağımı biliyorum. Sartan rünlerini çalıştım. Harika olacak!"

Bane hesaplı bir çocuksulukla kollarını salladı. "Büyükbabam Ölüm Kapısı açık olduğu için makinenin etkilerinin tüm dünyalarda hissedileceğini söyledi. Sananların yaptığı her yapının muhtemelen canlanacağını söyledi. Makinenin etkilerini, Abarrach kadar uzakta olduğu halde kendisinin bile hissedeceğini söyledi."

Bane Haplo'yu dikkatle izledi ve adamın ne düşündüğünü tahmin etmeye çalıştı. Zordu, neredeyse imkânsızdı. Adamın yüzü duygusuzdu, ifadesizdi; dinlemiyor da olabilirdi. Ama dinliyordu. Bane biliyordu.

Haplo her şeyi işitir ama pek az konuşur. Onun iyi tarafı budur. Onu tehlikeli kılan da budur.

Ve Bane, Abarrach'tan bahsettiği zaman adamın gözkapak-larının belirsiz bir şekilde kıpırdandığını görmüştü. Adamın ilgisini çeken Yıksı-diksi'nin Abarrach'ta değişikliğe yol açması fikri miydi? Yoksa Abarrach'ta olsa bile Xar'ın hizmetkârının ne yaptığından -ya da ne yapmadığından haberdar olacağı düşüncesi miydi? Kar Yıksı-diksi'nin hayata geçtiğini anlayacaktı. Ve geçmezse, neyin yolunda gitmediğini merak etmeye

108

Kaosun ELİ
başlayacaktı.

Bane kollarını Haplo'nun beline doladı. "Büyükbabam seni kucaklamamı istedi. Sana tamamen güvendiğini söylememi istedi. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyor. Ya da beni."

Haplo ellerini Bane'in kollarına koydu ve bir sülüğü çeker gibi çekip koparttı çocuğu.

"Ah, canımı acıtlıyorsun," diye sızlandı Bane.

"Beni dinle, çocuk," dedi Haplo sertçe, kavrayışını gevşetmeden. "Bir şeyi açığa kavuşturalım.

Seni tanıyorum. Hatırladın mı? Ne olduğunu biliyorum. Lordumun emirlerine uyacağım. Seni Arianus'a götüreceğim. O lanet makine ile ne yapman gerekiyorsa, yapman için fırsat yaratmaya çalışacağım. Ama parıltıyla beni körleştirebileceğini sanma, çocuk, çünkü ben o parıltıyı yakından gördüm."

"Beni sevmiyorsun," dedi Bane, sızlanarak. "Büyükbabam dışında kimse sevmiyor beni. Zaten kimse sevmemişti."

Haplo homurdandı, doğaldı. "Birbirimizi doğru anlaya-hm. Ve bir şey daha. Her şey benim kontrolüm altında. Ben ne dersem o olur. Anladın mı?"

"Ben seni seviyorum, Haplo," dedi Bane sızlanarak.

Merhametle dolan köpek geldi çocuğun yüzünü yaladı. Bane kollarım köpeğin boynuna doladı.

Seni alacağım, diye söz verdi köpeğe sessizce. Haplo öldüğünde benim köpeğim olacaksın. Eğlenceli olacak.

"En azından o beni seviyor," dedi Bane yüksek sesle, somurtarak. "Değil mi, oğlum?"

Köpek kuyruğunu salladı.

"Lanet köpek herkesten hoşlanıyor," diye mırıldandı Haplo. "Sananlardan bile. Şimdi odana git, eşyalanı topla. Hazır-

109

Margaret Weis & Tracy Hickman

lanmanı burada bekleyeceğim."

"Köpek de benimle gelebilir mi?"

"Eğer istiyorsa. Hadi artık. Acele et. Ne kadar çabuk gidersek, o kadar çabuk-dönebilirim."

Bane sessiz bir itaat gösterisi ile odayı terk etti. Rol yapmak eğlenceliydi; Haplo'yu kandırmak eğlenceliydi. Hayatını küçük ellerinde tuttuğun bir adama itaat ediyormuş gibi yapmak eğlenceliydi. Bane, Xar ile yaptığı bir konuşmaya -neredeyse son konuşmaları- sarıldı.

Görevin tamamlandığı zaman, Bane, Yıksı-diksi çalışmaya başladığı zaman ve sen Arianus'u kontrol altına aldığı zaman, Haplo'dan kurtulabilirim. Öldürülmesini sağla. Ari-anus'ta bir katil tanıdığını sanıyorum...

Usta Hugh, büyükbaba. Ama anık hayatta değil. Babam onu öldürdü.

Kiralanan başka katiller olacaktır. Bir nokta çok önemli. Bir şeyi yapmaya söz vermelisin Ben gelene kadar Hap-lo'nun cesedini korumalısın.

Haplo'yu diriltecek misin, büyükbaba? Abarrach'ta ölümlere yaptıkları gibi, öldükten sonra sana hizmet etmesini mi sağlayacaksın?

Evet, çocuğum. Ancak o zaman ona güvenebilirim...

Sevgi kalp kırar.

"Hadi, oğlum!" diye haykırdı Bane aniden. "Yarışalım!"

O ve köpek çılginca çocuğun yatak odasına doğru fırladı.

110

SEKİZİNCİ BÖLÜM

RAHM, DREVLIN AŞAĞI ÂLEM

Ölüm Kapısı'na yaptıkları yolculuk olaysız geçti. Nexus'tan ayrıldıktan hemen sonra Haplo Bane'i büyüyle uyuttu. Hap-lo'nun aklına, Ölüm Kapısı'ndan geçmenin becerikli bir men-sch sihirbazının bile başarabileceği kadar kolay olmuş olabileceği gelmişti. Bane gözlemci ve zekiydi, becerikli bir sihirbazın oğluydu. Haplo aniden Bane'i bir dünyadan diğerine giderken hayal etmişti... Hayır. Uyku zamanı.

Arianus'a, hava dünyasına ulaşmakta güçlük çekmediler. Değişik dünyalara ilişkin imgeler Haplo'nun önünden geçti; Arianus'un yüzen adalarını kolaylıkla buldu. Ama onun üzerinde yoğunlaşmadan önce, patlayıp bir sonrakine yer bırakan sabun köpüklerindeki gökkuşağı renkleri gibi önünde parla-yan dünyaları izlemek için birkaç dakika ayırdı. Hepsi tanıdı-S1 yerlerdi, bir tanesi dışında. Ve o -en güzeliydi, en çekici olanıydı.

Haplo görüntüyü yapabildiğince izledi ve bu ancak birkaç saniye sürdü. Xar'a bu görüntüyü sormayı planlamıştı, ama lord Haplo bu konuyu onunla tartışmaya fırsat bulamadan gitmişti. Beşinci bir dünya mı vardı?

Margaret Weis & Tracy Hickman

Haplo bu fikri reddetti. Kadim Sartan yazmalarında beşinci bir dünyadan hiç bahsedilmiyordu Eski dünya

Haplo bunun daha olası olduğunu düşündü. Gördüğü imge eski dünyanın tasvirlerine uyuyordu. Ama eski dünya artık yoktu; büyüyle parçalanmış bir dünyaydı bu. Belki de Sartan-lara dünyanın eskiden neye benzediğini göstermek için saklanan dokunaklı bir anıydı.

Ama eğer böyleyse, neden bir seçenek gibi sunuluyordu? Haplo olasılıkların gözlerinin önünde tekrar tekrar parıldama-sını izledi. Hep aynı sırada: mavi gökyüzü ve parlak güneşi, ayı, yıldızları, sınırsız okyanusları ve geniş manzaraları ile yabancı dünya; sonra karanlık, dolaşık Labirent; sonra Nexus'un alacakaranlığı, sonra dört unsur dünyası.

Eğer yanında Bane olmasaydı, Haplo o imgeyi seçmek ve ne olduğunu görmek için baştan çıkacaktı. Kolunu köpeğe dolamış, huzur içinde uyumakta olan çocuğa baktı; ikisi Hap-lo'nun çocuğa gözkulak olmak için köprüye getirdiği yatağın üzerinde birlikte uyuyordu. Sahibinin bakışlarını hisseden köpek gözlerini açtı, tembel tembel gözlerini kırıştırdı, ağzını kocaman açarak esnedi, bir hareket olmadığını görünce tatminle içini çekti ve Bane'i neredeyse yataktan aşağı iterek çocuğa yanaştu. Bane uykusunda birşeyler mırıldandı, Xar hakkında birşeyler ve aniden köpeğin kürkünü kavradı.

Köpek acı dolu bir haykırış kopardı, başını kaldırdı ve çocuğa memnunsuzlukla, böyle kaba bir hareketi hak etmek için ne yaptığını merak ederek, kendini çocuğun ellerinden nasıl kurtaracağını bilemeyerek baktı. Köpek bakışlarını kaldırarak Haplo'dan yardım istedi.

112

Kaosun ELİ

Haplo gülümseyerek uyuyan çocuğun parmaklarını köpeğin kürkünden ayırdı, köpeğin başını özür dilercesine okşadı. Köpek Bane'e güvensizlikle baktı, yataktan aşağı atladı ve Haplo'nun ayaklarının dibine güven içinde kıvrıldı.

Haplo imgelere baktı, Arianus üzerinde yoğunlaştı, diğerlerini aklından çıkardı.

Haplo'nun Arianus'a ilk yolculuğu neredeyse son yolculuğu olacaktı. Ölüm Kapısı'nın büyü güçlerine ve Gök Âle-mi'nde bulunan şiddetli doğal güçlere hazırlıksız olan Haplo, gemisini, daha sonra Terrel Fen olarak adlandırılan bir dizi küçük, yüzen ada olduğunu öğrendiği yere indirmek zorunda kalmıştı.

Ama şimdi Aşağı Âlemler'de daima kopan korkunç fırtınalara hazırlıklıydı. Ölüm Kapısı'ndan geçişleri sırasında yalnızca hafifçe parlayan koruyucu desenler gemiye çarpan ilk rüzgârlarla parlak mavi alevlenmişti. Neredeyse devamlı parlak, kör edici şimşekler çakıyordu. Gökgürültüleri çevrelerinde gümbürdüyor, rüzgâr gemiyi sallıyordu. Dolular ahşap gövdeyi dövüyor, yağmur pencereleri kırbaçlıyor, katı bir su perdesi oluşturuyor, görmeyi imkânsızlaştırıyordu.

Haplo gemiyi durdurdu, havada süzülür bıraktı. Drevlin'de -Aşağı Âlem'in en büyük adası- zaman geçirdiğinden bu fırtınaların düzenli olduğunu biliyordu. Bu fırtınanın geçmesini beklemesi yeterli olacaktı, sonra bir sonraki fırtınaya kadar göreceli bir sakinlik gelecekti. Bu sakinlik sırasında incek bir yer bulacak, cüceler ile iletişim kuracaktı.

Haplo Bane'i uyandırmamayı düşündü, ama oğlanın uyanmasına izin vermeye karar verdi. Bir işe yarayabilirdi Haplo'nun elinin hızlı bir hareketi çocuğun alınına çizdiği rünü sil-

113

Margaret Weis & Tracy Hickman

di.

Bane doğrulup oturdu, bir dakika sersem sersem çevresine bakındı, sonra Patryn'e suçlarcasına dik dik baktı.

"Beni uyuttun."

Haplo kabullenmek, yorum yapmak ya da eylemi için özür dilemek için bir sebep göremedi.

Yağmurla perdelenmiş pencerenin ötesini görmek için elinden geleni yaparak, oğlana bir bakış fırlattı.

"Gemiye dolaş, bak bakalım gövdede çatlak ya da sızıntı var mı."

Bane, Patryn'in kayıtsız, emredici sesi karşısında kızardı. Haplo kızıl dalganın beyaz boyundan yanaklara kadar yayılmasını izledi. Mavi gözler isyan ile parladı. Xar bir yıldır kendi gözetiminde olan çocuğu şımartmamıştı. Lord, Bane'in huy-lannı iyileştirmek için elinden geleni yapmıştı, ama çocuk bir kraliyet ailesinin prensi olarak büyümüşü ve emir vermeye alışıkta, almaya değil.

Özellikle de Haplo'dan.

"Büyünü doğru yaptıysan çatlak olmaması lazım," dedi Bane aksi aksi.

Kimin patron olduğu konusunda şimdi anlaşsak iyi olacak, diye düşündü Haplo. Bakışlarını tekrar pencereye kaydırıp ve fırtınanın dinmeye başladığına ilişkin ilk işaretleri izledi.

"Büyüyü doğru yaptım. Ama sen de rün çalıştın. Dengenin ne kadar hassas olduğunu bilirsin. Tek bir minik kıymık bir çatlak başlatır ve sonunda tüm gemi parçalanabilir Emin olmak ve genişlemeden durdurmak en iyisi."

Bir anlık sessizlik oldu. Haplo bu ânın bir iç çatışma ile geçtiğini tahmin etti.

"Köpeği de yanıma alabilir miyim?" diye sordu Bane asık
114

Kaosun ELİ
suratla.

Haplo elini salladı. "Elbette."

Çocuk neşelenir gibi oldu. "Ona sosis verebilir miyim?"

En sevdiği sözcüğü duyan köpek, dili dışarıda, kuyruğu sallanır durumda ayağa fırladı.

"Yalnızca bir tane," dedi Haplo. "Bu fırtınanın ne kadar süreceğinden emin değilim. Sosislere bizim ihtiyacımız olabilir."

"Daha fazlasını yaratabilirsin," dedi Bane mutlulukla. "Hadi, köpek."

İkisi geminin arka tarafına doğru uzaklaştı.

Haplo yağmurun geminin penceresinde kayışını izledi. Oğlanı Nexus'a ilk getirdiği zamanı hatırladı...

..."Çocuğun ismi Bane,1 lordum," dedi Haplo. "Biliyorum," diye ekledi, Xar'ın kaşlarını çattığını görünce, "bir insan çocuğu için kötü bir isim, ama geçmişini öğrenince, ismin mantıklı olduğunu göreceksin. Burada, günlüğümde ona ilişkin raporumu bulacaksın."

Xar dokümanı aldı, ama açmadı. Haplo saygılı bir sessizlik içinde, lordunun konuşmasını bekleyerek ayakta durdu. Lordunun bir sonraki sorusu pek de beklenmedik değildi.

"Senden bu dünyadan bir mürit getirmeni istedim, Haplo. Arianus, senin de anlattığın gibi kaos içinde: cifler, cüceler ve insanlar birbiri ile savaş halinde, cifler kendi aralarında da savaşıyor.

Sananların yüzen adaları dizememesi ve fantastik makinelerini çalıştıramamaları yüzünden ciddi bir su kıtlığı var. Ben fethimi başlattığım zaman, Arianus'a gidip, ben başka yerde meşgulken benim adıma halkı yönetecek birine, muhtemelen bir mensche ihtiyacım var. Ve sen bunun için bana... on

I İngilizcede felaket, bela getiren anlamına gelir (ç n)

IIS

Margaret Weis & Tracy Hickman

yaşında bir insan çocuğu mu getiriyorsun?"

Söz konusu çocuk, Xar'm konutunun arkasındaki yatak odasında uyuyordu. Haplo, Bane uyanırsa haber versin diye köpeği yanında bırakmıştı. Haplo lordunun sert bakışları altında gerilemedi. Xar hizmetkârından kuşku duymuyordu; lordu şaşırmıştı -Haplo'nun çok iyi anladığı bir duyguydu bu. Soruya hazırlıklıydı, yanıt vermeye hazırlıklıydı.

"Bane sıradan bir mensch çocuğu değil, lordum. Günlüğümde de göreceğiniz gibi1-"

"Günlüğünü sonra, boş zamanım varken okuyacağım. Ço-' cuk hakkındaki raporunu şimdi işitmek ilgimi çeker."

Haplo kabul ederek eğildi, Xar'ın elini sallayarak gösterdiği sandalyeye oturdu.

"Oğlan kendi halkları arasında gizemustası olarak bilinen iki insanın oğlu. Bunlar, mensch standartlarına göre güçlü sihirbazlardır. Babası kendine Sinistrad, diyordu, annesinin adı Iridal. Bu gizemustaları, büyük yetenekleri yüzünden insan ırkının geri kalanını barbarlar olarak görüyorlardı. Gizemustaları Orta Âlemler'deki savaşı ve kaosu bıraktılar ve Yüksek Âlemler'e gittiler. Burada güzel topraklar keşfettiler, ama ne yazık ki bu onlar için ölümcül bir tuzak oldu.

"Yüksek Âlemler Sananların rün büyüsü ile yaratılmıştı. Gi-zemustalan, bir çocuk metafizik konusundan ne anlıyorsa, rün büyüsünü o kadar arıyorlardı. Ekinleri tarlalarda kurudu, su azdı, havanın seyrekliği nefes almayı güçleştiriyordu. Ölmeye başladılar. Gizemustaları oradan kaçıp Orta Âlem'e dönmeleri gerektiğini biliyorlardı. Ama çoğu insan gibi kendi ırklarından korkuyorlardı. Zayıflıklarını itiraf etmekten korkuyorlardı. Bu yüzden geri döndüklerinde fatihler olarak gitmeyi düşündüler,

I Ejder Kanadı Olum Kapısı Serisi I Cilt

W-

Kaosun ELİ
dilenci gibi değil.

"Çocuğun babası, Sinistrad, dikkate değer bir plan yaptı. Orta Âlemler'in insan kralının, Stephen adında birinin karısı Anne tahtın varisini doğurmuştu. Hemen hemen aynı zamanlarda Sinistrad'ın kansı Iridal oğullarını doğurdu. Sinistrad bebekleri değiştirdi ve kendi çocuğunu Orta Âlemler'e götürerek, Stephen'ın oğlunu Yüksek Âlemler'e getirdi. Sinistrad Ba-ne'in -tahtın vârisi olarak- Orta Alemler'i kontrol etmesini hedeflemişti.

"Elbette Orta Âlemler'deki herkes bebeklerin değiştirildiğini biliyordu, ama Sinistrad oğluna, çocuğa bakan herkesin ona bayılmasını sağlayan bir büyü yapmıştı. Bane bir yaşına geldiğinde Sinistrad, Stephen'a geldi ve krala planını açıkladı. Kral Stephen gizemustası karşısında güçsüzdü.

Kalplerinde, Stephen ile Anne çocuktan tiksiniyor, ondan korkuyorlardı. Adını Bane koymalarının sebebi buydu, ama çocuğun büyü o kadar güçlüydü ki, ondan kurtulmak için hiçbir şey yapamıyorlardı. Sonunda, çaresizlik içinde, Bane'i öldürecek bir katil kiraladılar.

"Ama olaylar öyle gelişti ki, lordum," -Haplo sınttı- "Bane neredeyse kiralık katili öldürüyordu."

"Gerçekten mi?" Xar etkilenmiş görünüyordu.

"Evet, detaylan orada bulacaksınız." Haplo günlüğe işaret etti. "Bane, Sinistrad'ın ona verdiği, sihirbazın emirlerini ona aktaran, oğlan her ne duyarsa babasına ileten bir tılsım takıyordu.

Gizemustası böylece insanları gizlice dinliyor, Kral Stephen'ın attığı her adımı biliyordu Bane entrika kurmak için rehberliğe ihtiyaç duyduğundan değil. Çocuk hakkında gördüklerime dayanarak, babasına bir iki numara öğrettiğini söyleyebilirim.

117

Margaret Weis & Tracy Hickman

"Bane keskin zekâlı ve akıllıdır. Bir medyumdur, bir insan için büyü konusunda yeteneklidir, ama eğitilmemiştir. Yıksı-diksi'nin nasıl çalıştığını, ne için yapıldığını Bane anladı. Çizdiği şemayı buraya ekledim, lordum. Ve hırslıdır. Bane için babasının, Orta Âlemler'i baba-oğul olarak yönetmeye niyetinin olmadığı açık olunca, Sinistrad'dan kurtulmaya karar verdi.

"Bane'in planı başanlı oldu, ama tam olarak planladığı gibi değil. Oğlanın hayatını kurtaran, onu öldürmek için kiralanan adam oldu. Yazık oldu ama," diye ekledi Haplo düşünceli düşünceli. "Usta Hugh ilginç bir insandı, yetenekli ve becerikli bir savaşçı idi. Bir müritte aradığınız her şey vardı onda, lordum. Onu sana getirmeyi planlamıştım, ama ne yazık ki sihirbaz ile savaşırken öldü. Dediğim gibi, yazık oldu."

Nexus Lordu yarım kulakla dinliyordu. Günlüğü açınca, Yıksı-diksi'nin şemasını bulmuştu. Dikkatle inceledi.

"Bunu çocuk mu yaptı?" diye sordu.

"Evet, lordum."

"Emin misin?"

"Bane babasına gösterirken gizlice onlan dinliyordum. Si-nistrad da senin kadar etkilendi."

"Olağanüstü. Ve çocuk da cazip, sevimli ve güzel. Babasının yaptığı büyü bizim üzerimizde etkili olamaz, kuşkusuz, ama menschler üzerinde hâlâ etkili mi?"

"Alfred, Sartan, büyü'nün bozulduğu fikrindeydi. Ama" -Haplo omuzlarını silktili- "Usta Hugh çocuğun büyü altındaydı -bu büyü müydü, yoksa tüm yaşamı boyunca piyondan başka bir şey olmayan, sevilmemiş bir çocuğa duyduğu acıma mıydı, bilmiyorum. Bane zekidir, çocukluğunu ve güzelliğini başkalarını etkilemek için nasıl kullanacağını bilir."

"Ya çocuğun annesi? Adı ne demiştin, Iridal mıydı?"

118

Kaosun ELİ

"Sorum yaratabilir. Biz orayı terk ederken, Sartan Alfred ile birlikte çocuğu arıyordu."

"Çocuğu kendi amaçları için istiyor, sanırım."

"Hayır, sanırım onu kendisi için istiyor. Kocasının planını hiç onaylamamış. Sinistrad'ın onun üzerinde bir tür korkutucu etkisi vardı. Kadın ondan korkuyordu. Ve Sinistrad'ın etkisi altında, diğer gizemustalarının cesaretleri yok oldu. Ben orayı terk ederken Yüksek Âlemler'i bırakıp, diğer insanların yanına taşınma planları konuşuluyordu."

"Anneden kurtulmak mümkün mü?"

"Kolaylıkla, lordum."

Xar günlüğün sayfalarını boğumlu elleri ile düzeltti, ama artık ona bakmıyor, dikkat etmiyordu. "Küçük bir çocuk onlara yol gösterecek." Eski bir mensch deyimi, Haplo. Bilgece davrandın, oğlum. Seçiminin ilham verici olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim. Onlara önderlik etmek üzere bir yetişkinin gelmesi ile kendilerini tehdit altında hissedecek menschler bu saf görünüşlü çocuk karşısında tamamen savunmasız kalacaklar. Oğlanda tipik insan kusurları var, elbette. Çabuk öfkeleniyor, sabıra ve disiplin altına alınmaya ihtiyacı var. Ama uygun bir eğitim ile bir mensch için oldukça olağanüstü bir tarzda, şekillendirilebileceğine inanıyorum. Planımın anahatlarını görmeye başladım bile."

"Seni memnun ettiğim için sevindim, lordum," dedi Haplo.

"Evet," diye mırıldandı Nexus Lordu, "küçük bir çocuk onlara yol gösterecek..."

Fırtına dindi. Haplo görece sakinlikten faydalanarak Drev-lin adasının üzerinde uçtu ve inecek bir yer aradı. Bu alanı oldukça iyi biliyordu artık. Son ziyaretinde, elf gemisini Ölüm

119

Margaret Weis & Tracy Hickman

Kapısı yolculuğuna hazırlarken burada oldukça çok zaman geçirmişti.

Drevlin kıtası düz ve özelliksizdir, Maelstrom'da yüzen, menşelilerin "mercankaya" adını verdikleri maddeden bir yığındır. Ama Yıksı-diksi'ye, tekerlekleri, motorları, dişlileri, makaraları, kollar ve pençeleri Drevlin'in her tarafına yayılan, adanın içlerine kadar sokulan dev makineye bakılarak nerede bulunduğu anlaşılabilirdi.

Haplo, Kaldıraçları, dönen fırtına bulutlarına kadar yükselen altın ve çelikten dokuz dev mekanik kolu anyordu. Bu Kaldıraçlar, Arianus'taki menschler için Yıksı-diksi'nin en önemli parçalarıydı, çünkü yukarıdaki kuru âlemlere suyu Kaldıraçlar sağlıyordu. Kaldıraçlar Rahm şehrinde bulunuyordu ve Haplo Limbeck'i Rahm'de bulmayı umuyordu.

Haplo'nun yokluğunda politik durumun nasıl değişmiş olabileceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu, ama Arianus'u terk ederken Limbeck Rahm'i güç merkezi yapmıştı. Haplo'nun cüce önderini bulması gerekliydi ve aramaya Rahm'de başlamasının en iyisi olacağına karar vermişti.

Her birinde uzanmış, altın bir el bulunan dokuz kolu havadan belirlemek kolaydı. Fırtına dinmişti, ama ufukta bulutlar toplanıyordu. Şimşekler, bulutların üzerinde silüetleri görünen metalden, donmuş eller üzerinde yansıyor. Haplo bir parça boş zemin üzerine indi, gemiyi makinenin, görünüşe göre terk edilmiş olan bir parçasının üzerine getirdi. En azından terk edilmiş olduğunu varsayıyordu, üzerinde hiçbir ışık parlamıyor, hiçbir dişli çalışmıyor, hiçbir tekerlek dönmüyor, Gegler'in deyimiyle hiçbir "lektrik" mavi-san voltajı ile şimşeklere rakip çıkmıyordu.

Güvenle yere inince, Haplo hiçbir yerde ışık olmadığını

120

K^osvn ELİ

fark etti. Şaşırarak, yağmurun perdelediği pencereden dışarı baktı. Hatırladığı kadanyla, Yıksı-diksi fırtınanın Drevlin'de yarattığı karanlığı yapay, daimi gündüze çevirirdi. Parlayan-lambalar her yerde parlar, 'lektrik çakanlar havaya çentikli şimşekler fırlatırdı.

Şimdi, şehir ve çevresi yalnızca, Maelstrom'un bulutlarından geçtikten sonra daha, kasvetli ve gri görünen güneş ışığı ile aydınlanıyordu.

Haplo pencereden dışarı bakmaya devam etti ve buraya yaptığı son ziyareti düşünerek, Yıksı-dikst'nin bu kısmında ışık olup olmadığını, yoksa büyük makinenin bir başka parçasını

'* mı düşündüğünü hatırlamaya çalıştı.

"Belki He't'deydi," diye mırıldandı, sonra başını salladı.

î, "Hayır, buradaydı. Kesinlikle hatırlıyorum..."

î'4 Bir gümlenme ve uyancı bir havlama onu düşüncelerinden

'•H uyandırdı.

\ Haplo geminin kışına yürüdü; Bane kapağın yanında dur-

j; muş, köpeğin burnunun önünde bir parça sosis tutuyordu.

i, "Bunu alabilirsin," diye söz veriyordu köpeğe, "ama havla-

A

<1

mayı bırakacaksın. Bırak şunu açayım. Tamam mı? İyi köpek." Bane sosisi cebine tıktırdı ve normalde kapağı açacak olan kayar kilitle uğraşmaya başladı. Köpek gözlerini sosise dikmişti. "Bir yere mi gidiyordunuz, Ekselansları?" diye sordu Haplo, kayıtsızca bölme duvarlarından birine yaslanarak. Bane 'i Volkaran tahtının haklı vârisi olarak gösterebilmek amacıyla insan prensin hakkı olan unvanı kullanmaya karar vermişti. Halk içinde görünmeden önce alışsa daha iyi olur, diye düşünmüştü. Elbette, halk arasında alaycı ucunu körleştirmesi gerekecekti.

121

Margaret Weis & Tracy Hickman

Bane köpeğe paylarcasına baktı, inatçı kilidi son bir kez ittirdi, sonra serinkanlılıkla Haplo'ya baktı. "Dışarı çıkmak istiyorum. Burası sıcak ve boğucu. Ve köpek kokuyor," diye ekledi horgörüyle. İsminin telaffuz edildiğini duyan ve dostane bir şekilde -belki de sosisle ilgili olarak- söylendiğini düşünen köpek kuyruğunu sallayıp yalandı. "Burada büyünü kullandın, değil mi," diye devam etti Bane suçlarcasına, kilidi bir daha ittirerek. "Geminin her yerinde kullandığım büyünün aynısı, Ekselansları. Kullanmak zorundaydım. Tıpkı savaşa delik bir zırhla gitmek gibi, geminin bir parçasını korunmasız bırakmak olmazdı. Dahası, henüz dışarı çıkmak isteyeceğini sanmam. Drevlin'deki fırtınaları hatırlıyorsun, değil mi?" "Hatırlıyorum. Yaklaşan bir fırtınayı senin kadar görebilirim. Ve o kadar uzun zaman kalmayacaktım. O kadar uzağa gitmeyecektim." "Nereye gidiyordun, Ekselansları?" "Hiçbir yere. Yalnızca yürüyüşe çıkacaktım." Bane omuzlarını silkti. "Kendi başına cücelerle iletişim kurmaya çalışmayacaktın, değil mi?" "Elbette hayır, Haplo," dedi Bane, gözlerini iri iri açarak. "Büyükbabam seninle kalmamı söyledi. Ve ben büyükbabama her zaman itaat ederim." Haplo sözcükteki vurguyu işitti, sert sert gülümsedi. "Güzel. Unutma, ben senin korunman için buradayım. Bu dünya o kadar güvenli değil. Bir prens olsan bile. Sırf bunun için seni öldürmek isteyecekler var burada." "Biliyorum," dedi Bane, bir şekilde utanmış görünerek.

122

Kaosun tu

"Burada olduğum son seferde cifler beni neredeyse öldürüyorlardı. Sanırım bunu düşünmedim. Üzgünüm, Haplo." Açık mavi gözler bakışlarını kaldırdı. "Büyükbabamın muhafız olarak bana seni vermesi çok bilgece. Sen de her zaman büyükbabama itaat edersin, değil mi, Haplo?" Soru Haplo'yu hazırlıksız yakalamıştı. Bakışlarını hızla Ba-ne'e çevirdi, çocuğun bununla ne kastettiğini merak ediyordu. Bir an için, Haplo büyük, mavi gözlerde bir kötücül kurnazlık ışıltısı gördüğünü sandı. Ama Bane ona saflıkla, budalaca bir soru soran bir çocuk gibi bakıyordu. Haplo sırtını döndü. "Ben nöbet tutmak için öne gidiyorum." Köpek sızlandı, açması bir şekilde, hâlâ Bane'in cebinde duran sosise baktı. "Bana sızıntıları sormadın," diye hatırlattı Bane, Haplo'ya. "Pekâlâ, sızıntı var mı?" "Hayır. Büyüyü oldukça iyi kullanıyorsun. Büyükbabam kadar iyi değil, ama oldukça iyi." "Teşekkür ederim, Ekselansları," dedi Haplo, eğildi ve uzaklaştı. Bane sosisi cebinden çıkardı ve köpeğin burnuna hafifçe, şakayla vurdu. "Bu beni ele verdiğin için," dedi ılımlı bir paylama ile. Köpek, ağız salya dolu, sosise aç gözlerle baktı. "Yine de, en iyisi buydu sanırım." Bane kaşlarını çattı. "Haplo haklı. O lanet elf piçlerini unutmuştum. O zaman beni gemiden aşağı atanla tekrar karşılaşmak isterdim. Haplo'ya o Elf i Maelstrom'a atmasını söyledim. Ve onun düşmesini izlerdim. İddiaya girerim çığlıklarını uzun, çok uzun zaman boyunca duyabilirdim. Evet, büyükbabam haklıydı. Bunu şimdi

123

Margaret Weis & Tracy Hickman

görüyorum. Başka birini bulana kadar Haplo bana faydalı olacak.

"Al bakalım." Bane sosisi uzattı. Köpek sosisi kaptı ve tek lokmada yuttu. Bane ipeksi başı sevgiyle okşadı. "O zaman benim olacaksın. Sen, ben ve büyükbabam. Hepimiz bir arada yaşayacağız ve kimsenin büyükbabamı daha fazla incitmesine izin vermeyeceğiz. Değil mi, oğlum?"

Bane yanağını köpeğin başına yasladı, sıcak bedene sarıldı.

"Değil mi?"

124

DOKUZUNCU BÖLÜM

RAHM AŞAĞI ÂLEM, ARIANUS

Büyük Yıksı-diksi durmuştu.

Drevlin'deki hiç kimse ne yapacağını bilmiyordu. Geglerin tüm tarihi boyunca hiç böyle bir şey olmamıştı.

Geglerin hatırlayabildiğince -ve onlar cüce olduklarından bu oldukça uzun bir süreydi- harika makine iş başında olmuştu. Çalışmış, çalışmıştı. Hararetle, sakinlik içinde, çılgınca, kör-cesine çalışmıştı. Yıksı-diksi'nin bazı parçaları bozulduğu zaman bile çalışmıştı, diğer parçaları, çalışmayan parçalarını onarmak için çalışmıştı. Yıksı-diksi'nin ne iş yaptığından kimse emin değildi, ama herkes iyi çalıştığını biliyordu, ya da en azından tahmin ediyordu.

Ama şimdi durmuştu.

'lektrik çakanlar artık çakmıyor, vızıldıyordu -bazılarınca uğursuz bir şekilde. Tekerlenen-tekerlekler ne tekerleniyor, ne de dönüyordu. Hafif bir titreşim dışında kıpırdamadan duruyorlardı. Fırlayansallar durmuş, Aşağı Âlem'deki tüm nakliye durdurmuşlardı. Fırlayansalın, üzerindeki kabloyu tutan ve 'lektrikçakanların yardımıyla -fırlayansalı çeken elleri durmuştu. Avuçları açık, metal elleri boş yere gökyüzüne doğru uzanıyordu.

125

Margaret Weis & Tracy Hickman

Düttürü-düdükler de, arada bir ağızlanndan kaçırıkları iç çekişler dışında sessizdi. Cam kutuların içindeki siyah oklar -asla kırmızıya işaret etmemesi gereken oklar- kutuların altına doğru sarkmış, şimdi boşluğa işaret ediyorlardı.

Makine çalışmayı ilk bıraktığında, ani bir şaşkınlık yaşanmıştı. Her Geg erkek, kadın ve çocuk - görev başında olmayanlar bile, Welflere karşı gerilla faaliyetinde olanlar bile- bulunduğu yeri bırakmış, koşup büyük -ve şimdi eylemsiz- makineye bakmıştı. Makinenin yine çalışmaya başlayacağını düşünenler vardı. Toplanan Gegler umutla beklemişti... beklediler, beklediler. Vardiya değişimi gelmiş ve geçmişti. Harika makine hiçbir şey yapmamaya devam etmişti. Ve hâlâ hiçbir şey yapmıyordu.

Bu, Gegler de hiçbir şey yapmıyor demektir. Daha da kötüsü, ışık ve ısı olmadan, hiçbir şey yapmamaya zorlanacaklar gibi görünüyordu. Adalan devamlı süpüren, Maelstrom'um şiddetli fırtınaları yüzünden Gegler yeraltında yaşıyorlardı. Yıksı-diksi her zaman kabarcık-kaynatanlardan ısı, parlayan-lambalardan ışık sağlamıştı. Kabarcık-kaynatanlar kaynamayı hemen bırakmıştı. Lambalar makinenin kapanmasından sonra bir süre daha yanmaya devam etmişti, ama artık alevleri soluyordu. Drevlin'in her yerinde ışıklar titreşiyor ve sönüyordu.

Ve her yerde korkunç bir sessizlik vardı.

Gegler bir gürültü dünyasında yaşarlardı. Bir bebeğin duyduğu ilk ses, iş başındaki Yıksı-diksi'nin rahatlatıcı gümlerle-leri, bamlamaları, çınlamaları olurdu. Artık makine çalışmıyordu ve her yer sessizdi. Gegler sessizlikten korkuyordu.

"Öldü!" diye bir feryat koşturdu Drevlin adasının her yerindeki bin Gegden.

"Hayır, ölmedi," diye bildirdi Limbeck Civatasıkan, sertçe

126

yeni gözlüklerinin ardından Yıksı-diksi'nin bir parçasına bakarak. "Öldürüldü."

"Öldürüldü mü?" diye tekrarladı Jarre huşu dolu bir fısıltı ile. "Kim böyle bir şey yapar ki?" Ama daha sormadan önce biliyordu.

Limbeck Civatasıkan gözlüklerini çıkardı ve onları temiz, beyaz bir mendille sildi. Yeni edindiği bir alışkanlıktı bu. Sonra gözlüklerini yine taktı, bir meşalenin ışığında (söylevlerinden birini içeren

kâğıtlardan yapılmıştı) makineye baktı. Meşaleyi sönmek üzere olan parlayan-lambalardan birinin alevleri ile yakmıştı.

"Elfler."

"Ah, Limbeck, hayır," diye haykırdı Jarre. "Bu doğru olamaz. Eğer Yıksı-diksi durmuşsa, o zaman su üretmeyi de bırakmıştır ve Welfler'in -ciflerin- suya ihtiyacı var. Su olmadan ölürler. Makineye bizim kadar ihtiyaçları var. Neden onu kapatsınlar ki?"

"Belki de su biriktirmişlerdir," dedi Limbeck soğuk bir sesle. "Yukarıda kontrol onlarda, biliyorsun. Kaldıraçların çevresi onların ordulan ile çevrili. Planlarını anlayabiliyorum. Makineyi kapatacaklar, bizi açlıktan, soğuktan öldürecekler."

Limbeck bakışlarını Jarre'ye çevirdi. Jarre gözlerini hemen kaçırdı.

"Jarre!" diye payladı onu Limbeck. "Yine yaptın."

Jarre kızardı, Limbeck'e bakmaya çalıştı, ama gözlüklerini takmışken ona bakmayı güç buluyordu. Gözlükler yeniydi, or-jinal bir tasanımlan vardı ve görüş yeteneğini ölçülemez derecede düzeltiyordu -ya da Limbeck böyle iddia ediyordu. Ama camdaki bir tuhafılık yüzünden gözlükler gözlerinin küçük ve sert görünmesine sebep oluyordular.

127

Margaret Weis & Tracy Hickman

Tıpkı yüreği gibi, diye düşündü Jarre kendi kendine hüznle, Limbeck'in yüzüne bakmak için çabalayıp, hüznle başarısız olurken. Pes ederek, bakışlarını uzun, dolaşık sakallarını delen beyaz bir leke gibi görünen mendile dikti bakışlarını.

Meşale bitmek üzereydi. Limbeck muhafızlarından birine işaret etti, muhafız hemen bir başka söylevi aldı, yuvarladı ve meşale sönmeyen yenisini yaktı.

"Söylevlerinin yakıcı olduğunu hep söylemişim," diye küçük bir şaka yapmaya çalıştı Jarre.

Limbeck kaşlarını çattı. "Şakanın zamanı değil. Tavrından hoşlanmıyorum, Jarre. Zayıflamaya başladığını düşünüyorum, hayatım. Cesaretini kaybediyorsun..."

"Haklısın!" dedi Jarre aniden, mendille konuşarak. Mendille konuşmayı, sahibi ile konuşmaktan kolay buluyordu. "Gerçekten de cesaretimi kaybediyorum. Korkarım..."

"Korkaklara tahammül edemem," dedi Limbeck. "Elflerden bu kadar çok korkuyorsan, artık GGIBIT Parti Sekreteri olarak iş göremezsin..."

"Elfler değil, Limbeck!" Jarre gözlükleri kapıp ayaklarının altında ezmekten kendini alıkoymak için ellerini sıkı sıkı kavuşturdu. "Biziz! Bizden korkuyorum! Senden ve... senden korkuyorum" - koltukları kabaran ve gururlanan bir muhafızı işaret etti- "ve senden ve senden! Ve kendimden. Kendimden korkuyorum. Biz ne hale geldik, Limbeck? Ne hale geldik?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum, hayatım." Limbeck'in sesi yeni gözlükleri kadar sert ve keskindi. Yine gözlüklerini çıkardı ve temizlemeye başladı.

"Barışı severdik. Geg tarihinde birisini öldürdüğümüz hiç görülmemişti..."

"Geg' değil!" dedi Limbeck sertçe.

128

Kaosun ELI

Jarre onu duymazdan geldi. "Şimdi öldürmek için yaşıyoruz! Gençlerden bazılarının tek düşündüğü bu artık. Welfleri öldürmek..."

"Elfler, hayatım," diye düzeltti Limbeck. "Sana söylemişim. 'Welf sözcüğü, bize 'efendilerimiz' tarafından öğretilen bir köle sözcüğü. Ve biz Geg değiliz, biz cüceyiz. 'Geg' sözcüğü al-çaltıcıdır, bizi yerimizde tutmak için kullanılıyordu."

Gözlüklerini taktı ve Jarre'ye dik dik baktı. Altından gelen meşale ışığı (meşaleyi tutan cüce sıradışı bir kısalığa sahipti) gözlüklerin gölgelerini yukarı doğru düşürdü ve Limbeck'e olağanüstü kötü bir görüntü verdi. Jarre şimdi ona bakmaktan kendini alıkoyamıyordu, ona dehşet dolu bir büyülenme ile bakıyordu.

"Yine köleliğe mi dönmek istiyorsun, Jarre?" diye sordu Limbeck ona. "Teslim olup, sürünerek ciflere mi gitmeliyiz? Ayaklarına kapanıp, sıska kışkırları öpüp, üzgün olduğumuzu, bundan sonra cici küçük Gegler olacağımızı mı söylemeliyiz? İstedığın bu mu?"

"Hayır, elbette değil." Jarre içini çekti, yanağından aşağı akan bir gözyaşı damlasını sildi. "Ama onlarla konuşabiliriz. Pazarlık edebiliriz. Welf -ciflerin de savaşmaktan bizim kadar usanmış olduğunu tahmin ediyorum."

"Çok haklısın, usandılar," dedi Limbeck tatmin içinde. "Kazanamayacaklarını biliyorlar."

"Biz de kazanamayız! Tüm Tribus imparatorluğunu yıkamayız! Göklere yükselip, Aristagon'a uçup savaşamayız."

"Onlar da bizi yıkamaz! Tünellerimizde nesiller boyunca yaşayabiliriz ve bizi asla bulamazlar..."

"Nesiller mi!" diye bağırdı Jarre. "istediğin bu mu, Limbeck? Nesiller boyunca sürecek bir savaş mı? Saklanmaktan, kaç-

129

Margaret Weis & Tracy Hickman

maktan ve korkmaktan başka hiçbir şey bilmeyen çocuklar mı büyüyecek?"

"En azından özgür olacaklar," dedi Limbeck, gözlüklerini yine kulaklarına geçirerek.

"Hayır, olmayacaklar. Korktuğun sürece özgür olamazsın," diye yanıt verdi Jarre yumuşak bir sesle.

Limbeck yanıt vermedi. Sessiz kaldı.

Sessizlik korkunçtu. Jarre sessizlikten nefret ediyordu. Hüzün dolu, yaslı ve ağırdı ve ona bir şeyi, bir yeri, birisim hatırlatıyordu. Alfred. Alfred ve anıtmezar. Yemleyen heykelinin arkasındaki gizli tüneller, içinde güzel, genç bedenler olan kristal tabutlar. Orası da sessizdi ve Jarre sessizlikten korkmuştu.

Bırakma! demişti Alfred'e.

Neyi bırakmayayım? Alfred biraz kalın kafalıydı.

Konuşmayı! Sessizlik! Onu dinlemeye dayanamıyorum!

Ve Alfred onu teselli etmişti. Bunlar benim dostlarım... Burada hiç kimse sana zarar veremez. Anık değil. Zaten vereceklerinden de değil-en azından kasıtlı olarak.

Ve sonra Alfred Jarre'nin hatırladığı ve sık sık kendi kendine söylediği bir şey söylemişti.

Ama kasıtsız olarak, en iyisini kastederek ne kadar çok hata yapıldı.

"En iyisini kastederek," diye tekrarlardı, dehşet verici sessizliği doldurmak için konuşarak.

"Sen değiştin, Jarre," dedi Limbeck ona sertçe

"Sen de öyle," diye karşılık verdi Jarre.

Ve bundan sonra söylenecek fazla şey kalmadı ve orada, Limbeck'in evinde, sessizliği dinleyerek durdular Muhafızlar ayaklarını sürttüler ve sağır olmuş, tek bir kelime duymamış

130

Kaosun ELİ

gibi görünmeye çalıştılar.

Tartışma Limbeck'in yaşam mekânında geçiyordu -Het'de-ki eski evinde değil, Rahm'deki mevcut konutunda. Geg standartlarına göre iyi bir evdi, Başat Usta'nın1 konutu olmaya layıktı ve Limbeck'in şimdiki unvanı da buydu. İtiraf etmek gerekirse, bu ev eski Başat Usta, Darral Uzunkıyılı'nın saklama tankı kadar iyi değildi. Ama saklama tankı yüzeye -ve sonuç olarak Drevlin'in yüzeyini işgal eden ciflere- çok yakındı.

Limbeck, halkının geri kalanı ile beraber yüzeyin epeyce altında yaşamak zorunda kalmıştı.

Cüceler için bu güçlük yaratmamıştı. Büyük Yıksı-diksi hep kazar, deler, açardı. Drev-lin'deki Geg kasabalarında, Rahm'de, Het'de, Lek ya da He-rot'da yeni bir tünel keşfedilmediği gün nadir geçerdi. Ve bu iyi bir şeydi, çünkü Yıksı-diksi, herhangi bir mantıklı sebep olmaksızın, eski tünelleri gömer, yıkar, doldurur ya da yok ederdi. Cüceler2 bunu filozof gibi karşılar, yıkılan tünellerden çıkar, yeni tüneller ararlardı.

Elbette artık Yıksı-diksi çalışmayı bıraktığından, başka yıkımlar ve yeni tüneller olmayacaktı. Işık, ses ve ısı olmayacaktı. Jarre titredi, sıcaklığı düşünmemiş olmayı diledi. Meşale cı-zırdayıp ölmeye başlamıştı. Limbeck çabucak bir başka söylev kıvırdı.

Limbeck'in yaşam mekânı yüzeyin çok aşağısında, Drevlin'in en alçak yerlerinden birinde, Fapprika olarak bilinen büyük binanın tam altındaydı. Bir dizi dik, dar merdiven bir koridordan diğerine açılıyor, Limbeck'in evinin önündeki korido-

1 Arianus'un Aşağı Âlemleri'nde, Drevlin'de yaşayan Geglerin hükümdarı

2 Haplo burada ve gelecekteki anlatımlarında, Arianus'a yaptığı ilk yolculukta yaptığı aksine "Gegler" sözcüğünü değil, "cüceler" sözcüğünü kullanır Haplo bu değişiklik için bir sebep vermemektedir, ama Limbeck ile "Geg" sözcüğünün aşağılayıcı bir sözcük olduğu konusunda anlaşmış olması mümkün Haplo bu metinde, "Geg" sözcüğünün elfçe böcek anlamına gelen "gega-rega" sözcüğünün kısaltılmış halı olduğunu belirten bu not eklemiştir

131

Margaret Weis & Tracy Hickman
ra çıkıyordu.

Merdivenler, koridor ve ev Yıksı-diksi'nin yaptığı diğer tünellerin çoğu gibi mercankayadan oyulmamıştı. Merdiven basamakları pürüzsüz bir taştan yapılmıştı, koridorun duvarları pürüzsüzdü, yer ve tavan da pürüzsüzdü. Limbeck'in evinin kapısı bile vardı, gerçek bir kapı, üzerinde bir yazı ile. Cücelerin hiçbiri yazıyı okuyamıyordu ve Limbeck'in bildirisini -KAZAN ODASI'nın BAŞAT USTA anlamına geldiğini- sorgulamadan kabul ettiler.

Evin içi, Yıksı-diksi'nin iri ve etkileyici görünüşlü bir parçası yüzünden biraz sıkıştı. Dev alet, sayısız boruları, tankları ile, artık çalışmıyordu ve tıpkı Fapprika'nın cücelerin hatırlayabildiği en eski zamanlardan beri çalışmaması gibi, uzun, çok uzun zamandır çalışmıyordu. Yıksı-diksi ilerlemiş, bu kısmını geride bırakmıştı.

Limbeck'in gözlüklerine bakmak istemeyen Jarre gözlerini alete dikti ve içini çekti.

"Eski Limbeck bu şeyi çoktan parçalamıştı," dedi kendi kendine fısıldayarak, sessizliği doldurmak için. "Tüm zamanını bunu çekiçleyerek, onun vidasını sökerek ve tüm bu zaman boyunca neden, neden, neden diye sorarak geçirirdi. Neden çalışıyordu? Neden durdu?"

"Artık hiç 'neden' diye sormuyorsun, Limbeck, değil mi?" dedi Jarre yüksek sesle.

"Neden ne?" diye mırıldandı Limbeck, başka bir şeyle meşgul olurken.

Jarre yine içini çekti. Limbeck ya onu duymamıştı ya da duymazdan gelmişti.

"Yüzeye çıkmamız lazım," dedi. "Elflerin Yıksı-diksi'yi kapatmayı nasıl becerdiğini öğrenmemiz lazım..."

132

Kaosun ELİ

Sürünen ve yavaş ayak sesleri -zifiri karanlıkta dik bir merdivenden inmeye çalışan, arada bir hamlamalar ve boğuk küfürlerle ara verilen ayak sesleri- sözünü kesti.

"O da ne?" diye sordu Jarre korkarak.

"Elfler!" dedi Limbeck, vahşi bakışlarla.

Kendisi de korkmuş görünen muhafıza kaşlarını çattı, ama -önderinin kaşlarını çattığını gören- muhafız yüz ifadesini değiştirerek vahşi vahşi bakmaya başladı.

"Usta! Başat Usta!" bağışlan kapalı kapıdan duyuldu.

"Halkımız," dedi Limbeck şaşırarak. "Onlara ne ne yapacaklarını söylememi istiyorlar, sanırım."

"Başat Usta sensin," diye hatırlattı Jarre ona, az sertçe.

"Evet, pekâlâ, onlara ne yapacaklarını söyleyeceğim," diye terslendi Limbeck. "Savaş.

Savaşacaklar ve savaşmaya devam edecekler. Elfler Yıksı-diksi'yi kapatarak hata yaptılar.

Halkımızın bir kısmı daha önce kan dökmek konusunda hevesli değildi, ama artık olacaklar! Elfler bu günü pişmanlıkla..."

"Usta!" diye bağırды pek çok ses bir arada. "Neredesin?"

"Göremiyorlar," dedi Jarre.

Meşaleyi Limbeck'den alarak kapıyı açtı ve koridora çıktı.

"Lof?" diye seslendi, cücelerden birini tanıyarak. "Ne oldu?"

Limbeck gelip yanında durdu. "Selamlar, Zalimliğe Karşı Savaşta Savaşan Kardeş."

Karanlıkta merdivenlerden inmek gibi tehlikeli bir yolculuk yaptıkları için sarsılmış olan cüceler ürkmüş göründü. Lof endişeyle, böyle korkunç birini görmek için çevresine bakındı.

"Seni kastediyor," dedi Jarre sertçe.

"Gerçekten mi?" Lof etkilenmişti, o kadar etkilenmişti ki, bir anlığına neden geldiğini unuttu.

"Bana sesleniyordunuz," dedi Limbeck. "Ne istiyorsunuz?"

133

Eğer Yıksı-diksi'nin çalışmayı bırakması ile ilgiliyse, bir bildiri hazırlıyorum..."
"Hayır, hayır! Bir gemi, efendim," diye yanıt verdi hepsi birden. "Bir gemi!"
"Bir gemi Dışan'ya indi." Lof elini belirsizce yukarıya doğru salladı. "Efendim," diye ekledi gecikerek ve bir miktar asık suratla. Limbeck'ten hiç hoşlanmamıştı.
"Bir elf gemisi mi?" diye sordu Limbeck hevesle. "Düştü mü? Hâlâ orada mı? Çevrede dolanan cifler gördünüz mü? Mahkûmlar," dedi yan yan Jarre'ye. "Bunu bekliyordum. Onları sorgulayabiliriz ve rehine olarak kullanabiliriz..."
"Hayır," dedi Lof, bir süre düşündükten sonra.
"Hayır ne?" diye sordu Limbeck sinirle.
"Hayır, efendim."
"Demek istediğim, 'hayır' diyerek ne kastediyorsun?"
Lof düşündü. "Hayır, gemi düşmedi, hayır, bir Welf gemisi değil ve hayır, kimseyi görmedim."
"Bir Wel -elf gemisi olmadığım nereden biliyorsun? Elbette bir elf gemisi olmalı. Başka ne tür bir gemi olabilir ki?"
"Değil," diye bildirdi Lof. "Bir Welf gemisi görürsem tanırım. Bir seferinde birine bindim."
Etkilendiğini umarak Jarre'ye baktı. Lof'un Limbeck'ten hoşlanmamasının en önemli sebebi Jarre idi. "En azından, Kaldıraçlarda bir welf gemisine saldırdığımızda yakındaydım. Bu geminin kanatlan yok, bi' kere. Ve Welf gemilerinin yaptığı gibi gökten düşmedi. Bu yavaş yavaş, süzülerek indi, sanki planladığı buymuş gibi. Ve," diye ekledi, gözleri hâlâ Jarre'nin üzerinde. En iyisini en sona saklamıştı. "Tamamen resimlerle kaplı."
"Resimler..." Jarre Limbeck'e huzursuzlukla baktı. Limbeck'in gözleri, gözlüklerinin ardında sert sert parlıyordu.
134

"Emin misin, Lof? Dışarısı karanlık, fırtına kopuyor olmalı..."
"Elbette eminim." Lof bu zafer ânından vazgeçmeye niyetli değildi. "Gümbürdek'in üzerinde durmuş, nöbet tutuyordum ve bir sonraki an bi' baktım, şeye benzeyen bir gemi... şeye... eh, ona." Lof yüce önderlerini işaret etti. "Ortası yuvarlak ve iki uçtan biçilmiş gibi."
Neyse ki Limbeck gözlüklerini çıkarmış, düşünceli düşünceli siliyordu ve bu yüzden karşılaştırmayı kaçırdı.
"Her neyse," diye devam etti Lof, kasıla kasıla. Başat Usta da dahil herkesin her sözcüğünü dinlediğini fark etmişti. "Gemi bulutların arasından fırlayıverdi ve kendini aşağı bırakıp yere oturdu. Ve her tarafı resimlerle kaplı. Şimşeklerinuişiğın-da gördüm."
"Gemi hasarlı değil miydi?" diye sordu Limbeck, gözlüklerini takarak.
"Hiç değildi. Senin boyunda dolular yağmaya başladığında bile, efendim. Rüzgâr Yıksı-diksi'nin parçalanın havalara fırlatırken bile bir şey olmadı. Gemi orada rahat rahat oturdu."
"Belki ölmüştür," dedi Jarre, sesinin umutlu çıkması için çabalayarak.
"İçeride ışık gördüm ve birisi ortalıklarda dolaşıyordu. Ölü değil."
"Ölü değil," dedi Limbeck. "Haplo bu. Öyle olmak zorunda. Üzerinde resimler olan bir gemi, tıpkı benim Terrel Fen'de bulduğum gemi gibi. Geri geldi!"
Jarre, Lof'un yanına gitti, sakalını tuttu, onu kokladı ve burnunu büktü. "Tıpkı düşündüğüm gibi. Kafasını bira fıçısına sokmuş. Onu dinleme, Limbeck."
Lof'u ittirip arkadaşlarının üzerine düşmesine sebep olan Jarre, Limbeck'in kolunu tuttu ve onu çevirip, evine geri sok-
135

Margaret Weis & Tracy Hickman
maya çalıştı.

Ayaklarını bir kere yere sağlam basınca, çoğu cüce gibi Limbeck de kolay kolay yerinden oynatılamazdı. (Jarre Lof'u hazırlıksız yakalamıştı.) Limbeck kolunu Jarre'den kurtardı, onu bir parça iplik gibi silkeledi.

"Birlerden hiç kimse gemiyi gördü mü, Lof?" diye sordu Limbeck. "Onunla iletişim kurmaya çalıştılar mı? İçeride kim olduğunu anlamaya çalıştılar mı?"

Limbeck sorularını defalarca tekrarlamak zorunda kaldı. Şaşkınlaşan ve yoldaşlanca tekrar ayaklarının üzerine dikilen Lof, incinmiş bir hayretle Jarre'ye bakıyordu.

"Ne yaptım ki?" diye sordu.

"Limbeck, lütfen..." diye yalvardı Jarre, kolunu yine çekiştirerek.

"Hayatım, beni rahat bırak," dedi Limbeck, pırıldayan gözlüklerinin ardından ona bakarak. Sesi sert, hatta vahşiydi.

Jarre elini yavaş yavaş indirdi. "Bunu sana Haplo yaptı," dedi yumuşak bir sesle. "Bütün bunları bize Haplo yaptı."

"Evet, ona çok şey borçluyuz." Limbeck ona sırtını döndü. "Şimdi, Lof. Çevrede cifler var mıydı? Eğer öyleyse, Haplo tehlikede olabilir..."

"Hiç Welf yoktu, efendim." Lof başını salladı. "Makine durduğundan beri hiç Welf görmedim. Ben - agh!" Jarre incik kemiğini çok fena tekmelemişti.

"Bunu neden yaptın?" diye kükredi Lof. Jarre yanıt vermedi, hepsinin yanından, onlara tek bir bakış fırlatmadan geçti.

KAZAN ODASI'na dönerek hızla arkasına döndü ve titreyen parmağını Limbeck'e çevirdi.

"Yıkımımıza sebep olacak! Göreceksin!"

136

Kaosun ELİ

Kapıyı çarparak kapattı.

Cüceler kıpırdamaya korkarak, sessizce durdular. Jarre meşaleyi yanında götürmüştü.

Limbeck kaşlarını çattı, başını sallayıp, omuzlarını silkti ve şiddetle kesilen sözlerine devam etti.

"Haplo tehlikede olabilir. Elflerin onu yakalamasını istemeyiz."

"Işığı olan var mı?" diye sormaya cesaret etti Lof un arka-daşlanndan biri.

Limbeck soruyu önemsiz bularak duymazdan geldi. "Onu kurtarmamız gerek."

"Dışarı'ya mı gideceğiz?" Cüceler dehşet içinde kalmıştı.

"Ben dışarı çıkmıştım," diye hatırlattı Limbeck onlara kısaca.

"Güzel. Dışarı'ya sen çık ve onu getir. Biz seyredeceğiz," dedi Lof.

"Işık olmadan çıkmayız," diye mırıldandı bir başkası.

Limbeck öfkeyle yurttaşlarına baktı, ama kimse göremediğinden bakışları etkisiz kaldı.

Görünüşe göre konuyu fazla düşünmemiş olan Lof un sesi yükseldi. "Bu Tanrı olan Haplo değil mi..."

"Tanrı yok," diye terslendi Limbeck.

"Tamam, o zaman, efendim" -Lof un yılmaya niyeti yoktu-"hep bahsettiğin sihirbazla savaştan Haplo değil mi?"

"Sinistrad. Evet, o Haplo. Şimdi anlıyor musunuz..."

"O zaman kurtarılmaya ihtiyacı yok!" diye sonuca vardı Lof zafer ile. "Kendisini kurtarabilir!"

"Bir sihirbazla savaştan herkes ciflerle savaşıyor," dedi bir başkası, hiç yakından elf görmemiş birinin kararlılığıyla. "O kadar da sert değiller."

Limbeck Zalimliğe Karşı Savaşta Savaşan Kardeşlerini boğ-

137

Margaret Weis & Tracy Hickman

mamak için kendini zor tuttu. Gözlüklerini çıkardı ve büyük, beyaz kumaşla silmeye başladı. Yeni gözlüklerine bayılıyordu. Onlan kullanarak olağanüstü bir netlikle görebiliyordu. Ne yazık ki, camlar o kadar kalındı ki, gözlüğü kulaklarının çevresine kalın tellerle sarmazsa burnundan aşağı kayıyordu. Saplar canını acıtıyor, güçlü camlar gözlerinin ağrmasına sebep oluyor, burun destekleri etine gömülüyordu, ama çok iyi görebiliyordu.

Ama bunun gibi zamanlarda neden uğraşıp durduğunu merak ediyordu. Bir şekilde devrim, kaçak bir fırlayansal gibi yoldan çıkmıştı. Limbeck onu yola sokmaya, çevirmeye çalışmıştı, ama hiçbir şey işe yaramamıştı. Şimdi, en azından bir umut ışığı görüyordu. Hem, yoldan çıkan kendisi değildi. Yalnızca kenarda oturuyordu. Ve başta felaket olduğunu düşündüğü şey -Yıksı-diksi'nin durması- devrimi yine yola koymakta faydalı olabilirdi. Gözlüklerini tekrar taktı.

"Işığımız olmamasının sebebi..."

"Jarre'nin meşaleyi götürmesi mi?" diye araya girdi Lof yardımseverce.

"Hayır!" Limbeck derin bir nefes aldı, parmaklarını Lofun boğazına dolamamak için yumruklarını sıktı. "Elflerin Yıksı-diksi'yi kapatması."
Sessizlik. Sonra, "Emin misin?" Lofun sesi kuşkuyla geliyordu.
"Başka nasıl bir açıklama olabilir ki? Elfler kapattı onu. Bizi açıklıktan, soğuktan öldürmek istiyorlar. Belki büyülerini kullanarak karanlıkta buraya gelip hepimizi öldüreceklerdir. Burada oturup kabullenecek miyiz, yoksa savaşıcağımız mı?"
"Savaşıcağız!" diye bağırdı cüceler, öfkeleri karanlığın içinde, yukandaki toprakları süpüren fırtına gibi gümbürdeyerek.
138

Kaosun ELİ

"İşte bu yüzden Haplo'ya ihtiyacımız var. Benimle misiniz?"

"Evet, efendim!" diye haykırdı Savaşan Kardeşler.

Aralarından iki kişi uygun adım yürüyüp gitmeye başlayıp burunlarını duvara vurunca hevesleri büyük ölçüde kırıldı.

"Göremediğimiz bir şeyle nasıl savaşabiliriz?" diye homurdandı Lof.

"Görebiliyoruz," dedi Limbeck yılmadan. "Haplo uzun zaman önce bizim gibi cücelerın yeraltında, karanlık yerlerde yaşadığını anlatmıştı. Ve karanlıkta görmeyi öğrenmişler. Biz ışığa bağımlı olduk. Artık ışık olmadığına göre, atalarımız gibi yapmalı, karanlıkta görmeyi, savaşmayı, yaşamayı öğrenmeliyiz. Gegler bunu başaramazdı. Gegler yapamazdı. Ama cüceler yapabilir. Şimdi," -
Limbeck derin bir nefes aldı- "herkes ileri. Beni takip edin."

Bir adım attı, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha. Herhangi bir şeye çarpmadı. Ve görebildiğini fark etti! Çok net göremiyordu; söylevlerinden birini okuyamazdı örneğin. Ama sanki duvarlar cücelerın üzerine hatırlayamadıkları kadar eskiden beri parlayan ışığın bir kısmını emmiş ve şimdi, minnetle, bir kısmını geri veriyormuş gibiydi. Limbeck duvarların, yerin ve tavanın hafifçe parladığını görebiliyordu. Savaşan Kardeşlerinin silüetlerini, ışığın karşısında kara kara görebiliyordu. İlerlediği zaman, merdivenlerin duvarda oluşturduğu aralan, karanlık ve soluk, ürkütücü bir ışık deseni ile yukarıya tırmanan merdivenleri gördü.

Arkasında diğer cücelerın hayranlıkla nefeslerini tuttukları- nı duydu ve yalnız olmadığını anladı. Onlar da görebiliyordu. Yüreği halkına duyduğu gururla kabardı.

"Artık her şey değişecek," dedi kendi kendine, merdivenlerden çıkarken tam arkasında cesur adımlar duyunca. Devrim

139

Margaret Weis & Tracy Hickman

yoluna girmişti ve hızla ilerlemiyor olsa da, en azından kıpırdanıyordu.

Elflere teşekkür etmeliydi.

Jarre birkaç gözyaşı damlasını sildi, sırtını kapıya dayadı ve Limbeck'in kapıyı çalmasını, uysallıkla meşaleyi istemesini bekledi. Meşaleyi ona verirken bir miktar da akıl vermeye karar vermişti. Sesleri dinlediğinde, Limbeck'in sesi gibi gelen bir sesin bir söyleve giriştiğini duydu. İcini çekti, ayağını yere vurdu.

Meşale neredeyse tükenmişti. Jarre bir başka söylev destesi aldı ve yaktı. "Savaşıcağız!" diye gürlediklerini, sonra duvarda bir gümleme duydu. Jarre güldü, ama kahkahası acıydı. Elini kapının koluna koydu.

Sonra, açıklanamaz bir şekilde ayak sesleri duydu, kalın cüce çizmelerinin ağır titreşimlerinin koridorda uzaklaştığını hissetti.

"Bırak aptal kafalarını birkaç kez vursunlar," diye mırıldandı. "Geri döneceklerdir."

Ama yalnızca sessizlik vardı.

Jarre kapıyı araladı ve dışarıya bakı.

Koridor boştu.

"Limbeck?" diye bağırdı Jarre, kapıyı sonuna kadar açarak. "Lof? Kimse yok mu?"

Yanıt yoktu. Çok uzakta, çizmelerin kararlılıkla merdivenlerden yukarı çıktığını duydu. Parlak küllere dönen Limbeck'in söylevi meşaleden süzüldü ve ayaklarının dibine düştü.

140

m

\ <

ONUNCU BOLUM

RAHM, DREVLEN AŞAĞI ÂLEM

Haplo sık sık köpeği başkalarının konuşmalarını dinlemek için kullanmış, onun kulaklan aracılığı ile seslerini duymuştu.

' Ama birisinin köpeği ile yapacağı konuşmaları dinlemek akli-
i" na gelmemişti. Hayvana çocuğa gözkulak olması ve herhangi
|J. bir haylazlık yaparsa -kapağı açmaya çalışması gibi- Haplo'ya
|, haber vermesi emredilmişti. Bunun ötesinde, Haplo Bane'in
*, ne düşündüğü ya da ne dediği ile ilgilenmemişti.

İ Ama Bane'in Nexus Lordu'na itaat konusundaki masum
* görünüşlü sorusunun kendisini rahatsız ettiğini itiraf etmek zo-
\ rundaydı. Böyle bir soruyu hemen, çekinmeden, temiz bir vic-
4* danla yanıtlayabileceği bir zaman olmuştu -Haplo çok iyi bi-
l liyordu

," Artık değil.

\ Kendi kendine, lorduna itaatsizlik edecek kadar ileri gitme-
/, diğini söylemesi boşunaydı. Gerçek itaat zihinde olduğu kadar

yürektedir de Ve Haplo yüreğinde, isyan etmişti. Kaçınmalar ve yanm gerçekler direk inkârlar ve yalanlar kadar kötü değildi, ama dürüstlük kadar iyi de değildi. Uzun bir süredir, Abar-rach'tan bu yana, Haplo lorduna karşı dürüst davranmamıştı Ve bu bilgi zaman zaman kendini suçlu ve rahatsız hissetme-

141

Margaret Weis & Tracy Hickinan

sine sebep oluyordu.

"Ama artık," dedi Haplo kendi kendine, hızla şiddetlenmekte olan fırtınaya bakarak, "merak etmeye başlıyorum. Lordum bana karşı dürüst davrandı mı?"

Fırtına geminin üzerinde koptu. Gemi vahşi rüzgârla çapalarını sarstı, ama yerinde, güvende kaldı. Daima çakan şimşekler manzarayı, sakın havada güneşin aydınlattığından daha parlak aydınlattılar. Haplo lordu hakkındaki sorulan kafasından çıkardı. Bu onun sorunu değildi, en azından şimdilik. Ama Yıksı-diksi onun sorunuydu. Pencereden pencereye yürüdü, büyük makineden görebildiği kadarını inceledi.

Bane ve köpek köprüye geldiler. Köpek sosis kokuyordu. Anlaşılan Bane sıkılmıştı ve yapacak başka şey bulamamıştı.

Haplo ikisini de görmezden geldi. Artık anılarının ona oyun oynamadığından emindi. Yolunda gitmeyen bir şey vardı...

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Bane esneyerek. Kendini bir banka attı. "Orada hiçbir şey yok, yalnız..."

Çentikli bir yıldırım geminin yanında yere düştü, havaya kaya parçaları fırlattı. Yürek durduran bir gökgürültüsü çevrelerinde gümbürdedi. Köpek yere sindi. Haplo içgüdüyle pencereden çekildi, ama bir an sonra yine dışarı çıkmış, dikkatle dışarıya bakıyordu.

Bane başını eğdi, kolları ile onu korudu. "Bu yerden nefret ediyorum!" diye bağırdı. "Ben -O neydi? Şunu gördün mü?"

Çocuk işaret ederek ayağa fırladı. "Kayalar! Kayalar kıpırdadı!"

"Evet, gördüm," dedi Haplo, gördüğü şey teyit edildiği için memnun. Görüşünü yıldırımın mı etkilediğini merak ediyordu.

Bir yıldırım daha düştü. Köpek sızlanmaya başladı. Haplo

142

Kaosun ELİ

ve Bane yüzlerini cama bastırdılar ve fırtınanın içine baktılar.

Pekçok mercankaya son derece sıradışı bir şekilde davranıyorlardı. Kendilerini yerden koparmış, hızla, dosdoğru -ve artık yanılmanın imkânı yoktu- Haplo'nun gemisine geliyorlardı.

"Bize geliyorlar!" dedi Bane şaşkınlık içinde.

"Cüceler," diye tahminde bulundu Haplo, ama neden cüceler Dışarı'ya, özellikle de fırtına sırasında gelme riskine girsinler, tahmin edemiyordu.

Kayalar geminin çevresinde dolaşarak içeri girmek için bir yol aramaya başladılar. Haplo kapağa doğru koştu. Bane ile köpek de onu takip ettiler. Geminin rün büyüü savunmasını bozmaya bir an tereddüt etti. Ama eğer hareketli Kayalar gerçekten cüceyse, fırtınaya maruz kaldıkları her an üzerlerine bir yıldırım düşmesi riski ile karşı karşıyaydılar.

Ümitsizliğin onları buna zorladığına karar verdi Haplo. Yık-sı-diksi'deki değişiklik ile ilgili bir şey olmalıydı. Elini kapağın ortasına çizilmiş rünün üzerine koydu ve onu ters yönde çizmeye başladı. Parlak alev hemen solmaya, kararmaya başladı. Ona dokunan diğer desenler de kararmaya başladı. Haplo kapağın üzerindeki desenlerin tamamı sönene kadar bekledi, sonra kilidi kaydırıp ve kapıyı sonuna kadar açtı.

Bir rüzgâr dalgası onu neredeyse yere yıkacaktı. Yağmur altında hemen sıırıslıklam kesildi.

"Geri çekil!" diye bağırdı, yüzünü dolulardan korumak için kolunu kaldırarak.

Bane çoktan geriye çekilmişti ve bu arada neredeyse köpeğe takılıp düşüyordu. İki açık kapıdan güvenli bir uzaklıkta büzüldüler.

Haplo kendini topladı ve fırtınanın içine doğru baktı.

143

Margaret Weis & Tracy Hickman

"Acele edin!" diye haykırdı, ama gökgürültüsünün gumbürdeyişi üzerinden onu herhangi birinin duyup duyamadığını merak etti. Dikkatlerini çekmek için kolunu salladı.

Geminin içini aydınlatan mavi ışığı hâlâ parlaktı, ama Hap-lo onun solmakta olduğunu görebiliyordu. Koruma çemberi kınılmıştı. Uzun zaman geçmeden tüm gemiyi koruyan desenler zayıflayacaktı.

"Acele edin!" diye bağırdı gene, bu sefer cüce dilinde konuşmayı hatırlayarak.

Gemiyi ikinci kez dolaşan öndeki kaya açık kapaktan gelen mavi ışığı gördü ve ona doğru ilerledi. Önderlerini gören diğer iki kaya arkasından seyirttiler. Öndeki kaya gövdeye çarptı, birkaç dakika boyunca çığınca döndü, sonra kaya aniden yukarı doğru fırladı ve Limbeck'in gözlüklü yüzü, kızarmış ve nefes nefese, ortaya çıktı.

Gemi suda gitmesi için yapılmıştı, havada değil, bu yüzden kapak yerden yukarıdaydı. Haplo kendi kullanımı için bir halat merdiven eklemişti ve bunu Limbeck'e attı.

Rüzgâr yüzünden gövdeye dümdüz yapışmış olan cüce, geminin kenarına çarpmış olan diğer iki tanesine endişeyle bakarak tırmanmaya başladı. Bir cüce kendini koruyucu kabuktan kurtarmayı başardı, ama diğerini anlaşılan zorluk çekiyordu. Rüzgânın uğuldaması ve gökgürültüsünün üzerinde acı-nası bir feryat yükseldi.

Son derece sinirli görünen Limbeck sabırsızca bağırmaktan kendini alıkoydu ve yavaş yavaş, zahmetle aşağı inerek Savaşan Kardeşi'ni kurtardı.

Haplo hızla çevresine bakındı; her geçen an mavi ışığı daha da soluyordu.

"Buraya gelin!" diye seslendi Limbeck'e. "Ben onun icabı-

144

Kaosun ELİ
na bakarım1"

Limbeck sözcükleri duyamıyordu, ama ne anlatmak istediğini anladı. Yine tırmanmaya başladı. Haplo kolayca yere atladı. Bedenindeki desenler mavi-kırmızı parladı ve onu dolulardan ve yıldırımdan korudu -ya da Haplo öyle umut ediyordu. "Yüzüne çarpan yağmur yüzünden yarı kör, Cüce'nin içinde kısıtı kaldığı icadı inceledi. Bir başka cüce ellerini o şeyin altına koymuş, oflayıp poflamasına bakılırsa kaldırmaya çalışıyordu. Haplo büyüyle güçlenmiş kendi çabasını da ekledi. Kayayı havaya öyle bir güçle kaldırdı ki, Cüce'nin eli kaydı ve yüzüstü bir birikintinin içine düştü. Haplo boğulmasın diye Geg'i ayağa kaldırdı ve aniden kurtulması karşısında şaşkınlanmış bir şekilde sersem sersem bakınmakta olan diğer Cüce'yi yakaladı. Haplo kalın bacaklı cücelerin yavaşlığına küfrederek ikisini merdivenlerden yukarı çıkardı. Neyse ki, son derece yakına düşen bir yıldırım hepsini daha hızlı hareket etmeye zorladı. Gökgürültüsü çevrelerinde gumbürdeyince merdiveni rekor hızla çıktılar ve tepüstü geminin içine devrildiler.

Haplo kapağı kapattı ve deseni hızla yeniden çizerek mühürledi. Mavi ışığı panladadı. Haplo daha rahat nefes almaya başladı. Bane, Haplo'nun tahmin edeceğinden daha büyük bir düşüncelilikle battaniye getirdi ve sırlıklam cücelere dağıttı. Harcadıkları çaba, yaşadıkları korku ve Haplo'nun derisinin mavi mavi parladığını görmelerinin hayreti ile nefes nefese kalan cücelerden hiçbiri konuşamıyordu. Sakallandaki suyu sıktılar, derin nefesler aldılar ve Patryn'e büyük bir hayretle baktılar. Haplo yüzündeki suyu sildi ve Bane ona bir battaniye uzattığı zaman başını salladı.

Margaret Weis & Tracy Hickman

"Limbeck, seni tekrar görmek ne kadar güzel," dedi Hap-lo, sessiz, dostça bir gülümseme ile. Desenlerin sıcaklığı bedenindeki yağmur suyunun hızla buharlaşmasına sebep oluyordu.

"Haplo..." dedi Limbeck, bir parça kararsızlıkla. Gözlükleri suyla kaplanmıştı. Onları çıkararak mendili ile kurulamaya niyetlendi, ama cebinden yalnızca sırlıklam bir kumaş yığını çıktı.

Limbeck ıslak kumaşa şaşkınlık içinde baktı.

"Al," dedi Bane yardımseverce, deri pantolonuna tıktığı gömleğinin ucunu önererek.

Limbeck yardımı kabul etti ve gözlüklerini dikkatle Bane'in gömleğine sildi. Onları taktı, çocuğa uzun uzun baktı, sonra bakışlarını Haplo'ya çevirdi, sonra yine çocuğa baktı.

Tuhaftı, ama Haplo Limbeck'in onları hayatında ilk kez gördüğüne yemin edebilirdi.

"Haplo," dedi Limbeck ciddiyetle. Yine Bane'e baktı, tereddüt etti, Geg'e ilk önce bir tanrı, sonra bir insan prensi, sonra son derece güçlü bir sihirbazın oğlu olarak sunulan oğlana nasıl hitap edeceğine karar veremedi.

"Bane'i hatırlarsın," dedi Haplo rahatça. "Volgaran Adaları'nın tahtının vârisi."

Limbeck başını salladı, yüzünde son derece keskin bir kurnazlık vardı. Dışarıdaki makine durmuş olabilirdi, ama Cüce'nin kafasındaki çarklar hâlâ dönüyordu. Düşünceleri yüzünden o kadar rahatlıkla okunabiliyordu ki, Haplo onları yüksek sesle söyleyebilirdi.

Demek hikâye bu, öyle mi? Ve Bu beni nasıl etkileyecek?

Arkada bıraktığı kararsız, pratik olmayan, idealist cüceye alışık olan Haplo Limbeck'teki bu değişime hayret etti ve bunun sebebinin merak etti. Bundan pek hoşlanmamıştı. Herhan-

146

Kaosun ELİ

gi bir değişim, iyi yönde de olsa, planlarını bozardı. Haplo karşılaşmalarının bu ilk dakikalarında tamamen yeni ve farklı bir Limbeck ile uğraşmak zorunda kalacağını gördü.

"Ekselansları," dedi Limbeck, yüzündeki gülümsemeye bakılırsa, bu durumun onun işine yarayabileceğine karar vermişti.

"Limbeck Başat Usta oldu, Ekselansları," dedi Haplo, Bane'in imayı anlayacağını ve Limbeck'e hak ettiği saygıyı göstereceğini umarak.

"Başat Usta Limbeck," dedi Bane, bir kralın bir diğerine hitap ederken kullandığı soğuk nezaket ile.

"Sizi bir kez daha gördüğüm için memnunum. Yanınızda getirdiğiniz diğer Geg-ler kim?"

"Geg değil!" dedi Limbeck keskin bir şekilde, yüzü karararak. "'Geg' bir köle sözcüğü. Bir hakaret! Aşağılayıcı!" Yumruğunu avucuna vurdu.

Cüce'nin harareti karşısında şaşkınlıkla Bane bakışlarını açıklama için hızla Haplo'ya çevirdi. Haplo da şaşkınlıkla, ama Limbeck ile geçmişte yaptığı konuşmaların hatırlayınca, neler olup bittiğini anladığını düşündü. Gerçekten de, Haplo kısmen sorumlu bile sayılabilirdi.

"Limbeck ile halkın cüce olduğunu anlamalısınız, Ekselansları -tıpkı sizin ve halkınızın insan olarak bilinmeniz gibi, Limbeck ile halkı için uygun ve eski terim cücedir. 'Geg' terimi..."

"...bize cıflar tarafından verilmişti," dedi Limbeck, sakalından yükselen buhar yüzünden buğulanmaya başlayan gözlüğünü çıkararak. "Afedersiniz, Ekselansları, ama acaba... Ah, teşekkür ederim."

Bane'in uzattığı gömleğe gözlüklerini yine sildi.

147

Margaret Weis & Tracy Hickman

"Sizi payladığım için üzgünüm, Ekselansları," dedi Limbeck serinkanlılıkla, gözlükleri kulaklarına takıp, içlerinden Bane'e bakarak. "Elbette bu sözcüğün cüceler için ölümcül bir hakaret haline geldiğini sizin bilmeniz imkânı yoktu. Değil mi?"

Destek için arkadaşlarına baktı. Ama Lof ağzını bir karış açmış, mavi ışıltısı solmaya başlayan Haplo'ya bakıyordu. Diğer cüce endişeli bakışlarını köpeğe dikmişti.

"Lof," diye azarladı onu Limbeck. "Ne söylediğimi duydun mu?"

Lof yerinden sıçradı, son derece suçlu göründü ve yoldaşını dürtükledi.

Önderlerinin sesi sertti. "'Geg' teriminin bizim için bir hakaret olduğunu söylüyordum."

Her iki cüce o anda fena halde alınmış ve derinden yaralanmış gibi görünmeye başladılar, ama neler olup bittiği konusunda en ufak bir fikirlerinin bile olmadığı hayli açıktı.

Limbeck kaşlarını çattı ve bir şey söyleyecek oldu, ama içeri çekerek sustu.

"Seninle konuşabilir miyim? Yalnız?" diye sordu Haplo'ya aniden.

"Elbette," dedi Haplo omuzlarını silkerek.

Bane kızardı, ağzını açtı. Haplo bir bakışla konuşmasını engelledi.

Limbeck oğlana yan yan baktı. "Yıksı-diksi'nin şemasını çizen sizdiniz, değil mi? Onun nasıl çalıştığını siz keşfettiniz, değil mi Ekselansları?"

"Evet, ben yaptım," dedi Bane, kendisine yakışan bir alçakgönüllülük ile.

Limbeck gözlüklerini çıkardı, dalgın dalgın mendile uzandı. Çekip çıkardığı zaman ıslak yığını yeniden fark etti. Göz-

148

Kaosun ELI

Kikleri yine burnunun üzerine oturttu. "O zaman siz de gelin," dedi.

Yurttaşlarına dönerek emirler verdi. "Siz burada kalın, nöbet tutun. Fırtına dinmeye başladığı zaman bana haber verin."

İkisi ciddiyetle başlarını salladı, gidip pencerenin yanında durdular.

"Beni endişelendiren cifler," diye açıkladı Limbeck Hap-lo'ya. Geminin ön tarafına, Haplo'nun yaşam mekânına doğru yürüyorlardı. "Gemini görüp araştırmak için gelecektir. Fırtına bitmeden tünellere dönmemiz gerek."

"Elfler mi?" diye tekrarladı Haplo hayretle. "Burada mı? Drevlin'de mi?"

"Evet," dedi Limbeck. "Seninle konuşmak istediğim konulardan biri bu." Haplo'nun kamarasında, bir zamanlar Chelest-ra cücelerine ait olan bir tabureye oturdu.

Haplo bu gerçeği açıklayan bir şey söyleyecek oldu, sonra vazgeçti. Limbeck başka dünyalardaki cücelerle ilgilenmiyordu. Bu dünyadakilerle yeterince sorunu vardı, anlaşılın.

"Ben Başat Usta olduğum zaman emrettiğim ilk şey, Kaldıraçların kapatılması idi. Elfler su yüklemek için geldiler... ve hiçbir şey alamadılar. Savaşmaya karar verdiler, bizi parlak çelikleri ve büyüleri ile korkutabileceklerini düşündüler.

"Kaçın, Gegler," diye bağırdılar bize, 'sizi böcek gibi ezmeden kaçın!'

"Tam da benim işime yarayacak şekilde davrandılar," dedi Limbeck, gözlüklerini çıkarıp sapından çevirerek. "Savaşmak konusunda benimle aynı fikirde olmayan pek az cüce vardı. Özellikle de rahipler. Düzeni bozmak istemiyorlardı, yaşamlarının eskisi gibi sürmesini istiyorlardı. Ama ciflerin bize 'böcek' dediklerini ve bizimle sanki böceklerden daha fazla beynimiz

Margaret Weis & Tracy Hickman

ve duygularınız yokmuş gibi konuştuklarım duyduktan sonra, en banş âşığı grisakal bile elf kulağı kemirmeye hazır oldu.

"Elfleri ve gemilerini çevirdik. O gün orada yüzlerce, hatta belki binlerce cüce vardı." Limbeck hayal ve özlem dolu bir yüz ifadesi ile anılarına daldı ve Haplo, Cüce'yle karşılaştıklarından beri ilk defa, eskiden tanıdığı idealist Cüce'ye benzeyen birini gördü.

"Elfler çılgına dönmüştü, hayal kırıklığı içindeydiler, ama yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Sayımız onlardan çoktu ve teslim olmak zorunda kaldılar. Bize para önerdiler.

"Onların paralarını istemiyorduk1 -bu bizim ne işimize yarardı ki? Ve artık çöplerini ve atıklarını da istemiyorduk."

"Ne istiyordunuz?" diye sordu Haplo merakla.

"Bir şehir," dedi Limbeck gururla. Gözleri parlıyordu. Gözlüğünün elinden sarkmakta olduğunu unutmuş gibiydi. "Orada, yukarıda, Orta Âlemler'de bir şehir. Fırtınanın üzerinde. Çocuklarımızın güneş ışığını yüzlerinde hissedebileceği, ağaçları görebileceği, Dışarı'da oynayabileceği bir şehir. Ve bizi oraya götürecek bir elf ejdergemisi."

"Halkın bundan hoşlanır mıydı? Burayı... ee... özlemezler miydi?" Haplo elini belirsizce şimşeklerle aydınlanan manzaraya, Yıksı-diksi'nin parlak, iskelet kollanna doğru salladı.

"Fazla seçeneğimiz yok," dedi Limbeck. "Buraya sığamaya-cak kadar kalabalık olduk. Nüfusumuz büyüyor, ama tüneller büyümüyor. Konuyu araştırmaya başladığımda, Yıksı-diksi'nin yaptığı evlerden fazlasını yaktığını anladım. Ve yukarıda, Orta Âlemler'de dağlar var. Halkımız tüneller açabilir. Zaman içinde orada mutlu olmayı öğrenebilirler."

Orta Âlemler'deki su kıtlığı yüzünden su oldukça kıymetli bir maldır. Hem insan, hem de elf para sistemleri suya dayalıdır. İnsan topraklarında l fıçıp-a-ra l fıçı dolusu suya eşittir ve kralın hazinesinden ya da Volkaran ve Uylan-dia adalarında bulunan kraliyet su çiftliklerinde değiştirilebilir

150

Kaosun tLi

İçini çekti ve gözlükleri olmadan göremediği yere bakarak sustu.

"Ne oldu? Elfler ne dedi?"

Limbeck huzursuzca kıpırdandı, bakışlarını kaldırdı. "Bize yalan söylediler. Sanırım benim hatamdı. Nasıl bazen -güven dolu ve saf olabildiğimi biliyorsun."

Limbeck gözlüklerini taktı ve sanki tartışmaya hazırlanmış gibi Haplo'ya dik dik baktı. Ama Haplo itiraz etmedi.

"Elfler tüm şartlarımızı kabul edeceklerini söylediler," diye devam etti Limbeck. "Halkımızı Orta Âlemler'e götürecek gemilerle döneceklerini söylediler. Geri döndüler gerçekten." Sesi acıydı. "Bir orduyla."

"Evet. Şanslıydık ki, önceden uyarılmıştık. Seni Yüksek Âlemler'den getiren elfi hatırlıyor musun? Kaptan Bothar'el'i?"

Haplo başını salladı.

"Asi ciflere katılmış; önderlerinin adını unuttum. Neyse, Bothar'el buraya geldi ve Tribus ciflerinin direnişi kırmak üzere buraya yelken açtıkları konusunda bizi uyardı. Perişan olduğumu sana söylemekte sakınca görmüyorum, dostum.

"Elf imparatorluğunun gücü karşısında biz ne yapabiliriz ki?" Limbeck göğsünü dövdü.

"Savaşmak hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. İlk seferinde onları teslim olmaya zorlayan yalnızca sayımızın çokluğu idi. O sırada bize saldırmadıkları için şanslıydık, aksi halde cücelerin yansı kaçardı.

"Hiçbir cüce bir başkasına öfkeyle silah kaldırmamıştır. Şansımız yokmuş gibi, teslim olmamız gerekmiş gibi görünüyordu. Ama Bothar'el, hayır, dedi, teslim olmamalıydık. Bize nasıl olacağım gösterdi.

ISI

Margaret Weis & Tracy Hickman

"Elbette," -Limbeck'in gözleri kalın gözlüklerinin arkasında aniden, sert bir kurnazlıkla parladı- "bu Bothar'el ve asi liderinin bizim savaşmamızı istemek için kendi sebepleri vardı. Kısa süre sonra bunu da anladım. Tribus cifleri tüm güçlerini asi cifler üzerinde yoğunlaştırmak yerine ordularını bölmek, yarısını bizimle savaşmak üzere buraya göndermek zorunda kaldılar. Tribuslular bunun kısa bir savaş olacağını tahmin etmişlerdi ve sonra kendi halkları ve belki insanlarla savaşmak üzere geri dönebilirlerdi. Bu yüzden, dostum, görüyorsun ki Tribus ordusunu meşgul tutmak Bothar'el ile asilerinin işine yarıyordu.

"Tribus cifleri büyük ejder gemileri ile geldiklerinde, biz ortalıklarda değildik. Kaldıraçları ele geçirdiler -bunu önlemek mümkün değildi. Sonra tünellere gelmeye karar verdiler, ama kısa sürede bunun bir hata olduğunu anladılar.

"O zamana kadar, halkımın çoğu ciflerin ülkemizi ele geçirip geçirmediği ile ilgilenmiyordu. Yıksı-diksi'de işleri, bakmaları gereken aileleri vardı. Aslında rahipler," -Limbeck alaylı alaylı güldü- "cifler

ile barış yapmaya çalıştı! Onlarla görüşmek üzere bir delegasyon gönderdiler. Elfler onları öldürdü, her birini. Sonra biz öfkelenedik."

Diğer dünyalarda cücelerin nasıl savaştığını görmüş olan Haplo, ondan sonra ne olduğunu çok iyi tahmin edebiliyordu. Cüceler birbirlerine çok bağlıdır. Cüce felsefesi, Bir kişinin başına gelen, herkesin başına gelmiş sayılırdır.

"Canlı kalan cifler kaçtı," diye devam etti Limbeck yüzünde ekşi bir gülümseme ile. "Başta Drevlin'i hepten terk edeceklerini düşündüm, ama tahmin etmeliydim. Kaldıraçlar çevresinde tutundular. Halkımın bir kısmı savaşıma devam etmek istiyordu, ama Bothar'el ciflerin bunu istediği konusunda

152

Kaosun ELİ

bizi uyardı. Açığa çıkmamızı, gemi sihirbazlarının ve büyülü silahlarının merhametine kalmamızı istiyorlardı. Bu yüzden Kaldıraçları ve suyu almalarına izin verdik. Fapprika'yı da aldılar. Ama artık tünellere gelmiyorlar."

"Eminim gelmiyorlardır," diye kabul etti Haplo.

"Ve o zamandan sonra hayatı onlar için çok zor kıldık," diye devam etti Limbeck. "O kadar çok ejder gemisi sabote ettik ki, artık Drevlin'e inmeye cesaret edemiyorlar. Halklarını buraya Kaldıraçlar aracılığı ile nakletmek zorunda kalıyorlar. Su stoklarını korumak için burada büyük bir ordu tutmak zorunda kalıyorlar ve askerlerini sık sık değiştirmek zorunda kalıyorlar, ama sanırım bu bizden çok Maelstrom'un yüzünden.

"Bothar'el bize ciflerin fırtınadan nefret ettiğini söyledi. İçeride tıklı kalmaktan nefret ediyorlar ve fırtına ile Yıksı-dik-si'nin daimi gürültüsü bazılarını çılgına çeviriyor. Devamlı yeni adamlar göndermek zorunda kalıyorlar. Yıksı-diksi'nin onlara ait kısmını işletmek için köleler getirdiler - yakalayıp dillerini kestikleri asi cifler, 1 ya da bizim halkımızdan yakalayabildikleri.

"Onlara küçük gruplar halinde saldırıyoruz, onları rahatsız ediyoruz, başbelası oluyoruz, planladıkları gibi küçük bir iskelet grup yerine çok sayıda elfi burada tutmaya zorluyoruz onları. Ama artık..."

Limbeck kaşlarını çattı, başını salladı.

"Ama artık tıkandınız," diye tamamladı Haplo. "Kaldıraçları alamıyorsunuz, elfler sizi ve halkınızı tünellerden çıkaramıyor."

İ Asi ciflerin söylediği büyülü şarkı, işitenlere bir zamanlar tüm ciflerin inandığı, unutulmuş değerleri hatırlatıyor Şarkıyı duyanlar Tribus imparatorluğunun yozluğunu görmeye başlıyorlar ve bu onların asilere katılmasına sebep oluyor Bu yüzden, canlı yakalanan asi ciflerin dilleri kesiliyor ya da başka şekilde susturuluyor

153

Margaret Weis & Tracy Hickman

"Yeterince doğru," dedi Limbeck, gözlüklerini çıkarıp burnunu sıktığı yerdeki kırmızı lekeleri ovalayarak. "Durum böyle idi."

"İdi mi?" dedi Haplo, sözcüğün vurdulandığını fark ederek. "Değişen ne?"

"Her şey," dedi Limbeck sertçe. "Elfler Yıksı-diksi'yi kapattı."

154

ONBERİNCİ BOLUM

RAHM, DREVUN AŞAĞI ÂLEM

"Kapattılar mı?" dedi Bane. "Tüm makineyi mi?"

"Devirler geçti üstünden," dedi Limbeck. "Dışarıya bakın. Görebilirsiniz. Karanlık, sessiz. Hiçbir şey kıpırdamıyor. Hiçbir şey çalışmıyor. Işığımız yok, ısımız yok." Cüce hayal kırıklığını ifade eder tarzda iç çekti. "Şimdiye kadar Yıksı-diksi'nin bizim için ne kadar çok şey yaptığının farkında değildik. Bizim hatamız, elbette, çünkü hiçbir cüce neden çalıştığını bilmiyordu.

"Pompalar durduğundan beri yüzeyin çok altındaki tünellerin çoğu suyla doluyor. Halkımın orada evleri vardı. Boğulmamak için tünellerini boşaltmak zorunda kaldılar. Sahip olduğumuz diğer konutlar zaten sıkışık

"Herot'da, içinde yiyeceklerimizi yetiştirdiğimiz mağaralar var. Guneř gibi parlayan parlayanlambalar ürünlerimiz için ışık veriyordu. Ama Yıksı-diksi kapandığı zaman parlayanlambalar söndü ve artık ışık yok. Ekinler solmaya başladı, kısa süre sonra ölecekler. "Ama bütün bunlann ötesinde," dedi Limbeck, şakaklarını oarak, "halkım dehşet içinde. Elfler onlara saldırdığında kork-madılar. Ama şimdi deli gibi korkuyorlar. Sessizlik, anlıyor